

MIRA
HADDAD

és a

SZFIN X

titka

CATHRIN
SMITH

MIRA HADDAD

ÉS A SZFINX TITKA

Cathrin Smith

2017

Minden jog fenntartva!

*„Az istenek haragosak a háború láttán, s jeges fuvallatot
küldtek reánk, hogy ne maradhassunk tovább e földön.
A levegő lehűlik, a vizek megfagynak, a növények pusztúlnak,
az állatok bögnek az éhségtől.”*

I. FEJEZET

1.

Tikkasztó hőség volt Kairóban. A lehető legmelegebb időszakban érkeztem, amiért egy kicsit szitkozódtam is magamban. De sebj! Két év után ismét visszatértem imádott országomba. Egyiptom: ez az én második hazám Magyarország után, legbelül mindig is így éreztem.

Boldog voltam, hogy Haszim hadnagy felvette velem ismét a kapcsolatot, és idehívott. Másképp nem biztos, hogy magamtól eljöttem volna, kicsit tartottam a következményektől.

Hát igen. A négy, és az az után következő két évvel ezelőtti események kissé felborították a hétköznapijaimat, – és persze másokét is – de reméltem, hogy többé nem találkozom sem földönkívüliekkel, akik elárulják, honnan származom, sem pedig sétálgató múmiákkal. Ja, és persze gyilkosokkal sem.

Bár rejtélyekben ezúttal sincs hiány, éppen ez volt iderendésem oka.

„De közben talán tehetek új felfedezéseket is” – gondoltam, mintegy magamat nyugtatva. Tettem is új felfedezéseket. Az első például az volt, hogy elfelejtettem szobát foglalni magamnak, úgyhogy azon kellett imádkoznom, hogy csak ne a sivatagban aludjak. Nem mintha nem lett volna rá még példa, de azért sátor nélkül nem volt túl csábító ötlet.

Jó időbe telt, míg végül a város szélén egy motelban sikerült kivennem egy kis faházat, pontosabban rám esteledett. A Haszim hadnaggyal való találkozást így másnapra halasztottam, hullafáradtan dobtam le a poggyászatot az ágy mellé, én magam pedig a finom, vasalt ágyneműre dőltem. Ehes voltam és iszonyú izzadt, de már semmihez nem volt erőm. Ahogy voltam pólóban meg rövidnadrágban, azonnal elaludtam.

Reggel az első dolgom a zuhanyozás volt, hideg vízben persze, aztán egy gyors reggeli, és rohanás a bérelt furgonnal a rendőrségre.

Haszim – fő – hadnagy szinte semmit sem változott: ugyanolyan kicsi, fekete hajú, ravasz tekintetű fazon, amilyen volt. Engem persze régi barátként üdvözölt, nem is vártam mást, azok után, amin együtt keresztülmentünk.

– Szóval, miért is vagyok itt egész pontosan? – kérdeztem, miközben körülnéztem a tágas irodában. Úgy látszott a hadnagynak Stephenson, a galád gyilkos és műkincs tolvaj, valamint a hotelbéli gyilkos iker-pultosok elfogása, és a két évvel ezelőtti nyomozásainak eredménye után igencsak felvitte az Isten – illetve Allah – a dolgát. Új titkárnő, (Ráadásul nem is akármilyen! Gyönyörű, csinos és nagyon kedves.) új iroda, új bútorok, új légkondi, új minden.

– A Nagy piramissal van némi gond. Tudja, amelyikben benn jártunk.

– És mi a gond?

– Amit már elmondtam. Fények és hangok. Állítólag ezeket látják és hallják az arra járók késő éjszaka.

– Talán valamit átalakítanak odabenn. Talán lámpákat cserélnek, vagy mit tudom én.

– Mira. Mira, Mira... – A hadnagy csalódottan csóválta a fejét. – Ettől többet vártam magától. Csak egy lámpacsere miatt maga sem jött volna ide, nem igaz? Sejt valamit, tudom én, csak nem akarja megmondani. Kiismertem a nyomozási technikáját, ne higgye, hogy nem. – Majdnem elnevettem magam. A jó Haszim hadnagy stílusban is a régi.

– Na jó, majd körülnézek. Szóval, azt mondja, maguk semmit nem találtak?

– Az égvilágon semmit. De remélem, maga szerencsésebb lesz, kisasszony. – Én is ezt reméltem. *„Ha már iderepültem, nem ártana valóban arra koncentrálni, amiért jöttem”* – gondoltam, miközben a Gizai fennsík felé vettem az irányt.

Mire megérkeztem a levegő már felforrósodott, alig vártam, hogy kiszállhassak végre a kocsiból. Magamhoz vettem egy nagy üveg vizet és a piramishoz mentem, ahol épp egy turistacsoport igyekezett befelé az építmény gyomrába, egyenesen Hufu szentélyébe. Úgy döntöttem, ha már így van, csatlakozom én is. Felmásztam a kőlépcsőn, beálltam a sor végére és türelmesen hallgattam az idegenvezető-nő bájos csacsogását Kheopszról, meg a piramis elképesztő méreteiről, amíg sikerült végre becsoszognia a társaságnak. Ijesztő és csodálatos volt egyben, hogy újra az ismerős falak között járhattam. El is időztem egy darabig a kellemes és kellemetlen emlékek kusza halmazában, s mire feleszméltem, már a legalsó kamrákban jártunk. Azzal a gyerekes ürüggyel, hogy kikötődött a cipőfűzőm, még szöszmötöltem egy kicsit, egészen addig, míg mindenki el nem tűnt az érdektelennek látszó négy fal közül. Akkor nekiveselkedtem és megpróbáltam benyomni azt a falat, amelyiken anno oly könnyedén átestem, de olyan sziklaszilárdan állt a helyén, mintha sosem mozgott volna.

Ekkor már biztos voltam benne, hogy ehhez Ehnatonnak valóban semmi köze sem lehet, és az én kedves, talpunk alatt élő földönkívüli barátainknak, az orgonoknak sem.

Kifelé menet még alaposan körbevizsgáltam mindent, de semmi nyomra nem bukkantam, ahogy odakint a piramis környékén sem. Nem láttam értelmét tovább ott lebzselni, beültem a kocsiba és a városba indultam.

Gondoltam, ha már a városban vagyok, bevásárolok, veszek ezt-azt, de parkolóhelyet csak a legmegfelelőbbnek tűnő élelmiszer áruháztól ötven méterre találtam.

Az üzlethez visszafelé sétálva azon gondolkodtam, hogy vajon hogyan is kezdjek bele ebbe a nyomozásba, és egyáltalán miért nekem kell nyomozni? Miért hívott ide Haszim hadnagy Egyiptomba Magyarországról, miért nem oldja meg ő maga az ügyet? Én csak egy régész vagyok, semmi több. Egyszerűen nem láttam az összefüggést. Bár már kétszer is bebizonyított-

tam, hogy hasznomat tudja venni ha rejtélyekről van szó, ettől függetlenül biztos voltam benne, hogy titkol valamit előlem, de nem akarja elárulni mi az. Talán azt akarja, hogy én jöjjek rá, mi is az a takargatnivaló. Mindenesetre egyben biztos voltam.

„Csakis egyféleképpen tudhatom meg, mi igaz a szóbeszédekből. Ha én magam is ott töltök egy éjszakát a piramisoknál.” – Ez volt a legutolsó gondolatom, mielőtt a szemem sarkából megpillantottam az egyenesen felém száguldó fekete autót, amely a gyalogátkelőhely előtt nem, hogy lassított volna, de a sofőr még rá is taposott a gázra. Éppen hogy sikerült félreugranom, fel a járdára. Ha csak egy kicsit is beljebb vagyok az úton, valószínűleg telibe trafált volna. Az adrenalin szintem egy másodperc tört része alatt az egekig szökött.

Azonnal felpattantam és a kopott Chevrolet után néztem, amely csikorgó kerekekkel, szinte filmvászonra illő bravúrozással fordult be a legközelebbi sarkon, majd tűnt el a szemem elől. Nem szokott üldözési mániám lenni, legalábbis az elmúlt egy-két évben biztosan nem volt az unalmas irodai munkáim alatt. De most nagyon úgy éreztem, hogy el akartak tenni láb alól. Szétnéztem, vajon hány ember volt szemtanúja az esetnek, de szerencsétlenségemre épp egy lélek sem volt rajtam kívül a közelben. Visszasiettem a furgonomhoz, és hagytam a csudába a bevásárlást.

2.

- Halló...
- Mira, itt Haszim had... azaz főhadnagy.
- Épp jókor, főhadnagy úr. Pont önhöz tartok.
- Remek, ugyanis mutatnom kell magának valamit. Talán összefüggésben van a piramissal.
- Nagyszerű... Nekem is vannak híreim. Valaki az imént megpróbált elütni.

- Allahra... Nem esett baja?
- Nem. Mindjárt ott vagyok. – Pár perccel az után, hogy ledobtam magam mellé a mobilt, már meg is érkeztem a rendőrség épületéhez. Azonban a hadnagy irodájáig már nem kellett felcapatnom, a földszinten futottunk össze.
- Ki volt az az eszement, aki fényes nappal magára támadott?! – sápította elhúlve köszönés helyett.
- Fogalmam sincs. Annak az eszementnek pedig iszonyú szerencséje volt, mert pont senki sem látta az esetet.
- A rendszámát felírta?
- A rendszámát?! – ismételtem majdhogynem nevetve. – Gondolja, hogy volt időm előhalászni tollat, meg papírt a táskám mélyéről, mielőtt nekem rontott az az állat?!
- Na jó... – pislogott zavartan. – Igaz.
- Egyébként nem volt rendszám. Legalábbis hátul biztosan nem. De azt tudom, hogy egy régi Chevrolet volt. Fekete. Többet nem tudok mondani.
- Sebaj. Valahogy kiderítjük, ki lehetett az. Viszont most jöjjön velem, hacsak nem akarja előbb megmutatni egy orvosnak a horzsolásait – bökött a csupasz karomon és térdemen éktelenkedő sebek felé.
- Ugyan, semmi bajom. De hová megyünk?
- Az Egyiptomi múzeumba. Járt már ott valaha?
- Sajna, a múltkor kihagytam. Minek megyünk oda?
- Meglátja. – Nem is kérdeztem többet, felesleges lett volna. Inkább hagytam, hogy beültessen a kocsijába és elhajtson velem.

A lazac színűre festett múzeum látványa persze azonnal magával ragadott. Egy pillanat alatt meg is feledkeztem az imént történekről, ahogy beléptem oda. A földszinten csodás életnagyságú szobrok, mellszobrok, szarkofágok, múmiák, usébtik, kanopusz edények, arany és ékköves ékszerek mindenfelé a vitrinekben. Egy külön lakosztály is volt a közkedvelt Tutanhamon kincsei számára. A régészeti kincsek olyan mér-

tékben voltak itt felhalmozva, hogy az ember csak tyúklépésben haladhatott előre egy lépést fél óránként, annyira magával ragadta a tárgyak szépsége.

A hadnagy viszont sietősen húzott maga után több helyiségen keresztül, mire végre megállhattam.

Sejtettem, hogy komoly dologról lehet szó, már a múzeum előtt álló rendőrautókból, a sertepertelő rendőrökből, és a rendőrségi szalagból, amelyből egy pont az orrom előtt is elzárt egy kisebb helyiséget, de hogy egy hullát fogok látni arccal a föld felé, arra azért nem gondoltam.

Az első reakcióm az akart lenni, hogy azonnal kifordulok onnan, és otthagynom a drága hadnagyot. De türtőztetnem kellett magam abban a reményben, hogy bizonyára nem hiába vonszolt ide.

Haszim hadnagy egy percre otthagzott, és váltott pár mondatot a helyszínelőkkel, aztán fejcsóválva jött vissza.

– Elvittek valamit? – kérdeztem tőle, bár ahogy körbenéztem, mindent sértetlennek találtam.

– Egy amulettet.

– Honnan? Sehol nem látok...

– A pincéből. Több ezer tárgy porosodik odalenn, de neki csak ez kellett.

– Miféle amulett? És egyáltalán hogy jöttek rá ilyen gyorsan, mi tűnt el annyi tárgy közül?

– Nem volt nehéz. Csak egyetlen doboz volt felborulva, a többi mind a helyén van érintetlenül. A dobozokban egy-egy papíron fel van sorolva, miket tettek bele. Ebből a dobozból csak ez az egy tárgy hiányzik. Azt mondják, szóval...

– Mit?

– Hogy ez egy, olyan... elég régi lelet.

– Milyen régi? Első dinasztia?

– Nem.

– Akkor nulladik? Vagy Nagada-kori?

– Nem. Sokkal régebbi. Százhetvenezer éves. – Na, most tényleg felállt a szőr a nyakamon. Utoljára négy évvel ezelőtt éreztem hasonlót, amikor a kis frigyládamásolatot találtuk Reeves professzorral. De ez most még annál is durvább ügynek látszott.

– Van róla kép valahol?

– Nem tudom, de meg fogom kérdezni a múzeum igazgatóját.

– Remek.

Az igazgató magas, testes ember volt. Szürke öltönyt, és sötét bordó nyakkendőt viselt. Illedelmesen bemutatkozunk egymásnak, aztán bevezetett minket az irodájába, ahol legálább három számítógép üzemelt.

Leült az egyikhez, és pár pillanat alatt már kinagyítva láthattuk a képernyőn a műkincset.

– Ez lenne az? – kérdezte a hadnagy. – Ez tűnt el az alagsorból?

– Igen – bólintott a fekete hajú, bajszos férfi, majd a „nyomtatás” gombra kattintott. – Ezt az amulettet egy 1978-as ásatás során találta egy gazdag üzletember. A kora százhetvenezer év. Ez az időszak nagyjából az utolsó nagy jégkorszak előttre tehető. De ezt nem reklámozzuk. Remélem, bízhatok önökben.

– Hát persze, uram! – vágta rá Haszim hadnagy azonnal, s látva enyhe tétovázásomat, oldalba bökött. Erre felfigyelt a komoly tekintetű férfi.

– Ugye jól tudom, hogy maga volt itt négy évvel ezelőtt, azon az ominózus sivatagi ásatáson Donald Reeves professzorral, és Sarah Henderson egyiptológussal? – kérdezte a vastag bajsza alatt mosolyogva. Ez a mosoly azonban nem tetszett nekem, de azért bólintottam. – És a két évvel ezelőttinél is együtt túrták a földet, Amarnában. Nos, akkor megérti, miről beszélek. Nemde? Azok a leletek is a múzeum birtokában vannak, amelyeket akkor találtak.

– Gondolom, azok is a pincében – jegyeztem meg nyájasan, de a szemem sarkából észrevettem, ahogy a hadnagy megvető pillantásokat szór felém.

– Úgy van – bólintott még mindig mosolyogva. – És ott is maradnak, örökre. Legalábbis addig biztosan, amíg át nem írják az akadémikusok a történelmet. – Volt valami ennek az embernek a tekintetében, amitől kicsit megijedtem. Kénytelen voltam feladni a harcot vele szemben.

– Rendben – bólintottam a szememet lesütve. A nyomtató befejezte a munkáját, kidobta a lapot, aztán még néhány kattánás után végleg elcsendesedett.

– Khm. Ezt elvihetjük, uram? – kérdezte Haszim hadnagy.

– Azért nyomtattam ki – vigyorodott el a férfi. – Vigyék. És most, ha megengedik, sok dolgom van még – mondta, aztán kísértalt az irodából.

– Maga nem tudja, kit kóstolgat, kisasszony – mordult rám a hadnagy, miután az igazgató elment.

– Na igen – motyogtam, aztán kivettem a kezéből a lapot és alaposan szemügyre vettem. Egy egyszerű láncon egy egyszerű aranymedalion függött. Kör alakú, fél centis keretben egy oroszlánfej profilból. Ékkövet sehol nem láttam benne, de a kereten, mintha írásjelek lettek volna. – Nincs egy nagyítója?

– Talán Sherlock Holmesnak néz? Persze, hogy nincs. Itt legalábbis. Az irodámban lehet, hogy akad.

– Jó, mindegy – intettem le. Otthon nekem is volt egy, gondoltam majd nyugodtabb körülmények között és hangulatban megnézem. – Egyáltalán nem szimpatikus ez az ember nekem – mondtam az irodából kinézve. Az igazgató épp az egyik rendőrtiszttel váltott néhány szót.

– Akkor jobb lesz, ha nem húz vele ujjat – mondta teljesen komoly arccal a hadnagy. – Higgyen nekem. Nem érdemes. Itt minden az ő kezükben van.

– A rendőrség is? – kérdeztem mosolyogva. Erre a hadnagy sértődötten fújtatott egyet, majd sarkon fordult, és ott hagyott. Már bántam a kérdést.

3.

Jól esett a hús szellő, és az éjszaka kellemes borzongatása. Olyan forró volt a nappal, hogy még napnyugta után is sokáig érezni lehetett a melegét, s pár órának el kellett telnie ahhoz, hogy most jól érezzem magam. Leültem a homokba, és bele-süllyesztettem a mezítelen talpamat. A kocsit jó messze hagytam, nem akartam feltűnést kelteni. Ha tényleg igaz, amit látnak és hallanak a szemtanúk, akkor itt valakinek lennie kell. Én pedig nagyon szerettem volna tudni, hogy ki, mert én ilyen kíváncsi természetű vagyok.

Előkotortam egy hajgumit a zsebemből és összefogtam vele rakoncátlan tincseimet, aztán erőt vettem magamon. Felkeltem, és odasétáltam a Nagy Piramis lábához.

Finom szellő fújdogált az arcomba, ahogy felfelé másztam a piramis megkopott lépcsőzetén. Amikor felértem fújtam egyet, majd lehuppantam a gránitra, hogy egy percre megnézhessem az alattam elterülő, holdfényben fürdőző tájat. A látvány csodaszépnek hatott, még annak ellenére is, hogy a műút csúfondárosan kettészelte a nagy piramis és a Szfinx, valamint a másik két piramis közötti homokot.

Ahogy bámészkodtam, észrevettem valamit. Azonnal felpattantam, és megindultam lefelé. Most már tudtam, hogy felesleges lett volna ismét bemennem a piramisba, hisz nem jó helyen kerestéltem eddig.

A kocsihoz rohantam, és meg sem álltam a célig. Egy nem túl feltűnő helyen aztán leállítottam a járművet, és egyenesen a völgytemplomhoz igyekeztem, amelyen keresztül lehet eljutni a Szfinxhez. A kapu persze zárva volt, de ez engem most egy

cseppet sem hatott meg. Amikor átjutottam rajta, már nem volt nehéz átsétálni a templomon, aztán a folyosón, egyenesen a falhoz, amely mögött ott volt a Szfínx.

Tisztában voltam vele, hogy tíz méternél közelebb tilos menni a szoborhoz, de most meg kellett szegnem ezt az egyébként igen helyes szabályt. Átmásztam a falon, és futva osontam az emberfejű oroszlán bal mellső lábához, hogy megbújjak mögötte. Ekkortájt ütötték meg a különös hangok is a fülem. Kiléptem a hatalmas mancs mögül, majd a szobor másik oldalához lopóztam. Most a jobb lábánál próbáltam kinézni az oroszlántest oldala felé, s ezúttal némi sárgás derengést is látni véltem ott. Ez a derengés a hangokkal együtt minden bizonnyal az oroszlántest alól jöttek, de nem akartam elhamarkodni semmit, így inkább vártam, történik-e valami. Történt.

Óriási meghökkenésemre egy sötét alakot pillantottam meg kijönni egyenesen az oroszlántest alól. Tudvalévő, hogy itt van valami lejárattféle, de az csak egy kis lyuk. Pár lépcső lefelé, aztán kész. Mit csinálhatott az az alak abban a sírgödörnyi méretű árokban? Ha jól láttam, kissé érdekesen járt, mintha valamit cipelne az ölében.

– Hé! – kiáltottam felé, mire az egy pillanatra megtorpant, aztán futásnak eredt, el a Szfínx mögé. Utánaeredtem, de az sebesen kirohant a folyosón, és át a völgytemplomon. Mire az út mellé értem, már elhajtott azzal a kocsival, amelyik láthatóan pont érte jött. Méghozzá egy nagyon is ismerős kocsival. Jobbnak láttam, ha innentől nem mutogatom magam, s ahogy lekuporodtam a földre és búvóhelyet kerestem, valamit megláttam. – Hoppá! – szaladt ki a számon, amikor megpillantottam a kicsi, fehér gömbszerűséget a homokos talajban. Felkaptam, aztán a tenyeremre fektetve rávetítettem a fényt a zseblámpámmal. Akkor láttam, hogy nem is gömb az, hanem egy félgömb, vaskos kis hengerrel az aljában. – Hisz ez egy gomba – állapítottam meg majdhogynem nevetve, a puha kis kalapját

nyomkorászva. Mindenre számítottam, de egy gombára a sivatagban...

Levettem a hátizsákomat, és óvatosan belecsomagolva egy széthajtott papír zsebkendőbe, beletettem a táskába. Visszavettem a hátamra, aztán felálltam és visszaindultam a völgy-templomhoz, hogy ellenőrizsem a lyukat a Szfinx oldalában.

Am a sors másképp akarta. Ahogy megfordultam, a visszafelé tartó út helyett egy teljesen más dolgot világítottam meg: egy hatalmas, tengerkék szempárt. Fojtott sikoly hagyta el a számat, miközben a lámpám a földre zuhant. A szempárhoz tartozó idegen azonban megelőzte a bajt, mindkét kezét a vállamra tette, és azt mondta:

– Semmi baj, nem bántalak. – Ettől – vagy inkább az érintéstől – furcsamód tényleg megnyugodtam, és ez aztán zseblámpám fentre is szűrődő fényében rendkívül gyors felismerésbe ment át. Ez az arc... a szemek...

– Te egy orgon vagy – suttogtam.

– A Mester küldött hozzád – mondta lágy, mély, meleg hangon. Lehajoltam a zseblámpámért és újra az idegenre világítottam, de ezúttal nem az arcába. Hosszú, fekete, csuklyás köpenyt viselt, akár Asthar... De ő nem hordta a fején a csuklyát, így tisztán láthattam vékony, széles ajkát, kissé szögletes állát, kiugró arccsontját, és azt a szempárt...

Hatalmasak, tengerkékek, amellyel vitathatatlanul csakis az orgonok rendelkeznek. Igaz, az ő hosszú haja ébenfekete volt, akárcsak a szemöldöke, nem pedig szőke, mint azoknak az orgonoknak, akikkel négy éve találkozhattam odalenn a Föld felszíne alatt, Naferti városában. De kétségtelenül: ő egy orgon volt.

– És minek... minek küldött hozzám? – kérdeztem zavarodottan. Ilyen csodás szemekbe majdhogynem féltem belenézni. Úgy éreztem ez az orgon mindent tud rólam, én pedig semmit róla, és ez nagyon zavart.

Visszairányítottam az útra a zseblámpám, és tovább indultam, de ezúttal az út szélén álló kocsinhoz.

- Azt mondja, legyenek melletted, mert szükséged lesz rám.
- Valóban? És miből gondolja?
- A Mester mindent tud. Ő a leg...
- A legbölcsebb orgon, igen, tudom – vágtam a szavába, miközben a homokos talajon baktattam.
- Segíthetek neked a nyomozásban.
- A nyomozásban? – torpantam meg. – Honnan tudod, hogy... Na jó, hagyjuk. Megszokhattam volna már, hogy mindenütt ott vagytok – morogtam kelletlenül. Mielőtt még azonban beszállhattam volna a kocsiba, az orgon elkapta a karom és maga felé fordított.
- Még be sem mutatkoztam – mondta kedvesen. – A nevem Netjer Heru, röviden Netjeru.
- Netjer Heru? Ez óegyiptomi nyelven azt jelenti, isteni hang? Na nem...
- Ne félj. Én nem hordozok olyasféle titkokat, mint Asthar.
- Ez megnyugtató, Netjeru – mosolyogtam rá, ám cseppet sem jó kedvemben. Kihúztam a karomat a kezéből, és kinyitottam a kocsiajtót.
- Mi a baj, Mira? Talán haragszol rám valamiért? Vagy az orgonokra? – kérdezte az idegen, miközben az arcomat méregette. Fújtam egyet, aztán elfordultam tőle. Levettem a hátizsákomat, betettem az anyósülésre, majd beszálltam végre a kocsiba, de nem csuktam magamra az ajtót. Ha egy orgon felbukkan, nos, az sosem egyszerű ügyet jelent.
- Nem, dehogy – válaszoltam kimérten. – Kérlek, mondd meg a Mesterednek, hogy nagyon boldog vagyok, amiért így figyel rám, de egyelőre nem kell segítség. Rendben?
- Rendben – válaszolta. Magamra zártam a kocsiajtót, de az idegen valahogy nem akart elmenni, mintha mondani akarna még valamit. Letekertem az ablakot.
- Mi az? – kérdeztem kissé türelmetlenül. Valamiért rettenetesen zavart, ahogy bámult rám azokkal a hatalmas,

gyönyörű szemeivel. Netjeru kinyújtotta a kezét, és a tenyereibe ejtett egy apró tárgyat.

– Ezzel hívhatsz, ha szükséged van rám. Akármikor, a nap bármely órájában, az óra bármely percében, a perc...

– Jó, jó rendben – intettem le. – Szólni fogok, megígérem – mondtam, aztán beindítottam a kocsit, és elhajtottam. Pár másodperc múlva kíváncsiságból belenéztem a visszapillantó tükörbe. Netjeru még mindig ugyanott állt, ahol az előbb. Már majdnem megálltam és visszafordultam, hogy bocsánatot kérek tőle az undok viselkedésemért, de aztán elhessegettem a gondolatot, és meg sem álltam a motelig.

Otthon óvatosan letettem a zsebkendőbe bugyolált gombát az éjjeliszekrényemre, aztán egy kiadós zuhanyozás után lefeküdtem aludni. Ám valamiért nem ment az alvás, mintha folyton egy szúnyog zümmögött volna a fülemben. Felkapcsoltam az olvasólámpát és vártam, mikor jelenik meg a fénynél az átkozott kis vérszívó. De a vérszívó nem jött. Viszont a zümmögést továbbra is hallottam. Aztán egy furcsa gondolatom támadt, mintha a fülem már tudta volna, honnan is jön ez a hang. Odahajoltam a gombához, és hallgatóztam. *„Talán be-szorult az az átkozott szúnyog a zsebkendő és a gomba közé!”* – gondoltam magamban, és kicsomagoltam a kis kalapost. Feszülten hallgatóztam ismét. A zümmögés pedig ugyanúgy folytatódott. Felvettem a fehér, leginkább sampionra hasonlító gombát a kezembe, és a fülemhez tettem. Most már kétség sem fért hozzá: a hangok egyenesen a gombából jöttek.

4.

Másnap hangos nevetésre ébredtem, a faházikó ablakán át a napfény az arcomat csiklandozva próbált talpra bírni. Kikukkantottam az apró üvegen, így a hangok mellé némi mozgókép is társult. Egy fiatal nő kacarászott valamin a mellette lépkedő

férfit figyelve. A férfi nyilvánvalóan valamiféle testépítő versenyről szalajtott izomagy volt, aki mellizmára tapadó fehér atlétájában feszítve próbálta minél nagyobbra „fújni” a bicepszét, hátha a nő ettől elalél, és a karjaiba hullik. A szőke szépség azonban csak nevetgélt ezen, s néha meg-megérintette a dombokat – mit dombokat, hegységeket! – a barna férfi karja helyén, olyasféleképp, mintha attól félne, hogy még kipukkadnak, mint a lufi, és oda a csodának.

Elfintorodva hullottam vissza a párnámra, aztán ásítottam egy nagyot.

– Na, gyerünk – mondtam hirtelen, és feltápászkodtam. Anyai nagymamám mondta ezt mindig, mielőtt kikelt az ágyából, hogy a napi rutint elvégezze. A hideg zuhany most kivételesen jól esett, nem csak azért, mert ettől felébredtem, hanem mert a testemmel együtt az agyamat is felfrissíthettem, arra pedig most különösképp szükségem volt.

Tulajdonképpen most adódott először lehetőségem arra, hogy tüzetesebben is szemügyre vegyem, hol és kikkel is lakom egy motelban. A faházikók tisztes távolságra álltak egymástól, körben elhelyezkedve, középen egy nagy térrel, amely padokkal, napernyós asztalokkal, pár grillezővel volt teletűzdelve.

Az egyik faházikó maga egy bár- és étkezőszerűség, – ami egyébként kétszer akkora, mint a többi faház – ahol reggelit, ebédet és vacsorát kérhetett a lakó, persze, csak ha hozott magával annyi pénzt, hogy minden napra finanszírozza azokat a madáradagnyi ételeket, amellyel a tulajdonos kiszúrta a szemét. Gondoltam itt az ideje, hogy én is kifizessek egy kisebb vagyont egy kisebb reggeliért, ezért a faházból kilépve, egyenesen arra vettem az irányt. Három asztal már foglalt volt kinn, jobbra egy idősebb házaspár fogyasztott csendben, mellettük egy másik asztalnál a szőke nő és a hegységeket birtokló barna férfi, – úgy látszott megunt a mutogatást, vagy a nő a fogdosást, és ők is úgy döntöttek, hogy inkább esznek valamit. Balra pedig egy középkorú barna nő ült egy nyolc éves forma

kisfiúval, aki épp akkor tolta el fintorogva a tányérját maga elől, mikor odapillantottam, az anyuka pedig beletörődve ingatta a fejét.

A nagy faházban hárman szorgoskodtak, az étkező részen két fiatalabb nő – vagy inkább lány, a harmadik pedig a bárpult mögött.

– Jó napot! – csicseregte az egyik, vékony arcú lány, kedvesen rám mosolyogva. – Mit adhatok?

– Mit tud ajánlani reggelire? – kérdeztem vissza.

– Ó, hát vannak helyi ételek, mint például a kofta, vagy kebab, desszertnek pedig baklavát ajánlanék. Van omlett, különféle sajtok, szalámik, rizskása. De amerikai ételekkel is fel vagyunk készítelve, tudja, azok a gyors ételek, mint a hamburger, vagy hot-dog, sokféle szendvicsünk, és salátánk is van...

– Akkor legyen egy hamburger, egy üveg ásványvízzel – mondtam gyorsan, mielőtt még végigsorolta volna az összes fellelhető ételt a házban. – A kebabot és a baklavát inkább ebédre hagynám.

– Ahogy óhajtja – csicseregte továbbra is kedvesen, és biztosított róla, hogy azonnal kihozza nekem.

Kiséáltam, és a legközelebbi asztalnál helyet foglaltam. Örültem, hogy legalább napernyő van, amely felfogja a nap-sütést, és némiképp védelmet nyújt az egyre inkább felforrósodó levegőtől.

Összesen tizenhárom faházat számláltam, amíg kihozták a reggelimet, és csak a véletlennek tudtam be, hogy ez mifelénk nem egy szerencsés szám.

Azt viszont nem tudtam eldönteni, amíg ettem, hogy vajon teltház van-e a motelban, vagy sem, mert addig még csupán ketten kászálódtak ki a saját faházukból, egy középkorú házaspár, és egy idősebb férfi. Az egyik faház pedig a tulajdonosé volt, aki – gondolom – csak olyankor költözik ki ide, amikor vendég is van, és akkor sem állandóan van itt. Vele mindössze

egyszer találkoztam, amikor a faházat kivettem, azóta ritkán láttam a méregzöld dzsipjét, ami most sem volt a helyén.

Az idős férfi vagy bent fogyasztotta el a saját ételét, vagy épp nem volt éhes, mert azonnal útnak indult valahová – gyalogosan, a házaspár pedig az étkezőből kért reggelit, és a mellettem lévő asztalnál foglaltak helyet. Önkéntelenül is hallottam a cseverészésüket a mai programjukról, és a holnap esti grill-partiról, amit állítólag a tulajdonos rendez, és már két napja készül rá.

– Ó, Edward, annyira várom már! – csivitelte a vörös hajú nő a férjének. – Imádom ezt a helyet! Jövőre is eljövünk, annyi szent. – Mondta, aztán felém pillantott, és elmosolyodott, de amikor lenézett a kezemre, a mosolya szó szerint megdermedt az arcán. A száját eltátotta, és zavartan pillantott a férjére, aki egykedvűen tömte magába a reggelijét. – Edward, drágám, bejönnél velem egy italért?

– Ühüm... – A férfi nyilván nem vette észre, amit a felesége, aki rezzenéstelen arccal vonszolta be őt az étkező-bárba, ám már útközben sutyorászni kezdett a fülébe, nem tudta kivárni, míg beérnek.

– Na ja... – sóhajtottam az ujjaimat bámulva. – Ezen már nem tudsz változtatni, Mira Haddad. Bárhogy is szeretnéd.

5.

Reggeli után az első utam ismét Haszim hadnagyhoz vezetett, s mivel nem találtam az irodájában, felhívtam mobilon.

– Mira vagyok, hol van?

– Az egyik egyetem laborjában. Miért?

– Nagyszerű, úgyis be kellett volna vinnem valamit. Merre menjek? Most épp a rendőrség előtt vagyok.

– Akkor nem kell sokat jönnie. Jöjjön egyenesen, aztán balra, amíg meglát egy jó nagy épületet, amire ki van írva, hogy

„American Egyetem”. A másodikon vagyok, a hármas laborban. Világos?

– Naná – mondtam, és kinyomtam a telefont. Pár perc múlva már le is parkoltam, és a kezemben a becsomagolt kis gombával siettem fel a másodikra. Szerencsére éppen mindeült óra volt, úgyhogy nem kellett átpasszíroznom magam semmiféle tömegben. Két kopogással jeleztem a „Hármas labor” feliratú ajtón, hogy szeretnék bemenni.

– Igen! – hallottam az ajtón túlról egy éles hangot. Beléptem.

– Helló! – köszöntem oda a hadnagynak, és a mellette szöszmötölő fehér köpenyes fickónak, aki inkább nézett ki európainak, mint arabnak.

– Jöjjön be – intett a hadnagy fel sem nézve az előttük lévő pulton fekvő tálcáról. A szemüveges férfi most felkapta a tálcát a benne fekvő véres késsel együtt, és a jókora labor másik felébe sietett vele, ahol egy asztalon nagyméretű monitor világított. A fickó a billentyűzeten zongorázott, mialatt hadnagy kikérdezett.

– Mit hozott?

– Csak egy kis apróságot – mondtam, miközben a hadnagy türelmetlenül kicsomagolta a kezemben. – Ha a laboros barátjának lesz ideje, megvizsgálhatná.

– De hisz ez egy gomba – nézett a tenyeremre majdhogynem nevetve. – Egy gombát akar megvizsgáltatni laborban?

– Kérem, ne hagyja, hogy hülyén érezzem magam, jó?

– De hisz ez egy g-o-m-b-a – tagolta lassan a képeembe. – Méghozzá egy sampion, ha jól látom.

– Első ránézésre valóban olyan – értettem egyet. – De ha egy percre csendbe marad, és a füléhez teszi, akkor rájön, hogy mégsem.

– Mi?! – horkant fel idegesen, majd látva, hogy határozottan állom bolondnak néző pillantását, kellenetlenül a füléhez tette.

Pár másodperc hallgatóság után elkerekedett szemekkel nyújtotta vissza. – Mi a fene volt ez?!

– Nem tudom, de szeretném kideríteni. Tegnap éjszaka találtam az út mentén, a Szfinx völgytemplomából kifelé menet. Egy fura fickó ejtette le, aztán pedig elhajtott egy autóval, amely történetesen az a Chevrolet volt – szerintem –, amelyik megpróbált elütni engem.

– Rendben – bólintott. – Tegye a pultra, majd megvizsgálják. – Így tettem.

– És hogy halad a nyomozással? – kérdeztem aztán. Mintegy végszóra, az európainak látszó szemüveges fickó végre abbahagyta a munkát a számítógépnél, és visszajött hozzánk.

– Tiszta és gyönyörű ujjlenyomatokat találtunk – mondta derűsen. – Parancsoljon, főhadnagy úr. Csak szkennelje be, és indítsa el a keresést. Bocsanat, a nevem Johanson Winteler. – Ez már nekem szólt, ahogy a kéznyújtás is. Kezet ráztunk. – Biológus vagyok, Ausztriából jöttem.

– Mira Haddad.

– Arab?

– Ööö... félig. Egyébként magyar vagyok. – A biológus azonban már nem is rám figyelt, egészen pontosan csak egyetlen testrészem kötötte le igazán. Olyan bambán bámulta, hogy kezdett frusztrálni.

– Magának hihetetlenül hosszú ujjai vannak – mondta elképedve. – Megengedi? – kérdezte, de meg sem várta a választ. A szabad kezével a koponyámat kezdte el tapogatni. – Elképesztő... – nézett rám elkerekedett szemekkel. – Ilyesféle Marfan-kórral még sosem találkoztam. A koponyája hátsó része szinte... mint egy gúla...

– Khm... Na jó, kösz, Johan, de nekünk most dolgunk van – kapta el a kezemet a kezéből a hadnagy zavartan, és szó szerint kivonszolt az ajtón. – Viszlát! Ha megtud valamit a gombáról, amit a pulton hagytunk, és mellesleg zizeg, hívjon fel! – kiáltotta még vissza az ajtónyílásból, aztán hangosan becsapta

maga mögött az ajtót, hátrahagyva a labort a csodálkozó biológussal együtt. – Megtenné, hogy nem mutogatja magát biológusoknak?! Az kell még, hogy...

– Hogy rájöjjenek, hogy a gúla alakú koponya deformitásomban egy kis agyacska rejtőzik, és ebből arra következtessenek, hogy félig radjak vagyok? – kérdeztem vissza gúnyos mosollyal. – Ugyan, lazítson már! Ki hinné el, hogy félig egy másik civilizációhoz tartozom? Őszintén.

– Én elhiszem – vágta rá mérgesen.

– Persze, de csak, mert ott volt annál a négy évvel ezelőtti esetnél. Egyébként szerintem maga lenne az utolsó ezen a Földön, aki bevenne ilyesmit. Nem igaz?

– Lehet. De akkor is. Óvatosnak kell lennünk.

– A radjakok miatt már nem kell aggódnia. Legközelebb csak pár ezer év múlva próbálkoznak majd a Föld meghódításával.

– Remélhetőleg. Apropos, utánajárt a fényeknek és a hangoknak a piramisnál?

– Utána. De nem a piramisból jönnek, hanem a Szfinxből.

– Valóban?

– Egy sötét alakot láttam onnan tegnap éjjel kijönni. Illetve alóla.

– Alóla? De hisz...

– Csak egy kis gödör van, igen, tudom. De mégis onnan jött ki. Elrohant, és útközben elejtette azt a gombát. És ez még semmi. Egy kocsi jött érte, méghozzá ugyanaz a kocsi, amelyik el akart engem ütni. De ezt már odabenn is mondtam.

– Érdekes... – mormogta. – Ennek mindenképpen utána kell járni. Küldök ki egy osztagot ma éjjel, és elkapjuk a fickót. Meg azt is, aki a kocsit vezette.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet – mondtam már odakinn a parkolóban. – Szerintem várnunk kellene. Ha kiderül, hogy ők a felelősek a gyilkosságért a múzeumban, akkor egy ilyen

rajtaütés végzetes lehet. Ki tudja, lehet, hogy többen is vannak, és ha elmenekülnek, aztán majd bottal üthetjük a nyomukat.

– Akkor mit csináljunk? Van jobb ötlete?

– Van. Várunk és figyelünk.

6.

Aznap este kényelmesen elhelyezkedtem a frissen megvetett ágyamban, és – tv készülék híján – olvasni kezdtem a legújabb Agatha Christie regényt. De akármilyen lebilincselő volt is, nem bírtam a sorokra koncentrálni. Még mindig zavart, hogy nem tudtam, mi az a sárgás fény és mik azok a hangok, amelyek a nagy Szfinx alól szűrődtek ki. És mi a csudát csinált ott az az alak? Na meg minek neki egy öl gomba? Mert valószínűleg azokat cipelt az ölében, s egyet véletlen kihullajtott, amikor rászóltam.

Az ágyam melletti éjjeliszekrényre pillantottam. A kis, kerek, nyomógommbal ellátott kütyü hívogatón nézett vissza rám. Még mindig lelkiismeret furdalásom volt Netjeru miatt. Már épp a szerkezet felé nyúltam, hogy megnyomom a gombot, amikor kintről hirtelen zörejt hallottam. Rögtön az ajtó felé kaptam a fejem. Még egy zörejt: erre már lekapcsoltam az olvasólámpát is. Nesztelenül felkeltem, és az ablakhoz léptem. Odakinn semmi különöset nem láttam a gyér utcai lámpafényben az előtttem álló másik faházikón, és néhány bokron kívül. Vártam, hátha újabb zajt hallok. Hallottam is, de ezúttal, mintha sikoly lett volna. Erre már megijedtem, és úgy ugrottam oda a mindenes hátizsákomhoz, mint akinek az élete múlik rajta. Szerencsére annyi fény szűrődött be kintről, hogy nehézségek nélkül megtaláltam benne a zseblámpám és a zsebkésemet.

Odaosontam az ajtóhoz, és amilyen halkan csak tudtam, kinyitottam, először csak résnyire, aztán amikor biztos voltam benne, hogy senki nincs megbújva a közelben, egészen.

Elindultam az előttem álló sötétbe burkolózott kis faház felé, leginkább csak a földre világítva a lámpámmal, nehogy nagy feltűnést keltsek, ha esetleg mégis erre bujkál valaki. Azzal tisztában voltam, hogy ebben a faházban az a nő lakik, aki reggel még oly félve méregette a barna, kigyúrt férfi izmait.

Olyan izgalomhullám söpört végig rajtam, amíg elértem a faházig, hogy még az sem jutott el a tudatomig, hogy egy szál hálóingben vagyok, alatta pedig csupa libabőr.

Az viszont annál inkább idegesített, hogy az előbbi sikoly-szerűség után most síri csend lett. Féltem, hogy valami nagy baj történt, és én már későn érkezem.

Először csak bekopogtattam a kis faajtón, aztán „Hahó!”-ztam párat, végül lenyomtam a kilincset, ami nem túl nagy meglepetésemre engedett is.

Odabenn vaksötét volt, úgy látszott az ablakon egy elég vastag függöny lehet, ha egyáltalán nem engedi átszűrődni a kinti fényt. Sebaj, kéznél volt a zseblámpám, hát bevilágítottam.

Nagyot nyeltem, és szorosan megmarkoltam a késem, mielőtt beljebb léptem volna. Az első dolog, amit a lámpafényben megláttam, az az ágy volt. Ez a szoba nem teljesen olyan volt, mint az enyém, itt az ágy az ajtóval szemben helyezkedett el, nem pedig mellette, jobbra pedig egy másik ajtó nyílt, feltehetően a zuhanyozóba, amely nálam viszont a bal oldalon volt.

Az ágynemű nem volt összetúrva, viszont látszott, hogy valaki már feküdt benne, de aztán félrehajtotta a takaróját és felkelt. A puha, fehér tollpárnán a bemélyedés, a takaró helyzete és a lepedő gyűrődései mind ezt mutatták.

Az ágy melletti éjjeliszekrényen az olvasólámpa fel volt borulva, az izzó pedig apró darabokra tört benne, amelyekből jutott néhány a padlóra is. Egy mobiltelefon is a padlón hevert, nem messze a kis szekrénytől. Biztos voltam benne, hogy néhány perce még annak sem ott volt a helye.

Az egész szobát körbevilágítottam – nem volt nehéz azt az öt négyzetmétert – s még több rendezetlen dologra bukkantam.

Egy szobapapucsra például, amelynek egyik fele volt csupán a szoba közepén talppal felfelé, a másikat nem láttam, meg egy felborult szék, a támláján női ruhákkal.

Mivel a fürdőszobaajtó milliméterekre nyitva volt, és víz zubogását hallottam onnan, még egyet nyeltem és elindultam felé. Mielőtt kitártam volna az ajtót lehunytam a szemem, hogy elrebegjem a legrövidebb imát.

„Istenem, segíts!”

De Isten nem kímélt. A szobapapucs másik fele ugyan megkerült, de bár inkább ne lett volna meg. A zuhanytálca előtt hevert, benne egy vékony, – nyilvánvalóan – szolárium-barna lábbal. A láb tovább folytatódott, s végül eltűnt egy piros foltos köntös és egy hálóing alatt. Nem tartott sokáig rájönnöm, hogy ez a piros folt vérfolt, amelyet a zuhanyból jövő vékony vízszugarak próbáltak kimosni, de nem sok sikerrel. A két vékony, finom kéz élettelenül hevert a test mellett, a zuhanytálcából kilógva, a másik láb természetellenes szögben kitekeredve. A szőke hajzuhatag majdnem teljesen eltakarta a nő arcát, csupán színtelen, vastag ajkait láttam tisztán.

Elzártam a vizet, aztán leguggoltam mellé, hogy megnézzem van-e még pulzusa, de már nem jelezte semmi, hogy dobogna a szíve. Ahogy széthajtottam csuromvizes köntösét, két hatalmas vérfoltot láttam éktelenkedni a víztől besötétedett, egyébként világoskék hálóingen. Rögvest hívtam a rendőrséget.

7.

– Mit gondol?

– Azt, hogy én voltam a célpont – feleltem szárazon. A hadnagy leültetett, majd kiviharzott az irodából. Nem telt bele fél perc, két nagyon forró, gőzölgő kávéval a kezében tért vissza. – Mi az, szabadságra ment a titkárnője?

– Khm. Valami olyasmi. Kéri? – Naná, hogy kértem, miután egész éjszaka egy szemhunyasnyit sem aludtam. Nem bírtam kiverni a fejből annak a szegény nőnek a látványát. – Miből gondolja, hogy maga volt a célpont, Mira? – kérdezte, miután a kezembe nyomta az egyik csészét, majd beleült a kényelmes bőrfoteljébe.

– Ugyan már! Ekkora véletlen nincs! Először szándékosan el akarnak ütni a zebrán, aztán pedig pont abban a motelben gyilkolnak meg egy ártatlan nőt, ahol én is lakom. Nem furcsa magának ez egy kicsit?

– De ha maga volt a célpont, akkor valamit nem értek. Hogyan téveszthette össze magukat a gyilkos? Hisz a maga haja hosszú és fekete, az áldozaté pedig vállig érő, szőke! Még, ha az alakjuk nagyjából egyforma is, a fejük közt akkora a különbség, mint egy macska, meg egy egér között!

– Talán nem is látta, hogy ki az. Fügöny volt az ablakon. Talán csak a szobaszámot kapta meg az illető, de tévesen. Azt nem nézte, szőke-e vagy barna, csak leszúrta és kész. Nő, nő. Ennyit látott.

– Mindenesetre a gyilkos fegyvert nem találtuk meg. Eddig legalábbis. De, ha találunk ujjlenyomatot itt is, és kiderül, hogy a két gyilkosságnak köze van egymáshoz, mert az ujjlenyomatok egyeznek, akkor máris sínen vagyunk, mert a keresés folyamatosan megy a másik irodában a számítógépen.

– És a kocsi? Arról tudnak már valamit?

– Óh, a rendszám nélküli fekete Chevrolet, persze – vakargatta meg a halántékát kedvetlenül. – Sajnos, az több ideig fog tartani, mert van egy pár belőle a városban. Rendszám nélkül vajmi kevés az esély.

– Hát igen – sóhajtottam, miután kiittam az utolsó korty kávémat is. – Nos, hadnagy, nem tudok betelni a gyönyörű irodájával – álltam fel – de jobb, ha én most megyek és hagyom dolgozni. Ha valami van...

– Szólni fogok, ne aggódjon – kacsintott biztatóan. – Próbáljon meg aludni egyet.

Ez volt a tervem. Hazafelé menet betértem egy kisebb üzletbe ásványvízért, meg néhány más apróságért, ami segíthetett átvészelni a rekkenő hőséget. Aztán ahogy megláttam a könyvtárat meggondoltam magam, és a tervezett alvás helyett oda is betértem. Az után a rettentő erős kávé után egyébként sem biztos, hogy el tudtam volna aludni.

Az egyik könyvtáros azonnal eligazított, így könnyedén megtaláltam az összes Szfinxszel kapcsolatos könyvet. A hivatalos adatait és történetét természetesen – egyiptológus révén – már ismertem. Én most leginkább azokra az elméletekre voltam kíváncsi, amit nem az akademikusok és azok hívei kreáltak, hanem az általuk fantasztáknak, vagy ál-tudósoknak nevezett, amúgy igen neves és okos emberek írtak le.

Ilyen szűkítéssel csupán három könyvet találtam, azok közül is az első volt az, ami igazán lekötött.

Eszerint nem, hogy valamiféle járat van a szobor alatt, de egyenesen a piramisokkal áll összeköttetésben. Nem is egy, hanem több járat is fut a föld alatt, de azokat sajnálatos módon betemette a homok, a Szfinx körüli ásatásokat és vizsgálódásokat pedig nem engedélyezi a Kairói Régészeti Hivatal azon okból kifolyólag, hogy nehogy még több kárt tegyenek a műemlékben, mint amennyit már ez alatt a négy- ötezer év alatt elszenvedett.

„*Pedig – állította a könyv – a monstrum alatt rejtőző Osiris-templom, és a többi kialakított helyiség is érdekes információkkal szolgálhatna az egyiptomi civilizáció kezdetét illetően.*”

– Ebben lehet némi igazság – mormogtam magamban. Ha van ott járat, akkor ez a sötét alak vígan használja, homoktömődés ide vagy oda. S ráadásul még észre sem veszi senki!

Úgy döntöttem, ma éjjel újra ellátogatok a néma, fáraó-arcú szoborhoz, de ezúttal el is kapom azt az alakot.

8.

Az esti grillparti nyilvánvalóan elmaradt, helyette néhány rendőr tevékenykedett még a motelban, és a szerencsétlenül járt nő faházában egy ideig. A hadnagy sorban kikérdezett mindenkit, ahogy az ilyenkor szokás, különösképp azt az izompacsirtát is, akivel a nő társalgott. Mint kiderült, a férfi egyedül érkezett Egyiptomba, és egyedül vette ki az egyik faházat, a nővel csak itt ismerkedtek meg. Ujjlenyomatokat sajnálatos módon sehol sem találtak, amiért a hadnagy egész idő alatt bosszankodott. Ráadásul senki nem látott és nem hallott semmi furcsát. Most az is világossá vált a számomra, hogy nincs teltház a motelban, vagyis épp annyi ember lakik itt, amennyit már idáig is volt szerencsém látni. A tulajdonos szerint – aki a haláleset óta szinte élőhalottá vált, annyira megviselte a dolog, vagy lehet, hogy inkább az, hogy esetleg majd a többi lakó is szedi a sátorfáját – itt még soha nem történt ilyesmi, még csak enyhe erőszakoskodás sem. Jó emberismerőnek tartja magát, és csak olyanoknak adja ki a faházakat, akik erkölcsi bizonyítványt tudnak neki felmutatni.

Ez persze csak afféle védőszöveg volt, szó sem volt erkölcsi bizonyítványról, legalábbis tőlem biztosan nem kért, amikor jelentkeztem a kulcsért. De nem szóltam semmit, nyilván nem volt érdekem, hogy vágjam alatta a fát. Sőt, egy alkalmas pillanatot kihasználva még szóba is elegyedtem vele.

– Szerintem mégiscsak meg kellene tartania azt a grillpartit – mondtam neki. A vézna, alacsony, szürke szemű férfi – aki korban körülbelül a negyvenet taposhatta –, lemondóan legyintett az ötletre.

– Ugyan már, kinek lenne kedve ezek után bulizni?

– Nem is ma gondoltam, hanem mondjuk holnap, vagy holnapután. Nézze, ezek az emberek itt, egytől egyig gyanúsítottak, akár tetszik, akár nem.

– Ez igaz, így el sem mehetnek. Akkor meg miért ne tehetném kellemesebbé az ittlétüket? – morfondírozott. – Nem bánom, egy feltétellel megtartom a partit.

– Mi lenne az?

– Maga beszél mindenkivel ez ügyben. Ha nem lesz ellenükre a buli, tőlem holnapután mehet.

– Rendben – egyeztem bele. – Megbeszélem velük.

Hogy ki milyen nyugodtan hajtotta aznap álmra a fejét, nem tudtam megmondani, én viszont örültem annak, hogy az éjszakámat nem az itt alvásra terveztem be.

9.

Ugyanott tettem le a kocsit, ahol az elmúlt alkalommal. A hátamra kaptam a zsákomat, majd a völgytemplomon keresztül a Szfinxhez osontam. Ezúttal semmiféle neszt vagy fényt nem láttam, ezért a lejáráthoz lopóztam. Megbújtam a kis fal mögött, és vártam.

Először egy zümmögő hangot hallottam, aztán valami súrlódásfélét, mintha két fal csúszna egymáson. Ebből már gondoltam, hogy biztosan van itt egy rejtett ajtó, de még nem mertem kinézni. Mintha léptek közeledtek volna. A sötét alak ismét megjelent, s az odalentről szűrődő fényben már tisztán láthattam, hogy ez egy fiatal férfi. Rövid, barna haj, átlagos kinézet.

A férfi nyújtózott egyet a lépcsők tetején, aztán elsétált mellettem anélkül, hogy észrevett volna. Amikor eltűnt a szemem elől a folyosóban, amely a völgytemplomhoz visz, kapva kaptam az alkalmon és felugrottam a fal mögül, majd le a lépcsőkön.

Valóban volt itt egy nyitott ajtó, tulajdonképpen az egész szemközti fal egy ajtó volt, amely úgy csusszant be az oroszlán-test oldalába, mint gyufás skatulya belseje a keretbe.

Rögtön velem szemben egy jókora helyiség volt, de nem volt benne más, mint egy hatalmas kőasztal tőlem kicsit jobbra, rajta egy sárgás fényű petróleumlámpával, meg egy csomó jegyzettel.

Mielőtt ezt közelebből is megvizsgáltam volna, ellenőriztem, merre van még ajtó. Jobbra is, balra is volt egy-egy ajtónyílás, egyszerűen belevájták a sziklába. Mivel mindkét oldalon sötét volt, automatikusan felkaptam a petróleumlámpát, – annak ellenére, hogy a zsákomban ott volt az elemlámpám is – hogy körülnézhessenek, de előtte futólag belepillantottam a jegyzetekbe.

Mivel egyiptológus régész vagyok, nem pedig matematikus vagy fizikus, egyetlen kukkot sem értettem a láthatóan sebtében odafirkantott egyenletekből, meg grafikonokból, így hagytam a csudába és elindultam jobbra, a hozzám közelebb eső ajtónyílás felé.

Ez a helyiség már kissé másabb volt, mint az előző. Bal oldalt a falból kisebb bokszoikat képezték ki. Kb. egy méter magas falak sorakoztak egymás mellett úgy három méterenként.

Körülbelül ötven darab ilyen bokszot számoltam, s mindegyikben két hatalmas vaskarika rögzített két-két vastag vasláncot a falba, szabad végükön is egy-egy vaskarikával.

Az egész látványnak olyan hatása volt, mintha valamikor itt állatokat, vagy rabokat tartottak volna. Mivel nem láttam etetővályút, vagy ahhoz hasonlót, inkább az utóbbira tippeltem.

Ennek a helyiségnek a végén már nem volt ajtó, úgyhogy a gyors vizsgálódás után visszafordultam, hogy megnézzem a másik ajtónyílás mögött rejtőző helyiséget is.

Itt szinte ugyanaz a látvány fogadott, mint a másikban, ugyanannyi boksz, vaskarikákkal és láncokkal. Innen viszont a terem végéből tovább lehetett jutni máshová is: újabb ajtónyílás feketéllett előttem.

Tudtam, hogy a férfi bármelyik pillanatban visszajöhet, úgyhogy sietnem kellett.

A nyílás mögött egy folyosó várt, egy egészen keskeny, lefelé lejtő. Három, vagy négy méter magas lehetett, mint az előző helyiségek. Vettem egy nagy levegőt, majd nekiindultam. Olyan ötven méter megtétele után egy hatalmas csarnokszerűségbe jutottam el. Azt hiszem, egyiptológus szívem hatalmasat dobbant a közel két és fél méter magas kőből faragott szobrok láttán.

Jobb és baloldalon sorakoztak, úgy egy méter távolságra a fal mellett, ám az öltözetük egész más volt, mint ami az óegyiptomiakra jellemző. Rövid szoknya helyett buggyos, bő nadrágot viseltek, a felsőtestüket szintén buggyos ujjú ing takarta, s ezen még valamiféle mellvért is volt, közepében egy ismerős ábrával. Egy kerek kertbe zárt oroszlánfej oldalnézetből.

Ugyanez a jelkép volt a derekukat körbefogott övön is, és a fejdíszük homlokzatán – amely fejdísz egyébként az oroszlánfejet kivéve teljesen ugyanolyan volt, akár az óegyiptomi katonáké. Az arcuk különbözőek voltak, tehát biztosan mind más személyeket ábrázoltak. Különben, ha nagyon tippelnem kellett volna, inkább európainak mondtam volna az arcvonások alapján őket, nem pedig óegyiptominak.

A csarnok szintén vezetett valahová, de arra már nem volt idő, lépteket hallottam közeledni. Gyorsan az egyik szobor mögé bújtam, majd eloltottam a petróleumlámpát.

– Hé! – hallottam a távolból egy meglepett férfihangot. Amilyen csendben csak tudtam, a fal mellett tapogatózva elindultam felé. Úgy számítottam, olyan negyven lépésre lehetek a másik helyiségtől.

Harminchat lépés után ütköztem neki a szemközti falnak. Innen oldalra kezdtem lépkedni mindaddig, amíg a fal véget nem ért, és csak a levegőt markoltam. „Ez lesz az ajtónyílás!” – Gondoltam, miközben az idegen, fiatal férfi szentségelését

hallgattam már egész közlelől. Bal kezemben a lámpával, jobb kezemmel a nyílás szélét fogva figyeltem feszülten a sötétséget. A szentségelés most mintha távolodott volna, és a férfi léptei is. „Kimegy!” – futott át rajtam. – „Meg tudok lógni!”

Amikor már nem hallottam több zajt, gyorsan leguggoltam és letettem a lámpát a földre. Levettem a hátizsákomat, és kinkeserves tapogatózások után ráleltem a saját lámpámra. Felkattintottam, és szinte futva vittem vissza a petróleumlámpát a helyére, majd ki a szobor alól a szabadba.

A férfit nem láttam sehol, úgyhogy ahogy a lábam bírta futottam a völgytemplomon keresztül a kocsíhoz, és meg sem álltam hazáig. Igaz, hogy azzal a feltett szándékkal érkeztem a Szfinxhez, hogy elkapom a fickót, de valamiért mégis megdöntöttem magam. Valamit ugyanis még nem láttam, amit szerintem látnom kellett volna, mert biztos voltam benne, hogy a mögött a sötét ajtónyílás mögött még van valami, ami talán létfontosságú elem ebben az ügyben. Mindenesetre a kiszűrődő sárgás fény rejtélye már megoldódott a petróleumlámpa személyében, a hangokra viszont még nem találtam bizonyítékot.

Hazaérve magamra zártam a faajtót, és úgy dőltém rá az ágyamra, akár egy zsák. Pár percre lehunytam a szemem, és megpróbáltam gondolkodni, aztán eszembe jutott a kinyomtatott kép, amit még a múzeumból hoztam el. Előkerestem azt is és a nagyítót is, és alaposan megvizsgáltam rajta a hieroglif jeleket. A kép alá az üresen hagyott fehér részre a papíron aztán átirtam a jeleket.

– „Per-en-rw-djeser” – motyogtam magamban. – „A Szent oroszlan háza”? – Ahogy ezen elgondolkodtam, egy pillanatra odatévedt a tekintetem az éjjeliszekrényre, de ahogy megpillantottam rajta a kis nyomógommbal ellátott kütyü mellett a papírdarabkát, ott is ragadt. – Hát ez meg mi? – Kérdeztem halkán magamtól, és fölé hajoltam. Egyértelműen látszott,

hogy ez egy igen régi papíros. Sőt, még azt is ki mertem volna jelenteni, hogy ez egy papiruszdarabka.

Nem is mertem felemelni, csak megnéztem rajta a jeleket, amelyek egyértelműen hieroglifák voltak. Méghozzá ugyanazok, amelyek a medál keretén is körbefutottak, így nem kellett még egyszer fordítanom.

De vajon ki hagyhatta itt nekem ezt a papiruszdarabkát és miért? És hogy jött be, ha egyszer az ajtó zárva volt? Csak egyvalakire tudtam gondolni, aki erre képes lehet. Rátenyereztem a papiruszdarabka mellett a gombos szerkezetre. Fél perc sem telt bele, kopogtattak az ajtómon. Felálltam és kinyitottam. – Ne erőlködj, Netjeru – vettem oda köszönés helyett a fekete hajú orgonnak. – Tudom, hogy te jártál itt, és te hagytad a szekrényen azt a kis papiruszdarabkát. Legközelebb akár idebenn is megjelenhetnél, hisz az nektek nagyon megy, nem igaz?

– Ohajod parancs, Mira Haddad – mondta szerényen, majd meghajolt.

– Gyere be – sóhajtottam, és lehuppantam az ágyamra. Netjeru besétált, és megállt előttem. – Szóval, mi ez? – Intettem a fejemmel a papirusz felé.

– Lefordítottad?

– Persze. „A Szent oroszlán háza.” Ez áll rajta. Mint ahogy ezen az eltűnt medálon is – mutattam fel a képet neki. – De ezt neked bizonyára nem kell mondani, mivel az anyanyelveden íródott, nem igaz?

– Valóban.

– Miért hoztad ezt el nekem? Mit akarsz ezzel? – néztem szúrósan a hatalmas szemeibe. – Mik azok a szobrok odalenn a Szfinx alatt? Te tudod az igazságot? – Netjeru arcán, mintha némi zavarodottság futott volna át. Odasétált az ablak alatt álló székhöz, és leült rá.

– Azt gondoltam, tudom – felelte halkán. – De valami történt. Valami, ami mindent megváltoztatott.

– Ezt hogy érted? – kérdeztem zavaros arcát fürkészve. Netjeru kinézett az ablakon a sötétségbe, aztán vissza rám. El akartam veszni azokban a csodás, tengerkék szemekben.

– Valaki megváltoztatta az idő folyását. Így mi sem tudjuk egész pontosan, hogy mi is történt. Csak annyit, hogy megzavarták az egyensúlyt, mint egy tóba dobott kavics. Többet én sem mondhatok.

– Ezzel nem sokra megyek, Netjeru. Viszont nagyon úgy tűnik nekem, hogy a Mester nem csupa jó szándékból küldött ide téged. Igaz? Nektek is érdeketekben áll, hogy kiderítsem az igazságot, vagy tévedek?

– Okos nő vagy, Mira Haddad – bólintott. – Kétségtelenül, közénk és az idő közé most fal magasodott. Olyasféle, amit nem törhetünk át segítség nélkül.

– Ha ti sem vagytok rá képesek, én hogyan...

– Ne aggódj. Neked biztosan megnyílik majd az igazság kapuja – válaszolta, aztán felállt és az ajtóhoz sétált.

– Várj! – szoltam utána hirtelen. – Sajnálom, hogy olyan goromba voltam veled.

– Nagy teher nehezedik rád. Megértelek – mondta mosolygva, aztán eltűnt az ajtó mögött.

10.

Álmosan keresgéltem a berregő telefont az éjjeliszekrényen.

– Halló... – szoltam bele még lehunytt szemmel.

– Híreim vannak a gombáról.

– Ühüm...

– A biológus az előbb felhívott, és közölte, hogy a gomba elképesztő. Levágott egy darabkát belőle, és képzelje, a gomba elkezdett vérezni! – Erre már felpattant a szemem.

– Mi? Vérezni?

– De ez még semmi! Megvizsgálta a belső szerkezetét, még-hozzá molekuláris szinten. Azt mondta tele van tachionokkal! Ettől zizeg, mivel a részecskék hihetetlen sebességgel mozognak benne! A vizsgálat szerint ez a csodagomba legalább hetvenöt százalékban tartalmaz tachiont!

– Vá..várjon! – vágtam a szavába a hadnagynak, miközben felültem az ágyamban. – Először is, mi a fene az a tachion?!

– Én is ezt kérdeztem. És tudja mit felelt? Hogy egy olyan részecske, amely még a fénynél is gyorsabban mozog.

– És ez mit jelent?

– Tudja a fene. De majd maga kideríti. Javaslom, nézzen be Johannhoz, aztán pedig hozzám. Nekem most nincs időm bemenni, rengeteg a dolgom.

– Rendben. – Összeszedtem magam, aztán reggelizés nélkül igyekeztem befelé az American Egyetemre. Johanson még akkor is a gombával foglalkozott, amikor beléptem hozzá.

– Á, Mira! – nézett fel a pultról. – Jöjjön csak, jöjjön! Ezt magának is látnia kell! – A biológus olyan izgatottnak tűnt, mint egy kisiskolás gyerek. Közelebb léptem hozzá, és a pulton heverő gombához. A gomba valóban vérzett pontosan ott, ahonnan a férfi levágott belőle egy darabkát: a kalapján. A levágott darabka pedig egy mikroszkóp alatt feküdt. A férfi hol a mikroszkópba kukucskált bele, hol a mellette lévő papírokra jegyzetelt. – Nézzen bele – ajánlotta fel, én pedig nem utasítottam vissza. A lencse érdekes képet mutatott: egy csomó apró valamit, amik hol ide röppentek, hol oda, de többet nem tudtam leszűrni belőle.

– Mik ezek? – kérdeztem.

– Tachionok, sejtekbe zárva – válaszolta csillogó szemekkel, körülbelül úgy, mint aki élete legnagyobb felfedezéséről beszél. – A tachionok olyan részecskék – magyarázta értetlen tekintetemnek – amelyek a fénynél is gyorsabban mozognak. Nem tudom, ismerősen hangzik-e Einstein relativitáselmélete?

– Persze – vágtam rá gyorsan, de aztán eszembe jutott, hogy mégsem ismerem egészen az elméletet.

– A lényeg az, hogy a speciális relativitáselmélet értelmében minél közelebb járunk a fény sebességéhez, annál lassabban telik az idő, azaz „nyúlik”. Ha elértük a fénysebességet, az idő megáll. Eddig világos?

– Igen.

– Jó. De tegyük fel, hogy gyorsabban utazunk a fénynél. Mi történik akkor?

– Nem tudom...

– Hát visszafelé megyünk az időben! – csapta össze a tenyerét, szinte euforikus állapotban. Nagyon erőlködnöm kellett, hogy rájöjjek, mit is akar ezzel mondani.

– És?

– Hát nem érti?! – fogta meg a vállam. – Kisasszony! Ez a gomba képes az időutazásra! Vissza lehet menni vele a múltba!

– Nem tehettem mást, el kellett, hogy nevessem magam.

– Ugye most csak ugrat? – kérdeztem aztán. A biológus arca őszinte örömből torz mosolyba ment át. Elengedte a vállam, aztán elkezdett le-fel járkálni előttem.

– Na jó – állt meg hirtelen. – Ha nem hiszi, tegyünk egy próbát. A kísérleti alany... én leszek – mondta, aztán kivette az apró darabkát a nagytólcse alól, és bekapta. – Ha tényleg működik, most visszautazom az időben. Számításaim szerint nem sokat, csak pár percet, vagy órát. – Nem akartam hinni se a fülemnek, se a szememnek.

„*Ennek agyára ment a biológia! Vagy talán a fizika?*” – gondoltam, miközben a velem szemben álló, lehunyt szemű férfit figyeltem keresztbe font karokkal. Vártam még pár percet, aztán meguntam.

– Azt hiszem, jobb, ha megyek – törtem meg a csendet. Johanson kinyitotta a szemét, egy pillanatra zavartan körülnézett, aztán mérgesen dobbantott egyet.

- Úgy látszik, mégsem ilyen egyszerű! De rá fogok jönni, és akkor majd belátja, hogy igazam volt!
- Rendben van, Johann. Majd szóljon, ha sikerült – mondtam mosolyogva, aztán otthagytam.

11.

A hadnagyhoz menet alig tudtam az útra koncentrálni. Megéltem már hihetetlen dolgokat, de ez...

Vízont Johanson elmélete mellett szólt az, amit Netjeru a múlt éjszaka elmondott. Legalábbis mindkét dolog az időhöz kapcsolódik. Mindenesetre addig a levegőben lóg az ügy, amíg Johanson eredményre nem jut a gombával, vagy valami más nem történik közben. Ugyanúgy, ahogy a fekete Chevrolet gazdájának megtalálása is.

A hadnagy egy jókora papírhalmaz mögött várt az irodájában.

– Szép kis kupac – jegyeztem meg csodálkozva. A hadnagy mormogott valamit az orra alatt, de a hanyagul heverésző papírlapok szerencsére felfogták a hangrezgéseket. – Mondja, hol a titkárnője? – kérdeztem óvatosan, hisz tudtam már, miféle dühkitörésre képes a jó Haszim hadnagy, ha felmegy a pumpa.

De most nem kiabált, inkább csalódottan próbálta meg arrébb tuszkolni a kupacot az asztalán.

– Elment, és többé nem jön vissza – válaszolta keserűen. – Megsértődött rám, amiért elfelejtettem a születésnapját. És most titkárnő nélkül maradtam... – A kifelé szegeződő bágyadt, szomorú tekintetéből rögtön megértettem, miről is van szó. A titkárnője igen csinos, fiatal, szép nő. Olyasféle, akiért bármelyik férfi képes lenne elválni a feleségétől, rááldozni az összes vagyonát, vagy éppen levetni magát a Nagy Piramis csúcsáról. Nyilvánvalóan valamiféle románc lehet – vagy

lehetett – közöttük. A hadnagy arcvonásait vizsgálva, ehhez kétség sem fért.

– Sajnálom... – motyogtam zavartan, ahogy rájöttem a felszín alatt lapuló helyzetre. – Talán elmehetne hozzá bocsánatot kérni. Mondjuk egy hatalmas virágcsokorral a kezében – vetettem fel.

– Gondolja, hogy lenne értelme? – pillantott rám elnyútt arccal. Most először igazán megsajnáltam szegényt. – Fatima igen makacs nő. Makacsabb, mint egy öszvér.

– Ha igazán szereti magát, meg fog bocsájtani – mondtam halkán, teljes szívemből, őszintén, bizalmasan, ahogy az csak a legjobb barátok között szokás. A hadnagy ezt látva hálásan elmosolyodott.

– Igaza van – nyugtázta, aztán hirtelen visszatért a régi stílusához, talán félő, hogy még a végén el is sírja magát meghatottságában. – De beszéljünk inkább másról.

– Rendben. Tud már valamit a fekete Chevroletről?

– Semmit. Már mindenkit ráállítottam az ügyre, akit csak lehetett, de semmi eredmény. Egyszerűen nem találjuk, mintha elnyelte volna a föld! – csapott mérgesen az asztalra, hogy a papírhalmaz ugrott egyet rajta, s néhány darab még le is hullott a padlóra. – Na és az ujjlenyomat?

– Nos, az a másik érthetetlen dolog az ügyben – kapott a szavamon. – Az ujjlenyomat. Az a fránya ujjlenyomat, ami van, de ugyanakkor még sincs! – Ez új volt nekem. A hadnagy nem szokott rébuszokban beszélni. – Vagyis fogalmunk sincs kié. Újabb talány. Nincs benne a nyilvántartásunkban. Az áldozatoknak pedig, egyetlen ismerősével, rokonával sem egyezik. Ráadásul még azt sem tudom, hogy egyáltalán összefügg-e a moteles gyilkosság ezzel az esettel.

– Értem. De akkor hogyan lehet kideríteni, hogy kié?

– Sehogy. Hacsak nincs benne más országok nyilvántartásában. Mármint, ha külföldi az illető. Ebben az esetben ez már egy hosszadalmasabb eljárás. Hónapokba is telhet.

– Nincs valami rövidebb út?
– Dehogynincs. A tettenérés.
– Úgy érti, meg kell várnunk, amíg újabb gyilkosságokat követ el?

– Tudom, hogy hangzik – emelte fel a kezét, mintegy bocsánatot kérve. – De sajnos, ez a helyzet. Nincs más nyom, amin elindulhatunk...

– Szerintem pedig van – vágtam dühösen a szavába. – Van egy másik megoldás is.

– Mira, a hotelbéli módszereivel itt nem megyünk semmire.

– Kiderítem, ki tette. Még az előtt, hogy egy újabb ártatlan ember halna meg. Erre megesküszöm magának – mondtam ellentmondást nem tűrve, s kiviharzottam az irodából nem törődve a hadnagy utánam kiabálásával sem, amely valahogy így hangzott:

– Mira! Várjon! Mire készül? Ne csináljon ostobaságot, kérem!

Fogalmam se volt, mitévő legyek. Az emberi érzéseim nem engedhették, hogy kivárjak még egy gyilkosságot; ugyanakkor a saját bőrömet is féltettem persze. Egyáltalán azt sem értettem, miért akarnak engem megölni, s ezek a kusza puzzle darabok a fejemben sem voltak hajlandók a helyükre kerülni. Végül döntöttem: visszamegyek a Szfinx alatti titkos járathoz, hogy szembe nézzek azzal az emberrel, aki talán az utolsó lesz fiatal életemben, akit még látni fogok.

*„Mesés kincsük arany, s drágakő, utcáik lapos kővel
kirakott, minden ház ékesen ragyog a birodalmukban.
Élelemben, gyümölcsökben sosincs hiány, a gyermekek
boldogok, az elégedetlenkedők és a törvénysértők
méltó büntetést kapnak.”*

II. FEJEZET

1.

Estig még volt egy pár órá, ezért gondoltam, kihasználom, és megpróbálok a lakóknak kedvet csinálni a holnapi grill-partihoz. Elsőként a középkorú házaspárt sikerült elkapnom, bár a nő múltkori sutyorászása a testi deformitásaimról nem volt épp szimpatikus, de annál is inkább igyekeztem elsőként rajtuk túlesni.

Éppen a faházukból jöttek kifelé, amikor odamentem hozzájuk.

– Üdv – szólítottam meg őket. – Mira Haddad vagyok – mondtam, miközben feléjük nyújtottam a jobb kezem. A férfi azonnal kezet rázott velem, a vörös hajú nő viszont vonakodva nyújtotta a kezét, és az orra felhúzásából ítélve még fintorgott is hozzá. Én azonban nem vettem magamra, továbbra is kedvesen mosolyogtam.

– Edward Jankins – mondta a férfi. – Ő pedig itt a feleségem, Lora Jankins.

– Nagyon örvendek. Csak egy pillanatra zavarnám magukat. Ez a gyilkossági eset nem túl bizalomgerjesztő, nem igaz?

– Hát, a legszívesebben felpakolnánk, szó se róla – bólogatott a barna hajú, mandulaszemű férfi. – De megértem a rendőrfőnököt is, hogy nem akar elengedni. Nekem nincs mitől tartanom, és igyekszem jól érezni magam, ameddig tart a nyaralásunk.

– Hát azt nagyon jól teszi – értettem egyet. – Pont ezért jöttem ide. Ugyanis a motel tulajdonosa szeretné az elmulasztott grillpartit bepótolni, még hozzá holnap este. Legalábbis akkor, ha ehhez mindenki hozzájárul, és részt vesz benne. Mit szólnak hozzá? – Tőlem rendben van – bólintott a férfi, aztán a feleségére pillantott. – Lora? – A vörös hajú nő – akin egyéb-

ként annyi arcfesték volt, mint három átlagos tini lányon egyszerre – megrántotta a vállát, és kelletlenül odavetette, hogy neki édes mindegy, amint lehet, úgys továbbállnak innen.

– Akkor ezt igennek veszem – mosolyogtam rá, de kedvességem nem lelt viszonzásra. A „vörös démon” egyszerűen mondott egy „Viszlát!”-ot, aztán elrángatta onnan csodálkozó férjét. Bizonyára a férfinak is feltűnt felesége viselkedése, amit pár méterrel odébb ki is nyilatkoztatott, legalábbis a mozdulataiból erre következtettem.

Az idős házaspár épp akkor jött vissza a motelba, amikor Julián, és a kisfián Max-en már túl voltam. Ők is igent mondtak, főleg a kisfiúnak tetszett az ötlet, hogy késő estig rohángálhat majd a faházak és a grillsütők között.

– Jó napot! – léptem oda hozzájuk. – Mira Haddad vagyok – mondtam, miközben a kezem nyújtottam feléjük.

– Örvendek, Margaret Peterson vagyok – rázott kezét az idős néni. – Ő pedig a férjem, Ralph Peterson. Ó, magának milyen hosszúak az ujjai! – kiáltotta, miközben csodálkozva nézte a kezem.

– Igen, valóban! – bólogatott a bácsi. – Egészen rendkívüli, még sosem láttam ilyet!

– Khm... Igen, nos, én így születtem – mondtam mosolyogva, miközben a férfival is kezét ráztam. Nem voltam túlságosan meglepve, hisz általában ez van, amikor összeismerkedem valakivel, ráadásul az imént Julia kisfia, Max is kinyilvánította őszinte, gyermeki csodálkozását, amiért az édesanyja zavardottan kért bocsánatot. – Csupán bátorkodom megkérdezni, hogy lenne-e kedvük egy holnap este rendezett grillpartihoz? Tudják, ami elmaradt, most a tulajdonos szeretné pótolni.

– Ó, hát persze! Miért is ne, kedvesem – mondta kedvesen Mrs. Peterson. – Egy ilyenfajta kikapcsolódás most jót tenne nekünk, nem igaz, Ralph?

– Dehogynem – értett egyet Mr. Peterson. – Az ön társaságát pedig szívesen vesszük. – Tehát ebben maradtunk. Az

izompacsirtát és az idősebb férfit, akik egyedül jöttek ide nyaralni, nem találtam sehol, így kénytelen voltam egy-egy cédulát becsúsztatni az ajtajuk alá. Biztos voltam benne, hogy ők is szívesen részt vesznek majd, így nem láttam értelmét tovább vesződni ezzel, bár az idős férfival azért szívesen találkoztam volna, hiszen ismertem, legalábbis a nevét nagyon is jól.

2.

Besötétedett. A Hold ragyogó arca aggódó tekintettel figyelte, ahogy beosonok a völgytemplomba. Kiérve a fal mögé lopóztam, lebújtam, és vártam.

Hamarosan jött, aminek jönnie kellett: a fal megnyílt a szobor alatti árokban, utat engedve a petróleumlámpa sárgás fényének. A szívem a torkomban dobogott: léptek közeledtek.

„*Egy életem, egy halálom!*” – kiáltottam gondolatban, mielőtt előugrottam, hogy szembe nézzek végre a titokzatos férfival.

Arra számítottam, hogy meg fog lepődni, de hogy felsikoltson, mint egy ijedős kislány, arra nem.

– Te jó ég! – kiáltott fel a más helyzetben nevetésre készítő sikolya után. – Maga meg kicsoda?!

– Ezt inkább én szeretném megkérdezni magától – válaszoltam az első ijedség hullám után. Kicsit velőtrázó volt a sikolya, majdhogynem én is felüvöltöttem tőle. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy elbeszélgezzünk egy kicsit.

– Miből gondolja, hogy beszélgetni akarok magával? – kérdezte flegma ábrázattal, ugyanakkor megláttam valamit a szemében. A félelem apró lángocskáját, amitől aztán még magabiztosabb lettem, s úgy kapaszkodtam bele ebbe a piciny jelenségbe, mint egy szakadékba zuhanás alatt elkapott utolsó kiálló, vékonyka faágba.

– Ha nem akarja, hogy lesitteljék kettős gyilkosság, valamint gyilkossági kísérlet vádjával, akkor jobban teszi, ha beenged a titkos kis járataiba, és elcseverészik velem – válaszoltam határozottan. – A „félelem-láng” mintha most megnőtt volna a férfi szemében. Nem szívesen ugyan, de beljebb tessékelt, aztán leültetett a már ismerős kóasztal mellé, amelyen a petróleumlámpa és a telefirkált jegyzetek még mindig ott heverték változatlanul. Leült velem szembe, lejjebb csavarta a lámpafényt, – gondolom, mert nyitva maradt az ajtó – azután várakozón keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

– Szóval, mit akar? – kérdezte. Bár a fény halványabb lett, azért mégis tisztán láttam a férfi arcát. Olyan három napos borosta lehetett rajta, sötétbarna szemei alatt szürke karikák húzódtak, mintha az elmúlt időszakban keveset aludt volna. Szögletes álla határozottá tette az arcvonalát, bozontos barna haja viszont szétszórtságról árulkodott. Az egyetlen furcsa a férfiban a szerelése volt. Fekete, testhez simuló kezeslábast viselt, olyasmit, amelyet a bűvárok szoktak, de az anyaga másféle volt, s épp ilyen volt a lábán is a csizma.

– Kérdezni – feleltem nyugodtan. – Először is: Ki maga, és mi a fenét csinál itt a Szfinx alatt? Egyáltalán honnan tudta, hogy van itt valami? Hogy tudja megnyitni azt a falat? – Böktem a fejemmel a nyitott kőajtó felé, amely most valahol a szobor testében pihent behúzódva, a nyílásban pedig csak a sötét éjszaka üressége tátongott.

– Mi maga? Talán zsaru?

– Nem. De a helyi rendőrfőnök az egyik legjobb barátom. Ezért a maga érdekében kérem, hogy válaszoljon a kérdéseimre. – Álltam a férfi szúrós tekintetét, amely bizonyára valamilyen hazugságot keresett a szemeimben, aztán feladta.

– Rendben – bólintott kelletlenül. – Nézze, én csak szeretnék hazajutni, érti? Nem öltem meg senkit, és nem is állt szándékomban. Soha életemben. Még egy nyamvadt legyet sem mernék lecsapni, ebben az időszakban. Tudós vagyok. Fizikus.

- Hogy érti, hogy „ebben az időszakban”?
- Na jó, figyeljen. Azért bujkálok itt, mert a gépemen dolgozok.
- A gépén?
- A gépemen, ami hazavisz engem.
- Hova haza? – Úgy éreztem, mintha elgurult volna az a fránya gombolyag, aminek az imént még biztosan meg volt a vége.
- Ezek a papírok itt – mutatott az asztalon fekvő jegyzetekre – egy időgép működését írják le.
- Azt akarja mondani, hogy maga egy időutazó? – kérdeztem óvatosan, magam is meglepődve azon az abszurd tényen, hogy hiszek neki.
- Igen. Az időgépemhez egy különleges anyag szükséges. Ami egy még különlegesebb élőlényben található meg...
- A vérző gombában – vágtam rá.
- Honnan tudja? – kérdezte csodálkozva, aztán pillanatnyi gondolkodás után elmosolyodott. – Á, persze. Biztos régóta szaglászik már utánam, nem igaz?
- Nem olyan régen – mosolyogtam vissza. – De mi köze a gombának a géphez?
- Azzal működik. Olyan, mint az autókba a benzin. Van egy tartály, amibe egy jó adag megfelelő gombát bele kell tenni, és máris lehet utazni.
- De... miért itt? Honnan tud erről a helyről a Szfinx alatt?
- Erről nem beszélhetek. Az már beavatkozásnak számítana. A lényeg, hogy nem maradt elég namuriai gombám, amivel visszajuthattam volna a saját időmbe. Így itt ragadtam, legalábbis addig, amíg elegendő gombát ki nem tenyésztek a hazaútra.
- Messze... lakik innen?
- Az én időm száz évvel ezután van. 2115-ben élek... éltem. De hamarosan lesz elég gombám, és akkor visszajuthatok végre.

– Mióta van már itt?

– Egy teljes hónapja – válaszolta rekedtes hangon. Nagyon fáradtnak tűnt. A szívem mélyén tudtam: igazat beszél. – Sajnos a namuriai gombáknak hosszú idő kell, amíg teljesen kifejlődnek. Földi körülmények között legalábbis.

– Hogy ért ezt? – A férfi felsóhajtott, aztán felállt az asztaltól.

– Jöjjön velem. Mutatok magának valamit. – Persze, hogy nem haboztam egy pillanatig sem. A jó öreg kíváncsiság veszettül hajtott utána. A férfi felfogta a petróleumlámpát az asztalról, de mielőtt felcsavarta volna a fényét, még az ajtónyílás melletti falhoz ment, majd elfordított egy kart rajta, amit addig észre sem vettem. Az ajtó ekkor zörögve kibújt a helyéről, és bezárult, maga mögött hagyva az éjszaka sötétjét.

– Ennyi a trükk? – kérdeztem majdhogynem nevetve. – Na és befelé hogy jön?

– Egy egyszerű gomb segítségével, ami jól el van rejtve a falban – válaszolta, aztán elindult a bal oldali nagy terem felé, ahol a boksok voltak a láncokkal.

– Ezek micsodák?

– Nem érdekes, jöjjön. – A terem végéhez érve, már tudtam, mit fogok látni a következő ajtónyílás után. Az a rész következett, ahol az óegyiptomi katona kinézetű, életnagyságú szobrok álltak oroszlános díszekkel teletűzdelt buggyos ujjú ruhájukban.

– Ezekről sem kérdezhetek? – próbálkoztam. A férfi ismét nemet mondott, így nem faggattam tovább. Legalábbis egyelőre nem.

Amikor ezen is végigértünk, már nem tudtam mi fog következni, mivel a múltkor nem jutottam tovább az európai-arcú szobroknál. Először egy lefelé lejtő lépcső következett, úgy húsz méteren keresztül. Nem volt széles, sőt, ha kinyújtottam volna a két karom oldalirányba, a tenyerem simán ráfeküdt volna a mészkővel borított falra. A lépcső szélessége pedig

megegyezett a falak közti távolsággal. Leérve egy kissé másabb, díszesebb ajtónyíláshoz értünk, melyen a keret hieroglif írással volt körbefestve. Szinte ordított bennem egy hang, hogy álljak meg, és vegyem alaposabban szemügyre a fordítanivalót, de türtőztetnem kellett magam.

Nagyot sóhajtva léptem át a férfi után a petróleumlámpa fényében abba a szűkös kis helyiségbe, ahol az ő legnagyobb titka rejtőzött. A három méter magas, szép, díszes ajtókeret után azért kicsit nagyobb helyiségre számítottam, de az időutas felvilágosított róla, hogy van ezen a kis helyiségen is túl még valami, de azt szintén nem kötheti az orromra. *„Sebaj – gondoltam – titkos ajtók keresésében úgyis én vagyok a legjobb! Haszim hadnagy szerint legalábbis biztosan.”*

– Ez lenne az – rántott vissza a valóságba elmélyült gondolataimból. Jobb oldalra, a földre mutatott, ahol a mészkőpadlón egy két méter átmérőjű, kerek, fém... valami hevert, amelyből mintha valamiféle sugárnyalábok nyúltak volna ki. De nem össze vissza, hanem félkör alakban kettő, térben negyedelve a kört, középen pedig kereszteződve körülbelül egy méteres magasságban. A kereszteződésben egy mélyedés volt befelé, mint egy tál, szintén kékes sugarakból, amelyben ott feküdt pár már nagyon is ismerős dolog: a gomba.

– Ez az időgép? – kérdeztem megrökönyödve, hisz az ember a fantasztikus filmeket, és regényeket tekintve legalább két tucat gombra, meg egyéb szerkentyűre számítana egy bonyolult szerkezeten.

– Miért, mire számított?

– Nem is tudom... – motyogtam, miközben a kékes sugár-félköröket szemléltem. – Nem látok például rajta semmiféle számlálót. Honnan tudja, hová fogja vinni, ha nincs rajta a megadott évszám? – A férfit most először hallottam őszintén felkacagni. Örültem, hogy örült, de én ettől még ostobábbnak éreztem magam.

– Tökéletesen ismerni kell a namuriai gombát ahhoz, hogy utazhassunk vele, s magunk irányítsuk az időt, amelybe elvisz – felelte. – Mindegyik gomba eltérő számban tartalmaz kvantonokat és tachionokat.

– Kvantonokat? Az meg micsoda?

– A kvanton olyan részecske, amely 270 ezer kilométert képes utazni másodpercenként. A fény sebessége ettől nagyobb, 300 ezer kilométer per másodperc. Ami azt jelenti, hogy mivel majdnem eléri a fény sebességét, de csak majdnem...

– A jövőbe visz – vágtam rá elképedve.

– Hm. Látom, magának sem ismeretlen Einstein neve.

– Hallottam már róla. A tachionok pedig gyorsabbak a féynél, igaz? Ezért ők a múltba repítenek.

– Pontosan. Maga okosabb, mint hittem. Khm... nos, mint említettem, ezeknek a részecskéknek a száma gombánként igen eltérő lehet. Van olyan gomba, amelyik például nyolcvan százaléban tachiont, húsz százaléban pedig kvantont tartalmaz, és fordítva. Ahhoz, hogy én visszautazhassak a saját időmbe, olyan gombákkal kell „etetnem” a kicsikét, amelyekben több a kvanton, mint a tachion.

– Világos – bólintottam.

– Ahhoz, hogy folyamatos működésben maradjon a gép, és az energiahullámok mindig láthatóak legyenek, pár gombának állandóan a tartályban kell maradnia.

– Na és, ha mégis elfogy, akkor mi van?

– Semmi, ha kéznél van az indítókulcs – kacsintott. – Ha véletlen el is fogynának belőle a gombák, egy kis találgatással, meg újabb gombákkal újra láthatóvá lehet tenni a sugarakat. De így nyilván kényelmesebb, főleg, ha égető a használata.

– De honnan tudja, hogy melyik gomba hány tachiont és kvantont tartalmaz?

– Szerencsére minden utazás során magamnál tartok egy kézi tachion-kvantonmérő szerkezetet. Azzal ki tudom mutatni.

– Értem. Johanson biztos örülne egy ilyen kütyűnek.

– Johanson?

– Ő az a biológus, akinek vizsgálatra odaadtam egyet a maga gombáiból.

– Hogy?! – A férfi arcán hirtelen olyan ijedséget véltem felfedezni, ami nagy lelki nyugtalanságot okozott nekem. – Hogy jutott hozzá?

– A múltkor... leejtett egyet, én pedig felvettem.

– Maga nem tudja, mit tett...

– Miért? Mi a baj?

– Hogy mi a baj?! – kiáltott fel magából kikelve, miközben mindkét kezével a hajába markolt. – Beleavatkozott az idő folyásába, az a baj!

– Hogy én?! – A fizikus most elengedte a haját, ami a markolás hatására két oldalt felállva maradt. Úgy festett, mint valami komisz kis ördög két szarvval. Épp csak a színe nem volt vörös.

– A namuriai gombát csak évtizedekkel ezután fedezik fel! Ezzel felboríthatja az egész múltat! Időparadoxont idézhet elő! Tudja maga mit jelent ez? – Nem, nem tudtam. Mint ahogy azt sem, hogy milyen jögon üvöltözik velem ez az eszement zseni, aki láthatóan nincs tisztában a frizurájával.

– Maga ugrál az időben össze-vissza, nem én! – kiáltottam felbőszülten. – Ha nem jön ide, most... minden rendben lenne! Maga az, aki zavart okoz, nem én! Egyáltalán, mi a fenének jött ide?!

– Nem direkt volt! – üvöltött vissza, aztán lehuntya a szemét, mintha próbálna megnyugodni, majd valóban nyugodtabb hangnemben folytatta. – Nem akartam idejönni, mint már azt elmondtam. Itt ragadtam. Annyi gombát kitenyésztetni, amely a hazaútra szükséges, rengeteg munka és idő.

– Igazán? A múltkor egy ölnyi gombát cipelt, magam láttam.

– Hogy látta? – kérdezte meglepve. – Nos... annak sajnos a fele sem volt használható. Ebbe a gépbe legalább két tucat megfelelő gombát kell tennem ahhoz, hogy hazajussak. Érti?

De azt, amit elvitt, vissza kell hoznia. Erről még nem tudhatnak az emberek.

– De... miért? És mi az az időparadoxon, amit említett? – kérdeztem ostobán. A férfi felsóhajtott, aztán végigsimított a haján, aminek rettentően örültem, mert ha így kellett volna tovább beszélgetnem vele, előbb-utóbb bizony elnevettem volna magam felálló „szarvain”. – Jöjjön, igyunk meg valamit, majd közben elmondom.

3.

Reménykedtem benne, hogy majd bemegyünk a városba, de a férfi csak leültetett a kőasztalhoz, amelyen a fecnihei hevertek, letette a petróleumlámpát az asztal közepére, aztán az asztal alól előkotort valami jégakkuval megrakott ládából két üveg sört. Az egyiket élém rakta, a másikat pedig felbontotta, és belekortyolt egy nagyot.

– Nincs valami üdítője? – kérdeztem csalódottan. – Nem igazán szeretem a sört.

– Sajnálom – törölte meg a száját a kézfejjével, aztán felnevetett. – Mire számított? Valami hangulatos kis kocsmára valahol?

– Ha nincs kocsija, én szívesen beviszem a városba – ajánlottam fel.

– Nem lehet – ingatta a fejét. – Tudja, ebben az egész időutazásban ez a legszörnyűbb. Hogy nem mozdulhatok el innen, bármi is történjék.

– Miért nem?

– Mert az beavatkozásnak számít. Ha nem vagyok elég óvatos, megváltoztathatom a múltat, s ezzel együtt a jövőt is. Tudja: időparadoxon.

– Elmondaná végre, mi az pontosan? – kérdeztem, miközben eltoltam magam elől a zöld üveges sört. Szomjas

voltam, nem kétség, de inkább vállaltam, hogy kiszáradok, mint hogy beleigyak abba az üvegbe.

– Nos, kezdjük talán az egyik legismertebbel, a nagypapaparadoxonnal. Nem hiszem el, hogy még sosem hallott róla.

– Nem én.

– Egy időutazó, mondjuk egy férfi, visszamegy a múltba, hogy találkozhasson a még gyermekkorú nagypapájával. Elmennek sétálni valahová, mondjuk a hegyekbe, és beszélgetnek. A nagy beszédben a gyerek egyszer csak megcsúszik, és lezuhan a szikláról, bele a mélybe. Mit gondol, mi ebben a paradoxon?

– Hogy a kisgyerek meghal, és nem lesz belőle nagypapa? – Találgattam.

– De még apa sem. Vagyis: az időutas meg sem születik, így vissza sem mehet a múltba, hogy találkozzon a nagyapjával. Ez kérem, a paradoxon. Az állítások látszólag ellentmondásokhoz vezetnek, vagy olyan következtetéseket vonhatunk le belőlük, amit a józan ész nem foghat fel. Érti már? Tulajdonképpen ezeket több csoportba is oszthatjuk, mert vannak például a hamis paradoxonok, az igaz paradoxonok – ide tartoznak például a fizikai, a matematikai, a logikai paradoxonok –, meg vannak olyanok is, amelyek egyikhez sem tartoznak, viszont valódi ellentmondásokat tartalmaznak. Ezek az Ellentmondások, vagyis antinómiák, de ebbe inkább ne menjünk bele.

– Szerintem se – értettem egyet. Kezdtém ugyanis megint elveszíteni a fonalat.

– Ez, és még több másik paradoxon nagyon híresek voltak a 21. században... azaz most. Az én időmben már annyi létezik belőlük, hogy meg sem lehet számlálni.

– De ha jól értem, akkor még a maga idejében sincsenek tisztában a tudósok az idővel.

– Jól érti. Előbb jutottunk el egy másik bolygóra, és ismerjük meg annak élővilágát, ezzel együtt pedig az időutazás lehetőségét, mint ahogy erre válaszolni tudtunk volna. A fenébe... –

tette a szája elé a kezét gyorsan. – Azt hiszem, ezt nem lett volna szabad elmondanom. Látja? Erről beszéltem. Ha nem vigyázok, még megkavarom a múltat.

Bár számos elmélet látott már napvilágot arra, milyen is lehet az idő valójában. Einstein óta nem született olyan zseni, aki alapjaiban meg tudta volna változtatni az erről alkotott elképzeléseket. A nagy Albert rámutatott arra, hogy az időt egy negyedik dimenzióként kell számon tartani, illetve, hogy a tér nem létezhet idő nélkül és fordítva. Ezért hívjuk így: téridő. Mert egyik sincs a másik nélkül.

– Aha.

– Viszont még mindig nem tudjuk, hogy hogyan tekintsünk az Univerzumra. Kár, hogy Einstein meghalt, mielőtt még befejezhette volna az Egyesített térelméletét. Akkor most a fejünk se fájna. A sok-világ elmélet például engedélyezi az időutazást, viszont feleslegessé teszi azt.

– Sok-világ elmélet?

– Azt jelenti, hogy minden egyes pillanatban az Univerzum újabb Univerzumokra bomlik. Ennél fogva, ha én visszamegyek a múltba, és megváltoztatom, – márpedig azt teszem pusztán a jelenlétemmel is – akkor a jelen, amelybe visszatérek, már nem az a jelen lesz, amelyben éltem, hanem egy másik, egy „lehasadt” világ. Vagyis: az egész utazás felesleges, mert nem térhetek vissza az „Igazi” időmbe, hogy leellenőrizsem a változtatások következményeit, mert nem ismerem annak a világnak a múltját sem. Nem hangzik túl bonyolultnak?

– Ööö... nem – vágtam rá kis gondolkodás után. És kivételesen tényleg értettem is, hogy miről beszél, csak egyet nem. – De ha ez így van, akkor miért utazgat az időben? Ha olyan sokszor ugrál, nyilván már kitapasztalhatta, hogy helyes-e a sok világ-elmélet.

– Hát... nem – válaszolta zavartan a férfi. – Nem mondhatnám, hogy kellő tapasztalattal rendelkezem e téren.

– Hányszor utazott már? – kérdeztem kíváncsian. A fizikusnak úgy látszott, most valamiért nagyon kényelmetlen lett a szék, mert úgy mozgolódott rajta, mintha gombostűkben ülne.

– Nos, nem az a lényeg kisasszony – válaszolta kitérően. – A lényeg most az, hogy annak a gombának mindenképpen vissza kell ide kerülnie. Minden egyes atomjának. Semmilyen anyag nem rekedhet a múltban, különben...

– Jó, rendben – vágtam a szavába ingerülten. – Ha mindezt előbb tudom, bizonyára nem viszem el azt a fránya gombát Johanssonnak. Reggel az első dolgom lesz érte menni.

– Köszönöm.

– Ne tegye. Inkább válaszoljon nekem még valamire. Ha nem mozdulhat el innen sehová, akkor hogy lehet, hogy én nagyon is láttam magát beszállni itt abba a fekete Chevroletbe és elhajtani, amelyik történetesen nemrég el akart ütni engem Kairóban fényes nappal? – A férfi őszintének tűnően egyszerűen ledöbbszent.

– Hogy?! Az nem lehet! Mint mondtam, ki sem mozdultam innen, amióta csak itt vagyok. Valakivel nyilván összetéveszt.

– Nem hinném. Nem vagyok az a tévedős fajta. De ne aggódjon – álltam fel. – A végén úgyis kiderül az igazság. Holnap hozom a gombát – mondtam, aztán odasétáltam a fogantyúhoz, amely az ajtót működtette, és elfordítottam. – Kösz a sört – tettem még hozzá, mielőtt kisétáltam a Szfinx alól az éjszakába.

4.

Az időjárás éppen megfelelő volt az esti grillpartihoz. Kellemes, nem túl meleg, nem is hűvös. Úgy látszott, mindenkinek sikerült kedvet csinálnom a kis rendezvényhez, mert néhányan ott sűrögtek-forogtak a grillsütőknél, a többiek pedig

ki-be rohangáltak, hogy újabb finomságokat készítsenek az összetolt asztalokra, vagy különleges fűszerekkel tegyék még ízletesebbé a húsokat és a köreteket.

Az órámra pillantottam: még alig múlt kilenc. Valószínűnek tartottam, hogy nekem nem lesz felhőtlen ez az este, már csak azért sem, mert rengeteg tisztázatlan kérdés volt még az ügyben, és ez rettenetesen zavart. De igyekeztem elterelni a figyelmemet. Mivel úgy gondoltam, a barna hajú nőnek, Juliának és kisfiának Max-nek voltam a legszimpatikusabb rábeszélő-akcióm során, odasétáltam hozzájuk, és cseverészni kezdtem velük.

Először csak a kellemes időjárásról beszélgettünk, meg a finom illatokról. Aztán akarva-akaratlanul is a gyilkosságra terelődött a szó, de persze csak az után, hogy a kisfiú érdekesebbnek találta az idősebb házaspár társaságát és tevékenykedését az egyik grillsütőnél.

– Maga szerint, ki tehette? – kérdezte Julia.

– Bárki, aki ismerhette annyira, hogy ne legyen kibékülve a múltjával – válaszoltam. – Végül is, sokan elítélik ezt a fajta munkát, nem igaz?

– Hát... én nem – mondta kis gondolkodás után. – A sztriptíznél, azt hiszem, van azért rosszabb is. Amikor elhagyott minket a férjem, elég nehéz anyagi helyzetbe kerültünk. Gyerektartást nem fizetett, és nem fizet még ma sem. De már nem is érdekel. Az új macájával tőlem lehet boldog nyugodtan, csak minket hagyjon békén.

– Nem is látogatja a kisfiát?

– Nem, de Maxnek sem hiányzik. Már nem. Ő is tudja, milyen elvetemült apja van, sokszor bántott minket, én... mégsem tudtam őt elhagyni. Nem tudtam, mert szerettem.

– Sajnálom.

– Ugyan, nem kell – kuncogott fel jókedvűen. – Már nem érdekel, sójt, örülök, hogy megszabadultunk tőle!

– És hogyan keveredtek ki a nehéz anyagi helyzetből?

– Hát... egy ideig pincéernő voltam, de az keveset hozott. Így elkezdtem a táncot én is.

– Maga is sztriptízelt, mint Cecil?

– Igen – válaszolta elpirulva, mintha nagyon röstellné a dolgot. – Muszáj volt, mert éhezünk, és a lakást sem tudtam volna fizetni másképp. Ezért mondom, hogy én nem ítélem el azt a szegény nőt. Van, aki nem kedvtelésből adja ilyesmire a fejét.

– Igaz, de én úgy tudom, Cecil nagyon is kedvtelésből úzte ezt. Szerette csinálni, és szerette, ha körülrongják a férfiak.

– Hát, nem vagyunk egyformák, az már biztos! – nevetett fel. – Engem csak az zavar, hogy a rendőrségnek mindenki gyanúsított, aki itt lakik. Még a fiam is! Hát nem elképesztő?! Egy nyolc éves gyerek...

– Ugyan, ez nem így van – mondtam. – Haszim hadnagy sosem gyanúsítana meg egy gyereket, én csak tudom, ismerem már annyira. De sajnos a vallatás elkerülhetetlen, ha gyilkosságról van szó. És biztos vagyok benne, hogy a hadnagy nem úgy tekint itt senkire, mint lehetséges gyilkosra, hanem mint potenciális tanúra. Ha valaki látott, vagy hallott volna valamit, az nagyban megkönnyítené a munkáját, és akkor hamarabb a végére járhatna az ügynek. Ami ezzel együtt azt is jelenti, hogy maguk hamarabb elmehetnek innen. – Julia most még pirosabb lett, mint amikor közölte kínos múltját velem.

– Hát... én lehet, hogy mégiscsak láttam valamit.

– Komolyan? – kérdeztem meglepve. – Mit?

– Nos – kezdte zavartan – láttam valakit bejönni a motel területére akkor éjszaka.

– Valóban? De gondolom, nem látta, hogy nézett ki, hisz sötét volt.

– Nem, azt sajnos nem láttam, de azt igen, hogy kocsival volt. Valószínűleg valami sötét színű kocsival. Kék, vagy fekete lehetett. Szinte hangtalanul gurult a bejáratig – mutatott a motelt körbekerítő kerítésbe ágyazott kétszárnyú kapura. – És

aztán kiszállt belőle valaki. A haja rövid volt, valószínűleg férfi volt. Szinte lopózva ment a faházak között, de ettől többet nem tudok mondani.

– Tovább nem figyelte?

– Nem, mert Max felébredt, azt mondta, fáj a hasa, amin nem is csodálkoztam, azután a tömérdek édesség után, amit aznap megevett. Így onnantól vele foglalkoztam, aztán pedig meg is feledkeztem az egésztől, és lefeküdtünk aludni, amikor jobban lett a fiam.

– Értem. De miért nem mondta el ezt a hadnagynak?

– Nem is tudom – vonta meg a vállát, s ha lehet, még zavartabb volt, mint előtte. – Sajnálom, ha fontos dolgot hallgattam el, de tudja, ha tényleg közöttünk van a gyilkos, nem szeretnék emiatt én is úgy járni, mint szegény Cecil.

– Megértem. Nem baj, majd közlöm Haszim hadnaggyal, amit elmondott, és hogy kezelje diszkréten a dolgot.

– Rendben – bólintott. Ebben a pillanatban Max szaladt oda hozzánk, s ezzel le is zárult köztünk a bizalmas csevej, de nem bántam. Amit akartam, már tudtam.

A faházikóm felé indultam, hogy kihozzak egy kis üveg ásványvizet onnan, de a tulajdonos elkapott útközben.

– Miss Haddad! – kiáltott felém távolabbról, s mivel illedelmes voltam, hát megvártam, míg odaér.

– Nagyon köszönöm! – mondta vigyorogva, miközben elkapta az egyik kezem, és megrázta.

– Mit?

– Hát ezt az estét! Nagyon jó beszélőkéje lehet, ha minden lakónak sikerült kedvet csinálnia a partihoz!

– Igen, én is ezt remélem...

– Kicsit késve jöttem, de sebaj, úgy látom, akár nélkülem is el lennének. Máris kipakolok a csomagtartóból. Hoztam rengeteg finomságot, csipegetni valót, meg üdítőket, italokat...

– Szívesen segíték, ha nincs ellenére.

– Rendben, akkor jöjjön velem. – Bár majd’ szomjan hal-
tam, vele tartottam. Az illem úgy kívánta, hogy megkérdezzem,
segíthetek-e, ő pedig nem utasított vissza. Amíg odaértünk a
Jeep-jéhez, megpróbáltam gondolatban néhányszor pofon ütni
magam, hogy kicsit nagyobb kedvvel álljak neki az estének.

Az „izompacsirta” Jason nem nézte tétlenül a cipekedé-
sünket – szerencsére. Így a megfelelő pillanatot kihasználva
lassan, de biztosan eloldalogtam onnan, hogy új társaságot
keressek.

A középkorú házaspárral nem is próbálkoztam, nyilvánvaló
volt, hogy a „vörös démon”-nak nem csak, hogy nem tetszem,
de egyenesen utál. Az összetolt asztalok egyik végében ült a
férjével, és néha megvető pillantásokat szórt felém, amit
kénytelen voltam kedves mosolyokkal viszonzni.

Az idősebb házaspár viszont annál szimpatikusabb volt, már
az első beszélgetésünk alkalmával is jelezték, hogy szívesen
veszik a társaságomat. Ők még mindig az általuk kiválasztott
grillsütőnél sűrögték, odasétáltam hozzájuk.

– Jó estét! – köszöntem oda.

– Á, Mira kedvesem, hát maga is itt van? – kérdezte nyája-
san Margaret asszony. – Igazán remek ötlet volt ez a parti, az
ember főzés közben minden bűját-baját elfelejti.

– Örülök, ha jól érzi magukat. Mondják csak, feltehetnék
egy nem igazán ide illő, és kevésbé vidám kérdést?

– Csak rajta! – biztatott Mr. Peterson. – Bár ha jól sejtem,
szegény Cecilről akar kérdezni valamit.

– Hát ezt meg honnan tudja?

– Ó, csak olyan megérzésféle. Láttam, hogy a rendőrfőnök-
kel igen jóban van, ezért gondoltam – válaszolta.

– Hát jól gondolta, Mr. Peterson. Végül is, csak kíváncsi
volnék rá, hogy maguknak mi a véleménye szegény nő meggyil-
kolásáról?

– Kár érte, szép teremtés volt – válaszolta az öreg.

– És kedves – tette hozzá Mrs. Peterson.

– Azt hittem, nem ismerték.

– Annyira nem is – mondta Mr. Peterson. – De néhányszor volt alkalmunk összefutni, és egyszer-kétszer beszélgettünk is vele.

– Olyankor pedig mindig kedves volt – vette át a szót az asszony.

– Értem. Maguk szerint a motellakók közül lehetett valakinek valamilyen indoka arra, hogy megölje? – kérdeztem kíváncsian. Mrs. Peterson arca a kérdésre hirtelen megváltozott: a szemeit összehúzta, és közelebb lépve sejtelmesen odasúgta, hogy:

– Én tudom, ki tette!

– Igazán? – kérdeztem meglepve. – Ki?

– Hát az az izompacsirta, ki más! A szeme sem áll jól annak a férfinak, én mondom – súgta, miközben a tekintetével az „izomagyat” keresgélte. Mikor végre megpillantotta az egyik grill sütőnél, szemeit még összébb húzta, és a száját csücsöríteni kezdte, hogy felette a bőre összeráncolódott.

– Jason? Nem tudom... én nem nézném annyira elvetemültnek, még a hatalmas termete ellenére sem – súgtam vissza, egy pillanatra én is a fickóra nézve. – Honnan veszi, hogy ő volt?

– Hát a nevéből! – válaszolta határozottan. – Tudja, a neve...

– Nem igazán értem, sajnálom.

– Ejh! Margaret, hagyd már el ezt! – szólt közbe a férje, s legyintett egyet májfoltos, ráncos kezeivel. – Tudja, – fordult most hozzám – a feleségemnek az a mániája, hogy akik a filmekben gyilkosok, azoknak a névrokonai szintén azok. Meggyőződése, hogy a gyilkosokat mindig ugyanúgy hívják! – nevetett fel. – Jason a Péntek tizenhárom című film pszichopata álarcos gyilkosa.

– Ó, igen, tudom már! – kaptam a fejemhez, s igyekeztem elfojtani feltörő nevetésem. – Láttam azt a filmet. És csak ennyi az ok, Mrs. Peterson?

– Csak?! Hát ez nem elég? – kérdezett vissza elhűlve az asszony.

– Hát...

– Mondom, Margaret, hagyd már ezt! – szólt rá Mr. Peterson kicsit indulatosabban, mint az előbb, aztán megint hozzám fordult. – Mondok én magának egy sokkal jobbat, Miss Haddad. Szerintem a tettes, Mrs. Lora Jankins!

– A vörös nő? Ugyan, miért ölte volna meg Cecilt?

– Én láttam őket vitatkozni egyszer – mondta az öreg, most ő is felvéve azt a titokzatos tekintetet, amit az előbb a felesége.

– Még a maga érkezése előtt történt. Egész pontosan ööö... három nappal azelőtt, hogy maga idejött.

– És min vitatkoztak?

– Hát, nem hallottam mindent, meg igazából nem is hallgatóztam, csak tudja, épp akkor jöttem ki a vacsoránkért, és meghallottam...

– Igen?

– Mrs. Jankins nehezményezte Miss Capello viselkedését, és lenge öltözetét. Meg volt róla győződve, hogy a nő tetszelegni akar a férjének. Figyelmeztette, hogy ha nem hagy fel ezzel az... antihumanista viselkedéssel, akkor nagyon megbánja!

– Valóban? És Cecil erre mit mondott?

– Azt már nem hallottam sajnos. De azt hiszem, nem nagyon érdekelhette Mrs. Jankins fenyegetőzése, mert azután sem úgy közlekedett itt, hogy nyakig be volt bugyolálva. És egyszer ráadásul Mr. Jankinssal is láttam cseverészni, ráadásul az ominózus eset utáni napon!

– És ezt Mrs. Jankins nem vette észre?

– Nem hinném. Ha észrevette volna, annak bizonyára hangja lett volna.

– Meglehet. Ezeket elmondta Haszim hadnagynak is?

– Nos... Nem, mert tulajdonképpen nem tartottam annyira jelentős dolognak, és meg is feledkeztem róla. Csak néhány órája jutott az eszembe, és most arra jutottam, hogy esetleg fontos lehet.

– Jól tette, hogy elmondta, Mr. Peterson – dicsértem meg, mire az öreg kihúzta magát. Margaret Peterson csak legyintett egyet, és inkább a grillsütő felé fordult.

– Egyébként hogy érzik magukat itt Egyiptomban? – kérdeztem aztán.

– Ó, nagyon jól. Szegény John biztosan élvezné...

– John?

– Ó a fiunk. Azaz, csak volt – mondta szomorúan az öreg. – Két éve meghalt.

– Ó... sajnálom, ez borzasztó!

– Igen – bólintott Mr. Peterson, és most először valami egész furcsát láttam meg a szemeiben. – Meggyilkolták őt.

– Hogy?!

– Egy fruska ölte meg a mi kis Johninkat – szólt közbe most Margaret asszony, és ahogy ránéztem, hatalmas dühöt láttam rajta, és keserűséget. Nem különben az öregem.

– Azt mondják, öngyilkos lett – mondta Mr. Peterson. – Fejbe lőtte magát. De akárhogy is volt, az a fruska tehetett róla.

– Csak kihasználta szegény kisfiunkat – mondta könnyes szemekkel az asszony. – Johni elhalmozta őt minden jóval. Ékszereket vett neki, ruhákat, minden nap virágot. És még el is akarta venni feleségül!

– De az a ringyó folyton megcsalta – vette át a szót az öreg. – Más férfiaknak tetszelgett, és Johni nem bírta tovább... – mondta elcsukló hangon.

– Nagyon sajnálom – sóhajtottam szomorúan.

– Azóta nem járok takarítani sehová – mondta az asszony. – Pedig az volt a mindenem a kis Johnim után. Flancos kastélyokat, meg házakat takarítottam, és mindig ragyogott minden a kezeim után! – mondta, és mintegy szemléltetve, felemelte és felém mutatta mindkét tenyerét. – Mindig mindent tisztára mostam! Nem csak törölgettem, mint azt sokan teszik, de nem ám! Lemostam, hogy minden mocsoktól és piszoktól megszabaduljak!

– Elhiszem, Mrs. Peterson. Hát, remélem, minden jóra fordul majd. – Mr. Peterson szeme most felcsillant, mintha egy csapásra elfelejtette volna az előbbieket, és elmosolyodott.

– Ó, ez egészen biztos, kedvesem. Egészen biztos.

Úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha most otthagynom őket, a ma esti küldetésem ugyanis már teljes mértékben kirajzolódott előttem: Mindenkit ki kell kérdezni az ügyel kapcsolatban, hátha tudok segíteni Haszim hadnagynak a nyomozásban. Közben a csillagunk is álomra hajtotta fejét: besötétedett, így a tulajdonosnak meg kellett gyújtania földbe leszurkált bambusz-fáklyákat. Amíg ő a gyújtogató-szertartást végezte odasétáltam az asztal egyik végében ülő házaspárhoz. – Amíg én Mr. és Mrs. Petersonnal beszéltem, addig többször is elhagyták a helyüket, hol italért mentek, hol egyéb ok miatt álltak fel onnan, de végül mindig visszatértek a kiválasztott székekre. Úgy látszott, ők nem kívánnak részt venni a sütés-főzésben. – Kedvesen oda-köszöntem, és megkérdeztem, leülhetnék-e velük szembe. A férfi bólintott, a nő pedig csak a vállát rándította meg, jelezve: őt ugyan nem érdekli.

– Nem szeretnék zavarni – kezdtem óvatosan. – Csupán arra gondoltam, megkérdezem magukat is, hogy mi a véleményük, Miss Capello meggyilkolásáról? Tudom, nem épp az este hangulatához illő kérdés, csak a többiek mind elmondták, és kíváncsi volnék az Önök véleményére is.

– Ugyan, mi lenne? – kérdezte flegmán a nő. – Bizonyára kiharcolta magának.

– De drágám, hogy mondhatasz ilyet?

– Tán sajnálod? – Edward Jankins naptól megbarnult arca most olyasféle megvetést tükrözött, amelyet házastársak között bizony ritkán lát az ember.

– Hisz ő is ember volt – válaszolta Lorának lassan, tagoltan.

– Egy ártatlan ember, aki erőszakos halált halt. Szerintem mindenki sajnálja, akiben van egy cseppnyi érzés.

– Hát persze – vágta rá zavartan a nő. – Ez igaz. Abban viszont biztos vagyok, hogy a munkájának közte volt a halálához.

– Úgy gondolja?

– Természetesen. Méghozzá azért, mert az a nő túlságosan hivalkodóan öltözködött, és nem is titkolta, mennyire érti a dolgát. Egyenesen felháborítónak találtam a viselkedését a férfiakkal. Még a férjemnél is bepróbálkozott! – Ha Mr. Jankins bőre nem lett volna barna, a kedves felesége biztosan észreveszi, hogy elpirult. Azonban az ő figyelmét elkerülte ez a tény; az enyémet viszont nem.

– Ugyan, Lora, ez nem igaz – dadogta a férfi.

– Ne álszenteskedj, Edward! Azt hiszed, vak vagyok? Hogy nem látok az orromnál tovább? Nagyon is jól láttam, hogy illegette előtted magát az a cafka! Lehet, hogy te nem tudod, de láttam az ablakból!

– Drágám, észre sem vettem azt a nőt, hidd el – dadogta tovább a férfi, miközben a keze felesége kezéért nyúlt, de az elutasításra talált.

– A karkötőd is elvesztetted, amit tavaly kaptál tőlem. Hát miért ne tudnád a fejed is elveszíteni, ha a nőkről van szó? De már mindegy – mondta végül a nő. – Több ilyen biztosan nem lesz.

– Igen, ez már biztos – értettem egyet. – Na és mit gondolnak, ki tehette? Esetleg a motellakók közül valaki?

– Nekem van egy sejtésem – hajolt közelebb a „vörös démon”, mintha egész idáig ezt a kérdést várta volna. Eddig azt hittem, kifejezetten utál, most meg mintha a szövetségesem akart volna lenni hirtelen.

– Hallgatom, Mrs. Jankins.

– Szerintem az a Jason volt. Tudja, a kigyúrt pasas.

– Miből gondolja?

– Hát, lehet, hogy erről rajtam, meg az izomemberen kívül senki sem tud, de én láttam, amikor összevitatkoztak, nem sokkal Cecil halála előtt.

- Igazán? És pontosan mennyi idővel előtte történt mindez?
– Néhány órával.
– Én aznap reggel láttam őket együtt utoljára, de akkor nagyon boldogoknak tűntek – mondtam.
– Igen, én is reggel láttam őket, miközben reggeliztünk – szólt közbe a férfi. – Nekem sem úgy tűnt, mintha haragudnának egymásra.
– De azóta történhetett egy, s más – mondta kioktatólag a nő. – Láttam, amikor vitatkoztak, néhány órával később.
– És hallotta is?
– Nem mindent, de annyit igen, hogy a nő ideges volt, mert a férfi mondott valakinek valamit, amit nem kellett volna.
– Nem tudja, mi volt az pontosan?
– Valami a sztriptízzel kapcsolatban, nem tudom már. De mindketten igen feszültek voltak, és aztán a nő otthagya a férfit azzal, hogy igazán szégyellheti magát. Többet nem tudok mondani.
– Így is nagyon sokat segített, Mrs. Jankins. – Illedelmesen elköszöntem tőlük, további kellemes estét kívánva, és elindultam az asztal másik végéhez.
Nagyon megszomjaztam, és csak az asztalsor másik végében találtam megfelelő üdítőt magamnak. A különféle szeszes italok mellett állt néhány üveg narancslé meg kóla. Elvettem egy poharat a mellettük heverő tálcáról, és töltöttem magamnak egy keveset a narancsból. Amikor megfordultam, hogy megkeressem a következő „áldozatot”, egy magas, izmos ember állt előttem, aki széles vigyort terítve az arcára köszönt oda nekem.
„Nos, úgy látszik, nem is kell tovább keresgélnem.” – gondoltam elégedetten, miközben visszaköszöntem neki. A férfi elvette az egyik whiskys üveget az asztalról, és töltött magának a kezében lévő pohárba.

– Azt hiszem, jó ötlet volt ez a parti – mondta, miután felhőrpintette egyszerre az italt. – Jó kikapcsolódás ez mindenkinek.

– Igen, én is úgy gondolom. Bár Miss Capello is itt lehetne – sóhajtottam szomorúan. – Biztosan neki is tetszene. – Az izompacsirta eddig el nem múló vigyora most lelohadt, és neheztelő pillantásokat vetett felém.

– Remélem, nem hiszi azt maga is, hogy én voltam – vetette oda.

– Én is?! – kérdeztem meglepve. – Én nem hiszem, de azt elárulhatná, hogy ki igen?

– Tudom én nagyon jól, hogy mindenki ezt gondolja, csak, mert közöm volt hozzá. Úgy. Érti, nem?

– Ugyan, ne legyen már üldözési mániája. Senki nem hiszi azt. Én sem. Talán lelkiismeret furdalása van Miss Capello miatt, azért gondolja így. Hiszen vitatkoztak az ominózus napon, nem igaz?

– Hát ezt meg honnan tudja? De, igen. Valóban összezőrdültünk egy kicsit.

– Megkérdezhetem, hogy miért?

– Á, nem is lényeges. Csak megmondtam neki, hogy én is táncos voltam régen, de három éve abbahagytam.

– Már mint sztriptíz táncos?

– Chippendale, tudja...

– Nem igazán vagyok járatos ebben, de lényegtelen, folytassa csak.

– Én csak elmondtam neki, hogy ez a munka nagyon hálátlan tud lenni. Össze-vissza tapiznak, szó szerint a testünkkel keressük meg a mindennapi betevőt, ez pedig nem illik egy ilyen szép nőhöz, mint amilyen Cecil... volt.

– Ez már igaz.

– Mondtam neki, hogy hagyja abba, mert a végén ráfázik. Nem egy olyan nőt ismertem a munkám során, akik végül egy eldugott, mocskos lebugban végezték, a mosdóban.

- Szomorú... Szóval, maga csak jót akart neki.
- Igen, de nem hallgatott meg. Azt mondta, szégyelljem magam, amiért beleszólok az ő életébe. Meg, hogy én nem vagyok neki más itt, mint egy futó kaland, és kész. Aztán ott hagyott. Utána egész délután nem láttam, éjszaka pedig...
- Megtörtént a gyilkosság – fejeztem be helyette, ő pedig bólintott. – Sajnálom – mondtam őszintén, a férfi szomorú tekintetébe nézve.
- Remélem, hamar előkerül a tettes, mert szeretném vele az öklöm megismertetni – mondta mérgesen, miközben a jobb öklét lengette az orrom előtt.
- Maga szerint ki tehetete? – kérdeztem aztán.
- Fogalmam sincs – vonta meg a vállát. – Én nem szeretnék senkit sem gyanúsíthatni.
- Még tippje sincs?
- Hát... a férfiak közül szinte bárki lehetett – mondta végül.
- De a nők közül is, mert akár féltékenységből, vagy pusztán irigységből is megölhették.
- Ebben igaza van – mondtam, és úgy is gondoltam.
- A rendőrfőnöknek elmondtam, amit tudtam, sajnos csak három napig ismerhettem Cecilt. Sajnálom, hogy így végezte, pedig olyan gyönyörű volt... – suttogta könnyes szemekkel, a fejem fölé bámulva a sötétbe.
- Igen, az volt.
- Valóban maga talált rá? – kérdezte aztán, a könnyeit törölgetve. – Azt mondják, maga találta meg a... zuhanyzóban.
- Igen, én találtam rá. Csak tudja, azt tartom furcsának, hogy senki nem látott és nem hallott semmit rajtam kívül azon a bizonyos éjjelen.
- Én hallottam valami zörejfélét – mondta Jason. – De nem gondoltam, hogy...
- És ezt elmondtam a hadnagynak?
- Nem... én... most jutott eszembe. Akkor hirtelen, olyan érzelmi állapotban voltam, hogy megfeledkeztem erről. De

valóban hallottam valami zörejt, mert aznap rosszul aludtam, pont amiatt, hogy Cecillel úgy összekaptunk.

– Értem. Nos, köszönöm az értékes információkat, Mr. ...

– Voorhees. Jason Voorhees a teljes nevem. –

Megborzongva hagytam ott a fickót. Valóban lehetséges ez? Hogy valakit úgy hívjanak, mint egy horrorfilmbeli sorozatgyilkost? Inkább bele sem gondoltam.

Már csak egyvalaki maradt, akivel még nem beszélgettem, és ez nem volt más, mint az öregúr, akit nem volt szerencsém megtalálni a múltkor, amikor mindenkit meghívtam a partira. Pedig jól ismertem az öreget, attól függetlenül, hogy most láttam életemben először.

Mivel nem találtam sehol odakinn, így gondoltam odabenn lehet a saját kis faházikójában. Bekopogtam hozzá, és kisértetve ajtót is nyitott.

– Mr. Derek Crain, ha jól sejtem – nyújtottam felé a jobb kezem, mosolyogva. – Az idős férfi bólintott, aztán kezet ráztunk. – Nincs kedve részt venni a grillpartin? Talán nem találta meg a cetlit, amit az ajtaja alá csúsztattam? Sajnálom, hogy így... de nem találtam sehol.

– Ugyan már – legyintett. – Megtaláltam, köszönöm. És nagyon ínycsiklandóak ezek az illatok, valóban. De ha nem baj, én ezt most inkább kihagynám – válaszolta kedvesen.

– Talán a legújabb könyvén dolgozik?

– Oh... Hát felismert? – kérdezte zavartan.

– Viccel? Nagy rajongója vagyok, Mr. Crain – vigyorogtam rá. – Nem bánja, ha kérek öntől egy autogramot? – Mr. Crain harsányan felnevetett, aztán beljebb tessékelte, és leültetett. Megkínált egy itallal is, de nem fogadtam el, helyette inkább üdítőt kértem. – Szóval, azért van Egyiptomban, hogy megírja a legújabb könyvét? – kérdeztem, az asztalkáján álló nagy köteg papírra és a csomó ceruzára mutatva.

– Nem – mondta, miközben elvett egy üres papírt, meg egy ceruzát az asztról, és odafirkantott valamit. – Itt csak anyagot

gyűjtök. – Odahozta a papírt, én pedig elégedetten néztem rajta ide-oda kanyargó aláírását.

– Egy újabb egyiptomos könyvhöz?

– Igen, már rég foglalkoztam vele, és gondoltam, az olvasók se bánnák, ha Madame Luise helyett most újból megragadnám a témát.

– Annyira sajnálom, hogy nincs nálam egyik könyve sem – mondtam szomorúan. – Most dedikálhatta volna nekem.

– Hát, véletlenül nálam van az egyikből néhány – kacsintott, és az ágyán heverő táskájába nyúlt. Amikor kivette belőle pont azt, amelyik a legjobban tetszett, nagyon megörültem. Dedikálta, és átadta. – Tessék, ajándék, Miss Haddad.

– Honnan tudja a nevem? – kérdeztem a dedikálást nézve.

Mira Haddadnak, a legbátrabb egyiptológusnak.

Derek Crain

Ez állt benne. – És honnét tudja, hogy egyiptológus vagyok? – kérdeztem. Nem hittem volna, hogy ő lep majd meg engem. A férfi felnevetett, aztán töltött magának egy italt. – Akinek van valami komolyabb köze Egyiptomhoz, mindenki hallott már magáról.

– Igazán? Ezt nem is tudtam – mondtam őszinte döbbenettel.

– A négy, és az azután következő két évvel ezelőtt folytatott ásatásuk Donald Reeves professzorral, nagy port kavart Amerikában, és itt is, ugye tudja? Bár a hatóságok, és a múzeumok fejei nagyon vigyáztak, hogy ne derüljön ki semmi, azért egy-két információ mégiscsak kiszivárgott.

– Igazán? És mi az az egy-két dolog? – Az idős férfi szemeiben hirtelen olyasféle csillogást véltem felfedezni, mint egy rajongóét. Körülbelül így nézhettem rá én is az imént, amikor még én voltam a rajongó, és ő a bálvány.

– Azt suttogták, találtak egy kis ládikát, amely sokkal idősebb, mint amennyire az egyiptomi civilizáció kezdetét teszik, és ráadásul még hasonlított is a Frigylárára!

– Valóban? – kérdeztem zavartan.

– Tán nem igaz?

– Hát... valóban találtunk valamit, de ki kell, hogy ábrándítsam, mert egyáltalán nem hasonlított a Frigylárára. És a kora úgy... ötezer év lehetett – hazudtam. Jobbnak láttam, ha inkább így hiszik az emberek, és nem másképp. Mr. Crain most egy percre a szemeimet vizsgálta gyanakvón, aztán a térdére csapott.

– A fenébe! – kiáltott fel csalódottan. – Pedig meg mertem volna esküdni... Na és azok a csúcsos fejű múmiák? Meg Ehnaton fáraó szarkofágja, benne az uralkodó múmiájával? Azzal mi a helyzet?

– Egyszerű papok voltak, a szarkofágban pedig senki nem volt – hazudtam tovább. Pedig a legszívesebben elmondtam volna neki az igazságot, de türtőztetnem kellett magam. Mégis, mire lett volna jó, ha tudja? Örültem, hogy elcsitultak a kedélyek az után az ásatás után. Nem volt kedvem ismét felkavarni a múltat. Bár azt hiszem, most is valami ilyesmi miatt voltam itt, Kemet földjén. A múlt miatt.

– Ó, milyen kár! – kiáltott ismét. – Hát, azért nagy hírnevet szereztek maguknak a professzorral együtt, annyi szent!

– Jó tudni – mosolyogtam zavartan. – De most én kérdeznék valamit, ha nem haragszik érte.

– Csak bátran – biztatott.

– Miss Capello esetéről lenne szó.

– Á, igen, az a szegény szőkeség... Sajnálom, hogy meggyilkolták. Igazán sajnálom.

– Igen, én is – mondtam. – Gondoltam, megkérdezem, esetleg nem látott vagy hallott-e valami furcsát aznap éjjel, amikor megölték?

– Hát.. egy írónak ugyebár sosem árt, ha mindig, mindenhol szemfüles. De sajnálatos módon, akkor éjjel olyan mélyen

aludtam, hogy azt sem igen vettem volna észre, ha egy atom-bomba robban fel mellettem. Tudja, aznap egész nap Egyiptomot jártam, Gizától Luxorig. Szóval, eléggé elfáradtam estére.

– Hát persze, megértem. És azt nem tudja véletlenül, hogy esetleg kinek állhatott érdekében, hogy megölje? Nem volt esetleg valami nagyobb vita, veszekedés itt a motelban, amire felfigyelt?

– Én két nappal Ön előtt érkeztem ide, abban a két napban pedig semmi rendkívülit nem tapasztaltam Miss Capello körül. És azután sem. Hacsak az nem számít annak, hogy elég lenge öltözetben járkált itt fel-alá. Persze, a hőség mindenkit arra késztet, hogy nekivetkőzzön, de...

– Igen, értem, miről beszél. Miss Capello közkedvelt sztrip-tíz táncosnő volt a saját hazájában, és bizonyára az ő számára természetes volt ez az... öltözködési stílus, amit képviselt.

– Igaza lehet – értett egyet. – Nekem arról sem volt tudomásom, hogy ezt a foglakozást űzte. Igazából senkiről nem tudok itt semmit – magán kívül, de mint kiderült, azt is tévesen. A szobrok és a piramisok valahogy jobban vonzanak, mint az itt nyaralók.

– Megértem – bólintottam. – Nem is tartom fel tovább, Mr. Crain – mondtam, miközben felálltam. – Kíváncsi, hogy a következő könyve is hozzon legalább akkora sikert, mint ez – emeltem fel a kezemben a könyvet. – a „Fáraók szeme” – ez volt a címe.

Miután kiléptem az író faházából, még egyszer alaposan körbejártam a szemem a partizó társaságon, aztán nagyot sóhajtván indultam a saját házikóm felé. Valahogy elment a kedvem a további részvételtől a rendezvényen, a fejemben kergetőző kérdések sorától pedig nem tudtam szabadulni. Fogalmam sem volt róla, ki lehet a tettes, és ez nagyon nyugtalanító tett. Bár voltak apró jelek, amelyekből ki lehet következtetni a valódi gyanúsítottakat, de ez vajmi kevés volt most nekem. Úgy döntöttem, alszom egyet inkább.

5.

Álmomban egy palotában jártam, egészen pontosan egy hálósobában. A tükör előtt álltam, és magamat néztem, de bárhogymerőlködtem is, az arcomat nem láttam a tükörben. Egy sötét folt volt a helyén, semmi több.

Bokáig érő ruhám elképesztően szép volt, és még annál is hivalkodóbb. Szinte átlátszó volt az egész, egy leheletnyi lilás árnyalattal. Karomon ékszerek, mindkettőn, oroszlánfejjel díszített, ékkövekkel kirakott arany karperecek, láncok. A nyakamban pedig ott függött az a medallion, amelyet a múzeumból elloptak. A hajamat fehér szirmú virágok díszítették. A tükör alatti asztalkán megannyi ékszer, fülbevaló, szalag, és egy vékony korona, ékkövekkel, közepén az oroszlánfejjel.

Az ajtó felé néztem, amely halkán megnyikordult. Elképedve láttam, hogy aki belép rajta, az nem más, mint a fizikus. Kedvesen mosolygott, és egy szál virágot tartott a kezében. Odasiettem hozzá, és beljebb húztam gyorsan, nehogy valaki meglássa. Tudtam, hogy ebben az álomban én nem én vagyok, hanem valaki más. Mint ahogy a hálósoba sem volt éppen megszokott, az ókorihoz hasonlatos berendezésekkel és tárgyakkal.

A fizikus mondott valamit, de nem értettem, mert a szavai eltorzultak, és furcsán visszhangoztak. Olyan érzésem volt, mintha lebegnék, mintha a testemet elhagyná a lelkem, és ezért nem tudnám felfogni, amit mond. Válaszoltam valamit, de a saját szavaimat sem értettem, aztán leültünk a hatalmas ágyra, és épp akkor, amikor közel hajolt a nem létező számhoz...

Felriadtam. A tudóm zihált, a hajam csapzott volt, mintha egy rémálomból ébredtem volna. Kiültem az ágyam szélére, és amikor úgy éreztem, hogy akár lábra is tudok állni, elmentem zuhanyozni.

6.

Ahogy azt ígértem, reggel az első utam Johansonhoz vezetett. Útközben azon gondolkoztam, hogy miért hazudott nekem a fizikus. Mert az is hazugságnak számít, ha nem mondunk el valamit, márpedig ő ezt tette. Bár nem kérdeztem rá, ő sem gondolhatta komolyan, hogy elhiszem: az a sok sör a jégakkival megrakott műanyagládában csak úgy, magától repült oda. És itt a másik: valamit ennie is kell. Egy hónapig senki sem bírja étel nélkül. Tehát, ha ő nem is mozdult el a Szfinx alól, valaki ételt és italt szállított-szállít neki. Az pedig nem lehet más, csakis a fekete Chevrolet és sofőrje. De ki lehet ez a titokzatos sofőr, és miért rejtegeti a fizikus a jelenlétét? És nem utolsó sorban: Miért álmodtam vele azt a furcsa álmot?

Mire Johansonhoz értem, rengeteg kérdés fogalmazódott meg bennem, és egyikre sem tudtam kielégítő választ adni.

Mihamarabb szerettem volna az ügy végére járni, a biológus azonban kellemetlen meglepetéssel szolgált.

– Elküldte Amerikába?! Mi ütött magába?

– Miért olyan nagy baj ez? Az ottani laborok némelyike jóval felszereltebb, mint ez itt. Különben is: csak az egyik felét küldtem el. A másik itt maradt, látja? – magyarázta elképedt tekintetemenek, miközben benyúlt a vizsgálópultja alá, és feltette az asztalra az üveget, amelyben a gomba úszkált valami folyadékban, hosszában félbe vágva, hogy látni lehetett a belső szerkezetét.

– Mi a fene ez?

– Úgy érti, a folyadék? Kloroform. Tudja: ebben szokták tartósítani a vizsgálatra ítélt állatokat. Nem rémlik az iskolából?

– Ne szellemeskedjen – mordultam rá rosszkedvűen. – Ez egyébként sem állat, csak egy gomba.

– Ebben nagyon téved, kedves – emelte fel kioktatólag a mutatóujját. – A gomba átmenet a növények és az állatok

között. Ez azonban még annál is több. Az, hogy vérzik, állati tulajdonság, de ez még csak az egyik. Amikor itt hagyott engem tegnap, elkezdtem gondolkodni. Eszembe jutott, hogy mi lenne, ha alávetném a kicsikét további vizsgálatoknak?

– Na és?

– Mindent videóra rögzítettem, meg is nézheti, ha akarja. Ez a gomba visszahúzódik a tűszúrástól, a tűztől, és a túl hidegtől is. Kellemes zenére lágyan ringatózik, ha erős zajt csapok, akkor pedig összébb húzódik.

– Csak azt ne mondja, hogy barkochbázott is vele – jegyeztem meg gúnyosan, de a biológus nem vette magára, sőt. Mintha elszomorodott volna.

– Sajnos, a kísérletsorozat után elpusztult szegény. Ez pedig a test gyors romlásához vezetett volna, ha nem rakom bele a jó öreg kloroformba, a vérét pedig egy külön kis üvegcsébe le nem csapom – mondta, miközben a pult alól elővarázsolta azt a bizonyos üvegcsét is. – Úgy éreztem, ez a kis jószág több figyelmet érdemel annál, mint hogy megegyem. Ezért a fele gombatestet és a fele vérét elküldtem Cambridge-be.

– Milyen kedves...

– Mira, értse meg: ez a gomba lesz minden idők legnagyobb felfedezése!

– Naná. Csakhogy van itt egy kis probléma. Annak a fél gombának sürgősen vissza kell kerülnie ide, és a másik felével, meg az összes vérével együtt vissza kell vinnem oda, ahol találtam.

– Hogy? Miért?

– Mert ha nem teszem, annak nagyon csúnya következményei lesznek. – A biológus megrökönyödve bámult rám.

– Miféle... következményei?

– Ha nem baj, erre inkább nem válaszolnék. Az ügy szigorúan titkos. Érti? – Johanson egy percre elgondolkozott, aztán az arca olyasféle vonásokba rendeződött át, mint amikor egy őskori ember végre megérti: A Föld valójában gömbölyű, és nincs széle a világnak, ahonnét leeshet.

– Vagy úgy! Szóval, ez valami titkos katonai kísérlet eredménye, igaz? – kérdezte az úszkáló fél-gombára mutatva.
– Erről van szó?

– Erről – hazudtam. – Úgyhogy azt ajánlom, intézkedjen mihamarabb, ha nem akarja, hogy huszonnégy órán belül már fegyveres katonák kopogtassanak a laborja ajtaján. – Johanson ijedten nyelt egyet, aztán átnyújtotta a két üveget.

– Dehogyan akarom. Azonnal telefonálok, és intézkedem. Csak egy fél órája küldtem el, még nem járhat messze.

– Helyes – mosolyodtam el elégedetten. Lehet, hogy nem volt szép dolog átvennem, de még mindig jobb ötletnek tartottam, mint beavatni. Nem hiányzott, hogy minél többen tudjanak a dologról. – Ne aggódjon, Johanson – veregettem meg a csalódott férfi vállát. – Fog még az emberiség találkozni ezzel a gombával, erre mérget vehet. Délután beugrom a többiért is.

7.

A délelőtti met Haszim hadnagynál töltöttem, akinek – szigorú titoktartási esküje után – elmeséltem, hogy idáig mit sikerült kiderítenem. A hadnagy nem repesett a boldogságtól, hogy már megint olyasvalamibe csöppent bele, amit nem csak, hogy nem ért, de egyenesen fantasztikusnak is hangzik.

– Szóval, egy időutazó fizikus a barátunk – mormogta kelletlenül.

– Ahogy mondja. Most már azt is tudjuk, mi a szerepe annak a zizegő, vérző gombának, és magyarázatot kaptunk a fényekre és a hangokra is.

– De azért az ügy még nincs lezárva. Valakinek gyilkolászni támadt kedve, meg lopkodni letűnt korok cuccaiból. Valahogy az az érzésem, hogy ezek, meg a Chevrolet valahogy összefüggésben vannak azzal az emberrel.

– Igen, én is így érzem – sóhajtottam, aztán egy pillanatra még a lélegzetem is elakadt. Mintha egy apró lámpácska gyulladt volna ki a fejemben. A megfogalmazódni képtelen gondolat már addig is ott motoszkált valahol az agyamban, de úgy látszott, Haszim hadnagy kellett ahhoz, hogy kipattanjon végre. – Hadnagy... Maga egy zseni! – Felugrottam, és elismerően ráztam meg a kezét.

– Igazán, miért? – kérdezte zavarodottan, nekem azonban sürgősebb dolgom akadt, mint most válaszolni neki.

– Később elmondom! – kiáltottam vissza az ajtóból, aztán elrohantam.

A motelszobámba érve gyorsan rátenyereltem a kis szerkezetre az éjjeliszekrényemen; tíz másodpercet kellett csupán várnom, hogy kopogtassanak az ajtómon.

– Hívtál? – kérdezte az orgon készségesen.

– Igen, Netjeru, gyere be – mondtam, és gyorsan behúztam az ajtón, majd leültem az ágyamra. – Méghezzá nagyon fontos dolog miatt. – Netjeru érdeklődve emelte rám hatalmas, kék szemeit. – Nos, azt hiszem, tudom, mi emelte azt a bizonyos „falat” az idő és köztetek.

– Igazán?

– Illetve ki. Egy időutazó. Valószínűleg azzal, hogy összevissza ugrál az időben, valamiféle zavart okozott az idő természetében. Egészen addig nem is jutott ez az eszembe, amíg egy jó barátom rá nem világított előttem. Ugyanis: nem biztos, hogy ő az egyetlen.

– Meglehet. Örülök, hogy hívtál, mert valamit feltétlenül meg kell osztanom veled. Ha valóban egy, vagy több időutas okozza ezt... Nos, akkor már értem, mi történik. És súlyos lehet a következménye, ha nem teszünk valamit ellene.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy a múltban elkövetett szörnyűségek a jövőre nézve... beláthatatlan pusztítást okozhatnak. Akár egész civilizációk tűnhetnek el.

– Civilizációk? – kérdeztem ledöbbenve. – Netjeru, kérlek, ne beszélj rébuszokban. Ha azt akarod, hogy segítsék... Ha a Mestered azt akarja, akkor tudnom kell...

– Igen – bólintott szomorúan. – Sajnos súlyosabb a helyzet, mint gondoltuk. Valaki a múltban, úgy látszik az orgonokat pusztítja. Nafer város lakóinak az egynegyede már eltűnt. Ha ez így folytatódik, az összes orgon megszűnik létezni, az pedig azt jelenti, hogy velünk együtt minden eltűnik majd, amit létrehoztunk, befolyásoltunk, megalkottunk. Az emberiség is. – Nem jutottam szóhoz. A hír kellőképpen mellbevágott, nem kétség. – És ez még nem minden – folytatta könnyörtelenül, mintha ettől rosszabb már nem is lehetne. – Ha eltűnik az emberiség, a Frigyláda rossz kezekbe is kerülhet. Akkor már nem lesznek őrzők, akik védelmezzék, és nem lesznek emberek, akiknek a tudást szánták. Ha nem születik meg az első emberpár, a martepek fogják uralni a bolygót, s azzal együtt a Frigyládát is. Onnan pedig már könnyedén a radjakok kezébe kerülhet, ami más világokat is nagy veszélybe sodorhat.

– És mit... mit tehetünk? – kérdeztem kábán. Úgy éreztem, mintha fejbe vágtak volna.

– Csak úgy lehet megmenteni minket és velünk együtt az emberi fajt, ha visszautazunk az időben, és megállítjuk a gyilkost. Nincs más megoldás, Mira. – Tudtam, hogy mit akar ezzel mondani, de nem háborodtam fel rajta. Miért is tettem volna? Abban a pillanatban bármilyen megoldás megoldás volt.

– Értem.

– Ne feledd a Mester szavait, amit akkor elmondott neked. Gondold végig a beszélgetést, s úgy indulj neki az útnak. Minden perc számít. A Mester bízik benned, Mira Haddad. A Mindenható legyen veled. És mindannyiunkkal. – Ezzel befejezve a mondandóját felállt, és kísértalt az ajtón. Nem néztem utána; helyette a szoba padlóját bámultam magamon kívül, még nagyon hosszú ideig.

8.

„– Fél millió éve, amikor mi ide kényszerültünk leszállni, a Földön még ember nem élt, csak állatok. Volt azonban egy emlősfaj, amely iránt az őseink nagy érdeklődést mutattak. A kis orgoncsoport a megérkezés után először a Föld felszínén kezdett el berendezkedni, és a felszínen dúló katasztrófasorozatot igyekeztek átvészelni, mely legalább százezer évig tartott.

Mert természetesen ez a borzalmas esemény nem csak az orgonok életére volt hatással, hanem a szomszédos bolygók élőlényeire is. A katasztrófák enyhülése után nem sokkal, az orgonok felfedezőútra indultak. Azelőtt nem foglalkoztak a Földdel, mert látták, az már nyüzsg az élettől; nem akartak beleavatkozni a természetes fejlődésbe.

Ez a katasztrófa azonban, mindent megváltoztatott. Ha már itt voltak, kíváncsiak lettek, a kíváncsiságuk pedig, vitte őket előre. A felfedezőút során az orgonok találkoztak azokkal az emlősökkel, akik két lábon jártak, s úgy tűnt, gondolkodnak is. Hordákban éltek, a testük rövid szőrrel borított volt, az arcuk leginkább a majoméra hasonlított. Rendkívül primitívek voltak még, és erőszakosak. Egy-egy apró falatért képesek voltak megölni egymást. Néhány ezren lehettek, s valahogy sikerült túlélniük a katasztrófákat, amely elől még az orgonok is nehezen tudtak elbújni.

Az orgonok egy ideig csak messziről figyelték őket, azt gondolták, talán ezek a primitív lények majd idővel okosabbá válnak, és kevésbé maradnak erőszakosak De ez nem így lett.

Eltelt sok ezer év, de az emlősök, akiket az orgonok martepnek neveztek el...

– Várjunk csak! – vágtam a szavába. – Mar tep? Ez egyiptomi nyelven van.

– Pontosan – bólintott.

– Azt jelenti, „rossz fej”?

– Azt.

– De akkor... Ez most azt jelenti, hogy az egyiptomi nyelv, valójában az orgonok nyelve?

– Gratulálok, a megfigyelési képességed kiváló – mosolyodott el. – Az a nyelv, amit egykor Egyiptomban beszéltek az emberek, valaha a miénk volt. Ez volt az a nyelv, amit átadtunk az embereknek, amikor felmentünk közéjük, s ezen a nyelven kommunikáltunk velük a későbbiekben is, de hallgass tovább. A martepek tehát maradtak olyanok, amilyenek voltak. Addig a bizonyos napig, amikor az orgonok megválasztott vezetője, a Mester, a legidősebb, és legbölcsebb orgon úgy döntött, hogy segít ezen a primitív fajon, s a felemelkedés útjára tereli őket.

Mivel szépen nem sikerült megközelíteni őket barbár ösztöneik miatt, elfogtak néhányat, aztán hazavitték őket. Ott megfigyelés alatt tartották mindet.

Először megmutatták nekik, hogy hogyan kell elkezdni gazdálkodni, gabonanövényeket, gyümölcsöket termesztetni élelmezés céljából. Idővel ez a néhány martepe hatalmas fejlődésen ment keresztül. Az agresszió mértéke csökkent, vadászniuk már nem kellett, nem is éheztek. Ez nyugalmat hozott közéjük.

Az éhség, Mira, az éhség rendkívül agresszívvá teszi az élőlényeket. Ez egy természetes reakció a szervezetben, az élni akarás vágya. Ahogy nyugodtabbak lettek a martepek, már kommunikálni is lehetett velük. Az írást természetesen nem ismerték, ahogy a beszédet sem. Az orgonok megtanították hát nekik a saját nyelvüket, s az írást.

Több ezer évvel ezután pedig a régi martepek már csak árnyékai lettek az újaknak. Külső jegyekben is kezdtek már hasonlítani a mai emberhez, szőrük egyre ritkább lett, rövidebb, és az arcuk is változott valamelyest az életmódváltozás miatt. A Mester vissza is engedte őket természetes környe-

zetükbe, ők pedig már tudtak maguknak kisebb házakat építeni, értették a növénytermesztés, meg az állattenyésztés fortélyait. A Mester ennyivel elégedett is volt. Ő megtette értük, amit lehetett, elindította őket az úton, a többi már az ő dolguk. De mint minden társadalomban, az orgonok között is akadt egy fekete bárány, ahogy ti szoktátok mondani. Ugyan nem direkt tette, amit tett, de mégis megtörtént.

Beleszeretett egy martep nőbe, a nő pedig gyermekeket nemzett neki. Ez akkor tiltott dolog volt, az orgonoknak tilos volt a szexuális érintkezés, keveredés más fajokkal. Mint ahogy most is. Szerencsére ma már a klónjaink nem rendelkeznek szaporodási képességekkel, így nem is fordulhat elő ilyesmi. Amikor a Mester ezt megtudta, elmondhatatlan szomorúságot érzett. Az egyik orgon megszegte az íratlan törvényt. – A szám elé kaptam a kezem. Kezdtem már érteni, miről is beszél az ősz hajú orgon. – Igen – bólintott. – Ezek a gyermekek lettek az első emberek a Földön. Egy ikerpár. Egy fiú, meg egy leánygyermek. A mi nyelvünkön Rametensza, és Rametenszat volt a nevük.

– Az ember fiúgyermek, és az ember leánygyermek? – kérdeztem bátortalanul. Kicsit másképp ejtette a szavakat, mint ahogy az egyetemen tanultam, de azért felismerhetőek voltak. Valamit azonban mégsem értettem. Muszáj volt rákérdeznem. – Hogy... hívták azt az orgont? – Az ősz hajú orgon megállt, majd rátámaszkodott hófehér botjának gumójára. Ahogy rám pillantott, ismét átjárt mindenféle érzés.

– Az ő neve Ramet volt. S mindennek háromszázötvenezer éve már.”

Úsztam a verítékben, amikor felébredtem. Vettem pár mély levegőt, és próbáltam megnyugodni.

– Ilyen nincs! – nevettem fel aztán. Tudtam ugyanis, hogy ez az álom „direkt” volt. A Mester valahogy elküldte nekem, hogy valóban emlékezzek minden szavára, amit akkor elmon-

dott nekem. Persze a délutáni alvásomat is valószínűleg az Ő számlájára írhattam, vagy talán úgy belefáradtam volna Netjeru híreibe, hogy így próbáltam feldolgozni? Alvással? Nem tudtam megmondani.

Viszont így már biztosan tudtam, melyik időbe kell érkez-nem. A nagyobb gond most az volt, hogy rávegyem a fizikust az utazásra. Nélküle ugyanis semmi esélyem sem volt.

9.

Miután elhoztam Johansontól a maradék gombát is, az időutazóhoz menet azon elmélkedtem, hogy ha ilyen súlyos a helyzet, miért nem tesznek az orgonok valamit? Miért tőlem várják, hogy rögtön két civilizációt is megmentsek? Vagy ki tudja, még hányat, ha a Frigyládára gondolok.

Ha olyan nagy tudással bírnak, hogyhogya nem tudnak semmit sem tenni?

Jobbnak láttam inkább nem belegondolni a Netjeru által elmondott következményekbe, mert abba biztosan beleőrültem volna, hanem egyszerűen csak megpróbáltam az ügy végére járni. Nem engedhettem, hogy bármi olyan történjen, amit akár egyedül is meg ne tudnék akadályozni.

„Ami lehet, megteszek!” – ezzel zártam le magamban a zavaros gondolatokat.

Viszont volt itt még valami: Vajon kinek állhat érdekében ekkora csapást mérni az orgonokra, s velük együtt az emberiségre is? Ha valaki a múltban az orgonokat írtja, akkor nyilván tisztában van a létezésükkel. A nagy kérdés most csak az volt, hogy az illető tisztába van-e azzal is, hogy ha őket eltűnteti, velük együtt az emberek is megszűnnek létezni, mintha sosem lettek volna.

Ha igen, akkor az illető vagy nem ember, vagy valaki öröklétet ígért neki, vagy pedig amolyan önfeláldozó típus: mindent a cél érdekében.

Ha viszont nincs, akkor sürgősen meg kell értetni vele a következményeket. Ez volt mos a legfontosabb: felderíteni a szándékot, és az orgonpusztító kilétét.

– Parancsoljon – nyújtottam át a tartozásomat a fizikusnak.

– Remek – vigyorodott el elégedetten. – Most már nem lehet probléma.

– Bár így lenne – morogtam. – Mondja, nem akar egy kicsit utazni?

– Hová?

– Mondjuk a múltba. Olyan háromszázötvenezer évvel ezelőttre például. – A fizikus akkorát kaccantott, hogy még a Szfínx belseje is beleremegett.

– Jó poén!

– Nem annak szántam – mondtam komolyan. A férfinak erre az arcán fagyott a mosoly.

– Ugye, most csak szórakozik velem?

– Úgy nézek ki? Vissza kell mennünk háromszázötven-ezer évvel ezelőttre.

– Mi... mi a fenének?!

– Van ott egy kis elintéznivalóm. – A fizikusnak tátva maradt a szája. Megértettem a reakcióját: normális ember valószínűleg így reagál az efféle bejelentésekre.

– Hölgyem! Én ugyan fizikus vagyok, de azt azért jól tudom, hogy háromszázötven-ezer évvel ezelőtt még emberek sem léteztek. Legalábbis civilizáltak nem. Akkor meg mi elintéznivalója van ott? Talán valamelyik ősemberrel hagyott félbe egy sakkpartit, vagy mi?

– Nézze... Ööö, jó. Először is, még be sem mutatkoztunk egymásnak. Azt hiszem, itt lenne az ideje. Mira Haddad vagyok – nyújtottam felé a jobb kezem, de a kézfogási szándékom elutasításra talált. Reméltem, hogy ennek nem a rendkívül

hosszú ujjaim voltak az okai. Különben kissé furcsa volt, hogy nem is hozta szóba.

– Jack Rice. De attól még, hogy tudjuk egymás nevét, nem fogok magával utazgatni az időben. Nem csak azért, mert nincs hozzá kedvem. Ugye beszéltem már önnek az időparadoxonokról?

– Amit jó is, hogy szóba hozott. Jack. Ugyanis, ha nem megyünk vissza, olyan paradoxon léphet fel, amiről sem maga, sem én, sem az emberiség nem fog tudni. Pontosabban: emberiség nem lesz, aki tudjon róla, mert valaki épp kipusztítani készül őket. Egyelőre ennyi, amit nyomós okként felhozhatok magának, és meggyőzzem arról, hogy ültessen fel maga mellé a kis szuper kütyüjére, és repítsen vissza vele a múltba.

– Nem nagyon értem, miről hablatyol – mondta dacosan. De még ha bele is egyeznék, akkor sem lenne elég gombám az útra.

– Szerintem pedig van – mosolyogtam rá fölényesen. – Az az állandó zizegés ugyanis, amit abból a kis helyiségből hallani, ahol az időgépe van, nem jöhet mástól, csakis egy csomó olyan vérző gombától. – Meg sem várva a fizikus reakcióját, felkaptam a petróleumlámpát a kőasztalról, és a gép felé vettem az irányt. Még mindig ott állt, ahol eddig, a kékes sugárfélköreivel. Letettem a földre a lámpát, aztán az első falat, ami a kezem ügyébe akadt, elkezdtem befelé nyomkodni.

– Most meg mit csinál? – Hallottam a hátam mögül a férfi – nem is annyira meglepett – hangját.

– Tudja azt maga nagyon jól. Most segít, vagy... – a második fal közepe hirtelen, mintha engedett volna. És valóban: egy kétszer két méteres faldarab nagyobb lökésemmre szépen elfordult, szabad utat engedve a mögötte rejlő titkoknak. A zizegés most még hangosabb lett, ahogy a hanghullámok is szabad utat kaptak. Diadalittasan vigyorogtam a durcás fizikusra, miután a lámpával bevilágítottam a helyiségbe, felfedve ezzel a több száz – vagy talán több ezer – namuriai gombát.

- És még azt mondja, hogy nem nyomozó.
- Csak jó a fülem. Szóval, ha jól sejtem, ezeket a gombokat nem azért tárolja itt, mert haza tudna jutni velük. Igaz?
- Jórészt tachionokat tartalmaz – mondta megadóan.
- Milyen távolságra elég? Úgy értem, az időben.
- Akár egy millió évre is visszamehet velük.
- Nagyszerű.
- Ahogy mondja. Nagyszerű – értett egyet látszólag. – de ha olyan okosnak hiszi magát, akkor arra feleljen nekem szépen, hogy visszafelé hogy a csudába jövünk? Ezek itt ugyanis a visszaútra nem alkalmasak. – Puff. Hát, erre tényleg nem gondoltam, de egy hirtelen ötlet azért az eszembe jutott, s igyekeztem úgy tenni, mintha nem épp abban a pillanatban találtam volna ki.
- Nagyon egyszerű. Amint megérkeztünk, maga keres egy biztonságos kis helyet, ahol máris hozzáfoghat a tenyésztéshez. Mire meglesz a hazaútra a mennyiség, addigra remélhetőleg én is elvégzem, amit el kell.
- Igazán? – kérdezte nem kis gúnyos éllel a hangjában. – Akkor nyilván azzal is tisztában van, hogy ez eltartat akár... évekig is! – Felsőhajtottam, aztán visszacsuktam a gombokra a falat, hogy zizegjenek ott maguknak.
- Igen, tisztában vagyok vele – mondtam aztán. – Ne legyen már ennyire borúlátó. Ezt a rengeteg gombát itt, egy hónap alatt tenyésztette ki, nem igaz? Lehet, hogy ott is csak ennyi idő kell hozzá. Értse meg, ha nem megyünk vissza, és nem mentjük meg az orgonokat, nekünk végünk. Az emberiség eltűnik a Föld színéről, örökre. – A férfi most valószínűleg olyasvalamit láthatott meg a szememben, ami igazán megijesztette. Az már biztos, hogy ember még ennyire komolyan nem beszélt az Apokalipsziszról, mint én most. Sok perc telt el addig, míg végül megszólalt.
- Nem tudom, mik azok az orgonok...
- Inkább kik.

– Nem is érdekel. Egy a lényeg: ha visszaviszem magát, és valami csoda folytán sikerül visszajönnünk is, maga segít nekem hazajutni, és nem kevernek bele semmiféle gyilkossági ügybe.

– Rendben – vágtam rá habozás nélkül. – Mikor indulunk?

– Este. Sötétedés után jöjjön vissza, akkor felőlem indulhatunk.

– Jó, de ha átver...

– Nem fogom.

10.

Tudtam, hogy veszélyes küldetésre adtam a fejem, de ha a fizikus igazat mondott, és nem lép le, mire felüti a fejét az éjszaka, akkor legalább lehetőségem lesz arra, hogy adjak egy esélyt magamnak és az egész emberi fajnak. Nem is beszélve az orgonokról.

Haszim hadnagytól mindenképpen el akartam búcsúzni, mielőtt elindulok. Nagy volt ugyanis a százaléka annak is, hogy soha többé nem térek vissza.

Ezért meghívtam őt egy vacsorára, hogy még egyszer utoljára egy jót beszélgessek vele.

– Szóval, mire ez a nagy felhajtás? – Ez a kérdés a részéről elkerülhetetlen volt, tekintve, hogy még sohasem invitáltam enni, főképp nem Kairó legelegánsabb éttermébe. *„Valószínűleg az összes pénzem rá fog menni, de sebj! Lehet, hogy nem lesz többször alkalmam pénzt költeni”* – gondoltam.

Körülöttünk egy lány, romantikus zene hangjegyei keringtek, minden asztal foglalt volt. Házaspárok – idősebbek és fiatalok egyaránt – tucatja ünnepelte sok éves házasságát, együttlétét, vagy éppen némelyik nő számára most jött el a nagy pillanat: amikor megkérik a kezét. Eszembe jutott, hogy velem valószínűleg már nem fog történni ilyesmi. Nem fogok

habos menyasszonyi ruhában a szépen feldíszített oltár előtt egy határozott „Igen”-t mondani már senkinek, és nem fogok nászútra sem menni.

– Nem érdekes – legyintettem a hadnagy kutakodó tekintetére. – Csak arra gondoltam, miért ne lazíthatnánk egy kicsit? – de a jó Haszim hadnagyot ennyivel nem lehetett lerázni. Továbbra is azt fürkészte az arcomon, hogy vajon mit titkolok előtte.

– Tudja, mire jöttem rá az ujjenyomatokkal és a Chevrolettel kapcsolatban?

– Mire? – csillant fel a szeme. Úgy látszott, ezzel egy időre el is tereltem a figyelmemét.

– Arra, hogy valószínűleg olyasvalaki követte el a gyilkosságokat és próbált meg eltenni engem láb alól, aki szintén utazgat az időben, mint a mi fizikus barátunk.

– Akkor akár ő is lehetett.

– Nem, nem hinném. Jack nem az a fajta. Legalábbis idáig nem úgy tűnik, hogy gyilkos lenne.

– Vagyis úgy gondolja, van még egy időutazó?

– Határozottan – bólintottam.

– És hogy jön ide a Chevrolet?

– Úgy, hogy lehet, hogy az illető azzal utazgat az időben. Talán ezért nem találja sehol sem azt a kocsit. Ugyanúgy, ahogy az ujjenyomatokat sem. Mert nem létezik ebben az idősíkbán. Érti? – Haszim hadnagy kezében egy pillanatra megállt a kanál, amellyel addig oly szorgalmasan meregette a kuszkuszos levesét.

– Hm... ha nem magától hallanám ezt az eshetőséget, most valószínűleg egy jót kacagnék rajta. De mivel eddigi tapasztalataim szerint magával, meg a magával kapcsolatban álló személyekkel bármi megtörténhet, ami abnormális és természetfeletti, hát elfogadom ezt a lehetőséget is.

– Köszönöm.

– Nincs mit. – Egy ideig csendben falatoztunk. Úgy látszott, a hadnagyra mély benyomást tett ez a teóriám. Már a második fogás vége felé tartottunk, amikor ismét megszólalt. – És hogy akarja elkapni ezt a... másik időutazót?

– Nos, nyilván addig nem fog végleg eltűnni, amíg engem el nem tett láb alól. Mert valamiért ezt akarja. Esetleg lehetne... valamiféle csapdát állítani neki, és akkor elkaphatnánk.

– Miért van az, hogy nem tetszik nekem ez az ötlet? – kérdezte ironikusan.

– Muszáj megpróbálni. Bízom önben, hadnagy úr. Tudom, hogy sikerülni fog. – Ismerve a jó Haszim hadnagyot, tudtam, hogy ezzel meggyőzőm. Szereti, ha hízelegnek neki, jót tesz az egójának.

– Na jó, felőlem lehet a csali, de ha balul sülné el...

– Ne féljen, nem hibáztatok majd – nyugtattam meg. – De most váltsunk témát. Szeretnék valami nagyon fontosat kérdezni magától.

– Igen? Mi lenne az?

– Mi volt a valódi oka annak, hogy Egyiptomba hívott?

– Hogy... érti ezt? – kérdezte zavartan.

– Biztos vagyok benne, hogy nem a fények és a hangok voltak, ami miatt iderángatott engem. Azt maga is fel tudta volna deríteni, a segítségem nélkül is. Hisz mégiscsak rendőr, még akkor is, ha... nos, néha segítségre szorul. Ráadásul egy egész armada van most már a keze alatt, mint főhadnagynak. Szóval, érthetetlen lenne a számomra, ha csak ezért hívott volna el.

– Nem tudom, mi a csudáról beszél – motyogta, de már olyan zavart volt, hogy még a kissé sötét bőrén is meglátszott: elpirult.

– Haszim hadnagy, kérem – mondtam nyájasan. – Ennyivel tartozik.

– Na jó – adta meg magát. – Az igazi ok, amiért idehívtam, az... Fatima.

- A titkárnője?!
- Csss! Allah nevére, halkabban!
- Bocsánat. De miért? Nem értem.
- Pedig nagyon egyszerű. Nem tudok bánni a nőkkel. Közel, s távol, maga az egyetlen, akiben megbízom.
- Megtisztelő.
- Ugyan – legyintett. – Fatima olyan nő, akinek mindig a kedvére kell tenni. Egy hónapja ismertem meg, és első pillanásra beléestem. De mostanában... olyan furcsa velem.
- Furcsa?
- Kimondottan az. Persze, hogy elfelejtettem a születésnapját, az az én számlámra írandó. Hogy ezért megharagudott, tökéletesen megértem.
- De ugye küldött neki virágcsokrot?
- Akkorát, hogy alig fért be az ajtaján. A fél fizetésem ráment.
- És?
- Kibékültünk.
- Ez jó hír, viszont nem úgy látom, mintha felhőtlenül örülne.
- Mert... nincs rá okom. Érti? Fatima megváltozott. Az elmúlt pár napban olyan volt, mintha kicserélték volna. Azelőtt mindig vidám volt. Imádott beszélgetni velem... bármiről. Nem volt nagyravágyó, ha csak egy szelet csokoládét vettem neki, annak is úgy tudott örülni, mintha legalábbis egy Rolls Royce-ot kapott volna. De most... – A hadnagy szomorúan felsóhajtott, és üveges tekintettel meredt az étterem kétszárnyú üvegajtajára.
- Talán az lenne a legokosabb, ha megkérdezné őt, mi baja – javasoltam. – Előfordul, hogy az ember képtelen magától kimondani, amit érez. Ilyenkor nagy segítség lehet, ha valaki ad egy kis lökést ehhez.
- Gondolja?

– Igen – bólintottam. – Kérdezzen rá! És biztosítsa afelől, hogy mindenben mellette áll. Mérget vennék rá, hogy akkor megnyílik ön előtt.

– Nos, rendben – sóhajtott. – Megpróbálom. Veszíténi valóm már úgyszincs. – És milyen igazat szólt anélkül, hogy tudta volna! Örültem, hogy adtam egy esélyt neki a boldogságra, és reméltem, hogy nem lesz hiábavaló.

11.

Amikor leszállt az éj, a kis mindenestül hátizsákkal együtt tértem vissza a Szfinxhez, illetve az időutazó fizikushoz. Úgy látszott, tényleg komolyan gondolta, hogy segít, ha nem szívódott fel.

– Felkészült? – kérdeztem, miközben az időgéphez igyekeztünk.

– Ezt inkább én kérdezhetném magától. Amúgy, nem. Erre sajnos, nem lehet felkészülni. Látom, maga is szeret limlomokat magával cipelni – nézett a jól megtömött hátizsákomra.

– Csak a legszükségesebb holmik – mosolyogtam. Remélem, akad még benne hely pár gombának, mert az enyémben nem fért bele mind.

– Hát persze. – Miután óvatosan belehelyeztük a maradék gombát a zsákomba, az időgéphez léptünk.

– Amint látja, én már megraktam gombával alaposan a kicsikét. Viszont van egy kis probléma. A gép teherbírása véges, az időintervallum pedig túl nagy. Ezért először nem tudunk, csak körülbelül százhetven-ezer évvel ezelőttre visszamenni. Ez a max., amit elbír a szerkezet, legalábbis a számításaim alapján.

– Ugye, tudja, hogy nekem pontosan háromszázötven-ezer évvel ezelőttre kell visszamennem?

– Tudom, de akkor sem megy másképp. Először százhetven-ezer évre tudunk visszamenni, majd háromszázötvenezer évvel ezelőtre, aztán ugrunk még tízezer évet, és ott vagyunk a megfelelő időben.

– Maga tudja...

– Így van. Abban a nylonzsákban, ami ott van a falnál, az a gombamennyiség található, ami a teljes utazáshoz szükséges. Ezt magunkkal visszük, én pedig minden alkalommal feltöltöm a gépet, szóval, nem kell elidőznünk az érkezési pontokon, és nem is javasolt.

– Miért?

– Mert azzal növeljük az időparadoxon kockázatát – magyarázta. – Az én hátizsákomban – mutatott a saját hátára – azok a gombok vannak, amik a jövőbe ugráshoz szükségesek. Ahogy a magáéban is. Ez azért kell, hogy 1. El tudjam kezdeni a tenyésztést – ha nagy kvantontartalmú gombokat tenyésztek, akkor ugyanis nagyobb az esélye annak, hogy az eredmény is nagy kvantumtartalom lesz –, és 2. ha véletlenül mégis szorult helyzetbe kerülnénk, el tudjunk tűnni.

– Értem.

– Figyeljen rám. Csak azt csinálja, amit mondok. Az időutazás veszélyes is lehet, ha nem tartja be a szabályokat.

– Rendben.

– Először is, görnyedjen össze, mert a sugárnyalábokhoz nem tanácsos hozzáérni.

– Miért?

– Ne kérdezősködjön, csak csinálja – intett le. – Görnyedjen össze, és lépjen be a körbe.

– Oké – mondtam, miközben azon igyekeztem, hogy anélkül álljak bele a körbe, hogy akár egyetlen hajszálam is hozzáérne a kékes nyalábokhoz. Leguggoltam, és úgy vártam, hogy Jack is belépjen mellém. – Na és hogy fog ez elindulni?

– Egy pillanat... – A fizikus betuszkolta a nylonzsákot a körbe, majd ő maga is beguggolt velem szembe, aztán a kezében

rejlő kis villanyborotva-szerű készüléket a felettünk lévő, „sugártálban” elhelyezkedő gombahalmaz felé nyújtotta. Kicsit hülyén éreztem magam ebben a pozícióban, mint amikor egyszer gyerekkoromban a legjobb barátnőmmel betuszkoltuk magunkat egy összeeszkábált faládikóba, és azt játszottuk, hogy a Holdra utazunk. A különbség csak annyi volt, hogy mi nem tettünk magunk közé még egy teli zsákot is.

A fizikus megnyomta a készülék gombját, amely aztán apró szikrákat szórt a „tál” gomba felé – amit mi alulról láthattunk – s ezzel egy időben a kékes sugárnyalábok, mintha mozogni kezdtek volna. Pontosabban forogtak, egymással ellentétes irányban, egyre sebesebben. – Most hunyja le a szemét és kapaszkodjon a zsákba. De azért ne túl szorosan, nehogy összetörje a gombokat benne. Tudja mit? Inkább kapaszkodjon belém, így. Bármit érez is, ki ne nyissa a szemét, mert megvakul, érti? – Szorosan leszorítva a szemhéjamat bólintottam.

– Nagyon fájni fog? – kérdeztem szinte kiabálva, mert a sugárnyalábok súrlódása egyre nagyobb zajt csapott.

– Kicsit úgy érzi majd, mintha atomjaira hullana, de ne aggódjon! Annyira azért nem rossz! – kiáltotta vissza. Bár az arcát nem láttam, azért biztos voltam benne, hogy vigyorog. Alig bírtam megállni, hogy ki ne ugorjak rögvést. Arról azért nem volt szó, hogy atomjaimra hullok! És mi lesz, ha aztán úgy is maradok? Vagy valami szerencsétlenség folytán rosszul rak össze a gép? Persze, rögtön a régi sci-fi filmekbeli teleportáló gépek jutottak az eszembe, ahol nem jelentett akadályt a Heisenberg-féle határozatlansági elv. Nagyjából ennyi volt, amit értettem a fizika órákból. Egy adott részecskének a pontos helyét és irányát egyszerre lehetetlen megmondani. Vagy az egyiket tudjuk, vagy a másikat, s ennél fogva maga a teleportálás is lehetetlen. A Heisenberg-elv szerint legalábbis.

Inkább arra gondoltam, hogy ezt a problémát minden bizonnyal már megoldották a 22. században, különben nem lehetne itt ez az időutas. Már, ha a teleportálást és az időuta-

zást ugyanarra az elvre építjük, s ezzel együtt ugyanazok a szabályok érvényesek attól függetlenül, hogy most nem egy másik helyre utazunk, mint a teleportálásnál – hanem egy másik időbe.

Hirtelen egy húzó, szaggató érzés szakította félbe a gondolataimat, s hatalmasodott el rajtam egyre inkább. Úgy éreztem, mintha valóban ízekre akarnának tépni, s nem csak, hogy fáj, de égetett is. Legszívesebben ordítottam volna, de vissza kellett fognom magam. Aztán hirtelen, mintha minden megszűnt volna létezni körülöttem, sőt, mintha én magam is megszűntem volna létezni. Talán így is volt egy pillanatig.

*„Lásd egy smaragdba metszett uadzs-amulett, biztos védelem
a rontás ellen. Maga Thot adta ezt azoknak, kik kerülnek,
mi nem kedves az isteneknek. Lásd, mikor az uadzs virul,
virulok én is! Ha ő romolhatatlan, én is az vagyok!
Most Thot beszél, figyelj szavára! Mágikus ígéje
megóvja hátgerincemet.”*

(Egyiptomi Halottak Könyve 160. fejezet)

III. FEJEZET

1.

Mindenre számítottam az érkezést követően, de arra nem, hogy egy hófehér bundával körbeölelt nedves orrüregbe nézek bele először.

Az utazás hatása egy szempillantás alatt elillant, ahogy a szédelgése is. A padlón feküdtem, a derekamtól felfelé az időgép körén kívül. Elájulhattam a landolás pillanatában – ha utazás közben teszem ezt, bizonyára már nem élnék – és elterültem. Most pedig, ahogy felpillantottam, egy nedves orr szaglászta a homlokomat.

– Ne mozduljon... – hallottam Jack suttogását valahonnan távolról. Meg is köszöntem volna a jó tanácsot, ha meg mertem volna mukkanni. De nem mertem, inkább megvártam, amíg a hófehér bunda eltávolodik tőlem. Láthatóan nem keltettem fel az érdeklődését, ami jó hír volt, tekintve, hogy ismertem ezt az állatfajtát, és voltak sejtéseim afelől, hogy mekkorák a fogai, na meg, hogy nem épp növényevő típus.

Amilyen lassan csak tudtam, felültem, le sem véve a szememet az egyébként gyönyörű állatról, aki lustán visszasétált a helyére és lefeküdt. Égszínkék szemeit unottan emelte rám, fenséges fejtartása elkápráztatott még akkor is, ha tudtam, ez nem a csodálkozás ideje.

Elkaptam a tekintetem. Valahol azt hallottam, hogy ha egy vadállat szemébe belenézünk, az támadóan fogja fel a dolgot, és könnyen a vacsorái lehetünk. Mivel tisztában voltam vele, hogy százszor erősebb, mint én, így nem akartam ujjat húzni vele.

Akkor jött a következő felismerés: ez az állat bizony nincs egyedül. Az ismerős bokszokban, ahol addig vasláncokon kívül semmi nem volt, most ötven fehér oroszlán feküdt a láncok

végén. Mindegyikük előtt két hatalmas arany tál állt, gondolom, az egyik az ételnek, a másikban pedig víz volt. Döbbenet pillantottam a fizikusra.

– Most mi lesz? – suttogtam oda neki.

– Csendben kísétálunk – suttogta vissza. – Nyilván nem éhesek, ha nem támadnak.

– Reménykedjünk, hogy nem gondolják meg magukat. – Amilyen óvatosan és halkán csak lehetett, feltápászkodtunk, a fizikus felfogta a fémkarikát – amely úgy látszott, most hanyagolta a fénynyalábjait, mivel kifogytak belőle a gombák –, én pedig a nejlonzsákot.

Szerencsére nem voltunk messze a kijárattól, valahol a bokszok középtáján landoltunk. Mindenféle összebeszélés nélkül figyelte az egyikünk az egyik, a másikunk a másik oldalt, ahogy elhaladtunk a heverésző, ásító fehér oroszlánok mellett.

Amikor átértünk abba a helyiségbe, ahol a kőasztal volt, a túloldalon lévő bokszokhoz is bepillantottam. Nem ért megilletés az újabb ötven heverésző állat látványától.

A kijárat ajtó nyitva volt, s egy lépcső vezetett felfelé. Amikor felértünk rajta, elképesztő látvány fogadott odakinn.

Úgy látszott, az egyiptológiának még mindig van mit tanulnia. Sőt, nem csak annak. Hiszen százhetvenezer évvel a jelenünk előtt a tudósok szerint még semmiféle civilizáció sem létezhetett, ehhez képest ez a meglátás az előttünk sétáló embereket nem igazán zavarta.

A „Szfinx-templom”, amely az én időmben már romokban hevert, itt káprázatosan szép volt. Igazából nem is templomnak tűnt ez, hanem inkább valamiféle udvarszerűségnek, vagy arénának, ahol akár olyasféle harcok is folyhatnak – folyhattak, mint az ókori rómaiaknál a gladiátorok közt.

Az időjárás kissé hűvösebb volt, mint a 21. századi Egyiptomban, viszont az én közép-európai bőrömnek tökéletesen megfelelt.

Pontosan hat embert láttam kifelé tartani a völgytemplom egyik kijáratán, – amely a „Szfinx-templom” mellett helyezkedett el – s még messziről is feltűnt az ismerős szerelésük. Buggyos ujjú ing, nadrág...

– A szobrok – motyogtam az orrom alatt.

– Hogy?

– Nem érdekes. Nem tűnik túlságosan meglepettnék. Magának nem furcsa, hogy százhetven-ezer évvel a korunk előtt már létezett nem, hogy civilizáció, de egyáltalán emberiség? Ha jól sejtem, itt most a neandervölgyieknek kellene rohángálniuk, bunkóval a kezükben, mamutokat kergetve.

– Hölgyem. Nem lehetne erről egy kicsit később beszélni? Most inkább szeretnék eltűnni innen, és keresni egy nyugodt helyet, ahol beüzemeltethetem ezt a nyavalyás időgépet, hogy tovább ugorhassunk.

– Ahogy óhajtja. – Annyiban hagytam a dolgot, legalábbis egyelőre. Ugyanis igaza volt: nem felejtettem az utazásom célját, az volt most a legfontosabb.

– Azért mutatnék magának valamit – súgta oda bizalmasan, mielőtt kiléptünk a kapun a buggyos ujjúak nyomában. – Látom, annak ellenére, hogy amúgy kíváncsi típus, nem nagyon izgatja, hogyan is nézett ki a Szfinx korunk előtt százhetven-ezer évvel.

– Miért? Hogy... – ahogy megfordultam, és megpillantottam a szobrot a maga valóságában, tátva maradt a szám. Nem is tudom, hogy nem jutott az eszembe, hogy ebben az időben bizony még nem voltak fáraók – tudtommal legalábbis. Tehát a szobor feje sem lehet fáraó-fej. Sőt: egyáltalán a szobornak se kellene itt lennie, csak egy nagy sziklának, amiből később kifaragták.

Egy hatalmas, kb. 20 méteres magasságú hófehér oroszlán feküdt előttem, oldalnézetből, amelynek nem csak a teste, de a feje is valóban oroszlán volt. Az egész hatalmas állatszobor külseje fehér volt, és olyan méltóságteljesen hevert a földön,

hogy még fenségesebbnek hatott, mint a testében rejtező 100 fehér oroszlán.

– Elképesztő, nem igaz?

– Az – bólintottam továbbra is a monstrumot bámulva. – Kár, hogy nincs nálam egy fényképezőgép.

– Még jó, hogy nincs! Ne feledje, a paradoxonokat kérem. De most igyekezzünk. Nem szeretném, ha többen meglátnának bennünket. Nem lenne szerencsés.

– Kire nézve? Magára, vagy rám?

Válasz nélkül hagyott, ahogy azt előre sejtettem. De engem bizony nem tudott átverni, és ezzel biztosan tisztában volt ő is. Nem kerülhette el a faggatást, ám ehhez valóban egy nyugodt helyet kellett először találnunk.

Kairónak természetesen nyoma sem volt, helyette szavanna-szerű táj, és néhány szerény kis ház volt a falakon túl. Ám volt ott még valami, amiről már régen megfeledkeztem: a Nagy Piramis, mellette pedig a másik, „Kephren” piramisa. Sokkalta szebbek voltak, mint a mi korunkban. Az oldalaik olyan simák voltak, mint valami tükörnek, a zárókövükön pedig ott ragyogott az általam eddig csak a földalatti világban látott arany gömb. Hihetetlen volt látni, hogy a zöldellő fű hogyan öleli körbe az aljukat. Ez is igaz volt hát, ezt a két piramist bizony az orgonok építették. Nem a negyedik dinasztia uralkodói építették munkásokkal, hogy aztán síremlékül szolgáljon nekik, hanem az orgonok. Ez náluk egy építkezési technika volt az élet meghosszabbításának céljából. Viszont valami mégsem stimelt. A Mester négy éve azt mondta nekem, hogy a piramisokat az Özönvíz után építették a felszínen, ami körülbelül tizenkét-tizenháromezer évvel ezelőtt volt. Hogy kerültek akkor ide, százhetvenezer évvel ezelőttre ezek a piramisok?!

– Most már ezt is tudjuk – szakította félbe a gondolataimat a fizikus. – Ki gondolta volna, hogy egyszer még a fantaszták meghazudtolják az akadémikusokat?

– De erről mit sem tudnak majd, hisz nem tárhatjuk fel előttük ezeket a titkokat, nem igaz?

– De. Igaz – bólintott. – De ha elmondaná is bárkinek, az sem számítana sokat. Ugyan ki hinné el? – Volt benne valami, bár egy emberről bizton állíthattam, hogy bármit mondanék, elhinné. És ez az ember a jó Haszim hadnagy volt.

Távolabb is felfénylett a napsütésben valami, talán egy város. Szívesen megnéztem volna közelebből is, de persze a fizikus épp az ellenkező irányba terelt, egy lakatlan területre. Amikor az égre pillantottam, egy egészen fura jelenséget véltem felfedezni. Olyasmi volt, mint egy üstökös – talán az is volt. Mindenesetre gyönyörű látványt nyújtott.

Körülbelül egy kilométerre a Szfinxtől ért véget az utunk, egy sziklás terepen, ahol néhány kisebb barlang volt.

– Ez tökéletes lesz – mutatott a legközelebbi barlang bejáratára. – Itt máris beüzemelhetem a szerkezetet.

– Hogyhogy nem ugyanoda érkeztünk meg, ahonnan indultunk?

– Ennek több lehetséges oka is lehet – mondta, miközben beljebb sétált, és letette a földre a karikát. – Például, az anyag taszítása. Ha abban az időben, ahová érkezünk, valamilyen tömör anyag van, automatikusan „arrébb tolódunk”, hisz nem érkezhetünk például egy szikla tömör belsejébe, ugyebár.

– És ebben az időben az a rész, ahonnan indultunk, tömör?

– Nem, nem az. Viszont a másik oka az apró ugrásnak még az lehet, hogy utazás közben bizonyos részecskék arrébb „lökődnek” minket. Igazából én sem tudom pontosan, mi is történik ilyenkor. Rengeteg dolgot nem tudunk még az időutazásról.

– Igen, ezt már mondta. Azt viszont nem, hogy mit keresett ebben az időben az előző utazása alkalmával?

– Nem értem, miről beszél.

– Dehogynem. Járt már itt, különben honnan tudná, hogy nézett ki a Szfinx, és hogy üreges az a hely, ahonnan elindul-

tunk? Higgye el, ha tudná, milyen titkokat bíztak már rám, nem lenne ilyen... bizalmatlan velem szemben.

– Nem hiszem, hogy emiatt meg kellene bíznom magában.

– Akkor miért jött vissza velem? Nyilván van valami oka, nemde? – A fizikus beleejtett néhányat az időgép körének tetejébe. Kettő kivételével mind beletrafált a „tálba”, amely a gombok hatására ismét felfénylett, és megjelentek ismét a sugárnyalábok is. Aztán leült egy kőre a barlang falánál, és felsóhajtott.

– Na jó. Valószínűleg addig úgysem tudnám levakarni, amíg el nem mondom, mi a helyzet.

– Ez így van, Jack – értettem egyet. Elég hamar kiismert a fickó, de nem bántam. Leültem vele szembe egy másik kőre, és vártam, hogy elkezdje a mondókáját. A fizikus egy percre lehunyta a szemét, aztán beszélni kezdett.

2.

– A legelső utazás, tulajdonképpen egy kísérleti utazás volt. Fogalmunk sem volt róla még, hogy hogyan is működik ez a gomba, és maga az időutazás. Anyahajók tucatjai szállították haza Namuriáról a gombokat, amikor felfedezte egy kutatócsoport, hogy komoly értékei lehetnek.

Amikor nagyjából már tudtuk, hogy miként is működhet, megépítettük ezt az időgépet. Először persze csak néhány gombát dobtunk bele, aztán egyre többet. Míg végül, az emberi kíváncsisághoz híuen teletömtük, lesz, ami lesz alapon.

Akkor ebbe az időbe érkezünk vissza. Mindig ketten utaztunk, én, és a társam, McGregor. Azt már akkor is tudtuk, hogy a beavatkozással vigyázni kell, ezért csak meglestük őket.

– Kiket?

– Hát az itteni őslakókat. Persze, nem ősemberekre kell gondolni, mint azt már láthatta, egy nagyon is fejlett társadalomról

van szó. De az a helyzet, hogy az egyiptomiak előtt ezen a területen ebben az időben egy olyan civilizáció élt, akik sajnos... odavesztek. Szinte mind egy szálig.

– De miért? Mi történt?

– Azóta sem tudtam feldolgozni, ha belegondolok, hogy... – A fizikus ismét lehunyta a szemét, és fájdalmasan felsóhajtott.
– Nem hiszem, hogy el kellene mondanom.

– Ha már belekezdett, fejezze is be. Tőlem aztán biztosan nem tudja meg senki, főleg, ha vissza sem jutunk a saját időnkbe – biztattam, bár ettől okosabb biztatás is az eszembe juthatott volna. Rettenetesen kíváncsivá tett, nem hagyhattam, hogy magában tartsa. Ebben a küldetésben úgy éreztem, minden lehetséges információra szükségem lehet.

– Mi okoztuk a háborút köztük. Én, és... McGregor – nyögte ki végül. – Azelőtt békében éltek egymás szomszédságában. De mi felborítottuk az egyensúlyt. Mindenféle szempontból.

– Mesélje el – biztattam tovább.

– Az északi király fiával találkoztunk össze először. Tudja, ebben az időben Etiópia és Egyiptom egy föld volt. Egy föld, mégis két rész, mert két király uralta. Az északi király volt Heru-en-hotepw...

– Az Elégedett hangja... – suttogtam magam elé.

– Pontosan. Honnan tudja? Talán egyiptológus?

– Ha így lenne, zavarná?

– Nem. Miért zavarna?

– Maga viszont elég jól tudja ezt a holt nyelvet, ahhoz képest, hogy nem az.

– Volt kitől tanulnom, higgye el. McGregor ugyanis egyiptológus volt. Szóval, ő volt az északi király, a fiát Heru-en-itj-nek hívták.

– Az apa hangja. Találó.

– Vele találkoztunk először, és mivel nagyon érdekesnek talált minket, meghívott a palotájába.

– Kedves tőle.

– Az. De bár ne tette volna. A palota... nehéz szavakkal leírni, milyen fenséges és gyönyörű volt. Ezernyi szoba volt benne, mind aranyozott, drágakövekkel kirakott bútorokkal teli. Hatalmas termek odalenn, száz, meg száz szoborral. A király elé kellett állnunk, aki kifaggatott minket. Honnan jöttünk, mit akarunk...

– Várjon... ezek szerint, már akkor is beszélték az óegyiptomi nyelvet?

– Igen, állításuk szerint az istenektől kapták ezt a nyelvet. Ez volt: az istenek nyelve. – Azonnal eszembe jutott, amit négy éve a Mester mondott nekem.

„– Ez azt jelenti, hogy az egyiptomi nyelv, valójában az orgonok nyelve?

– Gratulálok, a megfigyelési képességed kiváló. Az a nyelv, amit egykor Egyiptomban beszéltek az emberek, valaha a miénk volt. Ez volt az a nyelv, amit átadtunk az embereknek, amikor felmentünk közéjük, s ezen a nyelven kommunikáltunk velük a későbbiekben is.”

Hát mégis igaz. Nem, mintha addig nem hittem volna neki, de most ezzel is alátámasztotta az igazát.

– És aztán mi történt?

– Vendégül láttak bennünket. Elmondtuk nekik, hogy nagyon messziről érkeztünk hozzájuk, és szeretnénk őket megismerni. Nem volt ellenükre. Az „Ég fiai”-nak hívtak bennünket. Za-i-en-pet. Arra kértek, hogy tanítsuk az ifjú herceget – és persze őket is – arra, amit tudunk, ahogy régen az istenek tettek.

– Szóval, beavatkoztak?

– Igen. Sajnos beavatkoztunk. Én a fizikát tudtam nekik átadni, mivel az az én fő szakterületem, McGregor egyiptológus lévén sokat nem mondhatott, viszont minden mást is elmondtunk nekik, amit a mi korunkban a hétköznapi emberek tudnak.

– Gratulálok.

– Nehogy azt higgye, hogy sok újdonságot hallottak! Meglepően sokat tudnak-tudtak ezek az emberek. Az állítólagos isteneikkel, akikkel már nem tartották a kapcsolatot, legalábbis fizikai értelemben véve nem, én is szívesen összefutnék.

– Azt elhiszem.

– De folytatom tovább a történetet. Szóval, a bajok akkor kezdődtek, amikor az északi király meglátogatta a délit. Ami önmagában még nem lett volna probléma, hiszen minden nyári és téli napfordulón ezt tette, csak hogy most mi is vele mentünk.

Az rögtön feltűnt, hogy a két uralkodó gazdagsága és hatalma egyenlő. Gondolom, ezért nem is háborgatták egymást, és mellesleg ikertestvérek is voltak. Az apjuk uralta egész Észak-Afrika területét előttük, de mivel mindkét fia kedves volt neki, és nem tudta eldönteni, hogy melyiküknek adja a trónt, hát két részre osztotta fel a területet, és ugyanannyit adott nekik mindemből. Ezzel ők tökéletesen meg is voltak elégedve, hiszen szerették is egymást.

Mint mondtam, én és McGregor is a kis csapattal tartottunk a szokásos látogatásra, és amikor megérkeztünk, a déli király is nagy örömmel fogadott bennünket. Az ő neve volt Tut-en-hotepw, ami, ha jól tudom, azt jelenti, az elégedett képe.

– Jól tudja.

– Neki is volt egy fia, Tut-en-itj, az apa képe. A két király közötti hasonlóság valóban meglátszott, olyanok voltak szinte, mint két tojás. Viszont a fiaik nagyon is különbözőek voltak, és nem csak külsőre, de tulajdonságaikat tekintve is. Heru-en-itj egy szerény, kedves fiú volt, egyáltalán nem vettem észre rajta társalgás közben, hogy ő egy uralkodói sarj lenne, olyan közvetlen és érdeklődő volt. Viszont a másik, na, ő épp az ellenkezője. Hiú egy gyerek volt, és kicsit agresszív is. De ő is kíváncsi volt ránk, mint mindenki.

Egyébként, ez a nép kétféleképpen hívta magát. A legfőbb, és elsődleges nevük: „Meszut-en-rw-a-Hor-Hekenu-Ramet”, azaz „Hor-Hekenu-Ramet szülöttei”.

- Azaz Hórusz szülöttei.

Röviden „Meszáhok”. A másik nevük pedig – rövidítve majdnem ugyanez – „Meszádok”, azaz „A Szent oroszlán szülöttei”, „Meszut-en-rw-a-djeser”.

Nekik is van teremtéstörténetük, mint általában minden népnek.

– El tudná mondani?

– Hát... talán. Nagyjából arról szól, hogy valamiféle istenek szálltak le az égből nagyon régen, és az ő és a mi őseink magvainak keveredéséből született meg az emberiség. A régészek persze még nem találták meg az erre vonatkozó írásos bizonyítékokat, én csak onnan tudom, hogy már jártam itt, és maga Heru-en-itj mesélte nekem. Megmutatta a kőtáblát is, amelybe le volt vésve a teljes teremtéstörténet, McGregor pedig lefordította. Remélem, egyszer majd rátalálnak a régészek arra a kőtáblára.

– Hihetetlen – nyögtem. Arra gondoltam, hogy egyszer talán mégis rájönnek majd az emberek, honnan is származnak. Kicsit féltem ettől, de ugyanakkor azt éreztem, miért is ne? Hisz joguk van tudni róla. Én már négy éve tudom. Ők miért ne tudhatnák?

– Más nincs azon a táblán?

– Más istenekről is van szó benne, illetve arról, hogy az istenek egyszer majd visszatérnek, és nagy háborút vívnak majd a gonoszokkal. És lesz egy lény, aki igazságot tesz minden élő között, de addig még nagyon sokat kell szenvednie az embereknek, amíg ez bekövetkezik. Ha a háborúnak vége, az istenek ismét együtt élnek majd az emberekkel, és olyan titkokat bíznak rájuk, amely minden képzeletet felülmúl majd.

– És ki ez a lény?

– McGregor szerint csak annyit ír a tábla, hogy ősrég, aki minden lény előtti. Többet nem. – Azonnal Asthar jutott az eszembe. Vajon Ő lenne az, akiről ír a tábla? Ősrég... talán így is van. Az az érzés, amely minden alkalommal eltöltött engem, amikor találkoztam vele... – Hol van ez a tábla?

– Neeeeem, ne is álmodjon róla, hogy elárulom. Sajnálom, de nem kockáztathatunk.

– Rendben – vágtam rá, ám belül korántsem nyugodtam meg. Látnom kellett azt a táblát. Akármilyen is. – Akkor folytassa a mondókáját tovább. Mi történt, ami miatt kitört a háború a két nép között?

– A szerelem, mi más. Heru-en-itj beleszeretett Tut-en-hotepw fiatal, újdonsült, és gyönyörű feleségébe. Valahonnan a messzi keletről származott, és a fiú szívét azonnal elnyerte. Először persze mit sem tudtunk az egésztől. De egy éjszaka, amikor a szobánk erkélyén figyeltem a gyönyörűséges várost, megláttam, hogy kilopózik. Követtem őt, és láttam, hogy a szépség azonnal a karjaiba omlik. Nagyon ideges lettem, hogy mi lesz ebből, ha ez kiderül. Azonnal visszatértem a palotába, és lakatot tettem a számra. De mint tudja, a hazug embert hamarabb utolérík...

– Hogy derült ki?

– Elmondtam McGregornak, mert benne megbíztam. Ő meg véletlenül elszólta magát a király előtt. Gondolhatja, mit érzett az az ember, amikor megtudta, hogy a szerény kis fia a saját testvére feleségével hettyeg.

– Nem lehetett kellemes.

– Ami ezután következett az borzasztó volt. Egy éjszaka rajtakapták őket. Méghozzá maga a déli király. Az északi király persze előtte szigorú büntetést szabott ki a fiára, öröket állítatott az ajtaja elé, hogy nehogy még egyszer előfordulhasson a dolog. Azt szerette volna, ha abbamarad a bűnös kapcsolat, és a testvére sosem tudja ezt meg. De aminek ki kell derülnie, az mindig kiderül. A déli király dühében azonnal az északihoz

ment, és magával vitte Heru-en-itj-t is. Követelte a fiú szent oroszlánok elé vetését, már aznap.

Ott ugyanis, ha még nem mondtam volna, az volt a szokás, hogy a bűnösöket a szent oroszlánok elé vetették. A szent oroszlánok a fehér oroszlánok, akik között landoltunk, a Szfinx pedig a „Szent oroszlán háza”...

– Per-en-rw-djeser.

– Pontosan. Ott tartották a fehér oroszlánokat arra a célra, hogy ítélkezzenek a bűnösnek kikiáltott felett. Ők voltak ennek a népnek az ítélőszéke, és végrehajtója egyben. Ha az oroszlánok nekitámadtak, és széttépték a közējük küldött embert, akkor az egyértelműen bűnös volt. Ha viszont nem, akkor ártatlannak bizonyult. Tehát el kellett engedni.

– Borzasztó.

– Az oroszlánokat ilyenkor kiengedték az oroszlánházból a körbekerített területre, és odavetették eléjük a bűnöst. Csakis ezeken az állatokon múlt az ember élete.

– És mi történt Heru-val? Odavetették?

– Nem, mert az északi király annyira szerette őt, hogy képtelen volt megtenni, s mellesleg ő lett volna az örököse is. A déli király ekkor annyira megharagudott, hogy háborút indított az északi ellen. Mit mondjak, nem volt jó érzés látni, ahogy porig rombolják egymás birodalmát. Aztán hirtelen az időjárás megváltozott. Mintha valóban az isteneik haragudtak volna meg rájuk a háború miatt. Az idő egyre zordabb, hidegebb lett.

Én, mint mai ember és tudós, természetesen tisztában vagyok vele, hogy mi volt ennek az oka. Beköszöntött a nagy jégkorszak. Hogy ezután mi történt, azt már nem vártam meg. De azt tudom, hogy az egyetlen dolog, ami túlélte ezt a mindent elpusztító korszakot, az a Szfinx, és a két piramis. Ők hárman tanúskodnak némán a szilárdságukkal, és a felszínüket ért károkkal az eseményekről. A nagy jégkorszak után nem nehéz kitalálni, hogy mi történt, ahogy az idő felmelegedett. A rengeteg hó és jég mind elolvadt, és elöntötte a földeket. Ez

lehetett az a bizonyos Özönvíz, amiről a Biblia is mesél. Akik túléltek a nagy hideget, azokat az áradat, és a vele járó következmények tizedelték meg. Legyen az ember, vagy állat, senkit nem kímélt.

– Nahát, maga többet tud, mint hittem – ismertem el. – De valami még mindig nem világos. Hogyan jön összefüggésbe a fehér oroszlán imádata, és az istenek?

– A válasz egyszerű. A teremtéstörténetük azt is leírja, hogy amikor az istenek felvették velük a kapcsolatot, hogy tanítsák őket, egy fehér oroszlán jelent meg hirtelen a semmiből. Azt hitték, hogy az istenekhez tartozik, hogy az ő állatuk. Gondolom, ezért imádják őket, és bízzák rájuk a bűnösök sorsát. Mert olyan nekik, mintha az istenek ítélkeznenek felettük.

– Értem. Na és McGregor?

– Nos, igen. Amikor beköszöntött a hideg, az emberek pánikba estek. Nekünk viszont addigra sikerült kitenyésztenünk annyi gombát a társammal, hogy előrébb tudjunk ugrani az időben. De a hóviharban sajnos elvesztettem őt, máig sem tudom, hogy történhetett. Ő... itt ragadt. Én ez után még négyszer ugrottam előre, utoljára a maguk idejében kötöttem ki.

– Szóval, ez az oka annak, hogy visszajött. Érte jött, nem igaz?

– De igen. Érte jöttem. És ha minden igaz, akkor hamarosan megláthatjuk. Szerencsére még a háború előtt érkeztünk, tehát nyugalmi időszakban.

– Nocsak, és a sok-világ elmélettel mi van?

– Reménykedem benne, hogy nem igaz. Akkor gyáva voltam. Nem indultam el megkeresni őt. Még egyszer nem akarom elkövetni ezt a hibát. Tudom, hogy hol landoltunk, úgyhogy oda fogok menni. De egyedül. Ha megtaláltam McGregort, azonnal visszajövünk.

– Várjon, ez nem ilyen egyszerű. És a másik énjével mi lesz?

– Ó, az alteregóm – csapott a homlokára. – Róla megfeledeztem. Nézze, először is tisztába kell jönnöm azzal, hogy pontosan mikorra érkeztünk vissza. Elmegyek a landolási helyhez, és körülnézek. Ha ott nem lesz senki, akkor oda megyek, ahová az időgépet rejtettük el. Maga itt marad, és fülét-farkát behúzza, érti? Nem mozdulhat el, bármi történjen is. Ha sokáig nem jövök vissza, egyedül kell tovább mennie. Rendben?

– Félek, ez nem túl jó ötlet – mondtam aggódva.

– Nyugalom. Ha itt marad, semmi baj nem történhet. – Reménykedtem benne, hogy ez így lesz, de az én életem korántsem ennyire egyszerű.

Amikor Jack elment, azon rágódtam, hogy hogyan tovább. Ha megfogadom a tanácsát és maradok, sosem tudom meg, milyen ez a nép, s nem láthatom a táblát sem. Ha viszont itt hagyom az időgépet, azzal kockára teszem a továbbhaladásomat, és magát a küldetést is.

Végül döntöttem. Egy órát vártam a fizikusra, s mivel nem tért vissza, elindultam utána.

3.

A lehető legnagyobb óvatossággal haladtam el a körbekerített Szfinx mellett, hogy egyenesen a távolban ragyogó város felé vegyem az irányt.

A város határán aztán megálltam, és szemügyre vettem a dombtetőn felfénylő csodás építményeket, s a ragyogó utcákon sétáló embereket. A ruházatukra – amelyet a szobrokon is láttam – már nyilvánvaló volt a magyarázat. Az időjárás ebben az időben hűvösebb volt, ezért nem kellett nekivetkőznie senkinek.

A város bejáratánál senki nem volt, a kétszárnyú, hatalmas kapu nyitva állt, mintha minden vendéget szívesen fogadna. Beléptem hát a csillogó kövekkel kirakott útra, mely pár méter után elágazott mindenféle irányba. Az első dolog, ami a szemembe ötlött, az a hatalmas arany – vagy aranyozott –

obeliszk volt, amely szerény becslésem szerint pont a város közepén magasodott, és bökött a napfényben ragyogó csúcsával az égbolt felé.

Az egyenesen futó úton továbbhaladva egyre inkább érzékelhető volt, hogy itt is vannak alsó, középső és felső osztályos népek. Először csak szerény, egyszerű, ám mégis kifinomult ízlésre valló házacskák mellett haladtam el. Kicsik voltak ugyan, de olyan mesteri munkával készültek, hogy akár egy-egy kiskirályé is lehettek volna. Drágakövek, aranyos elemek csillantak meg rajtuk az ajtóknál és az ablakoknál. Kerítés sehol nem volt, akár egy filmbeli amerikai kisvárosban, itt sem kellett attól tartani, hogy elviszik az emberek értékeit. Egyszerűen nem volt szükségük arra, hogy lopjanak, mert itt még a legszegényebbeknek is megvolt mindene.

Az ezután következő házak már valamivel nagyobbak voltak, körülbelül kétszer akkorák, mint az előzőek. Itt ezzel együtt több ablak – néhol több ajtó is – volt, meg terasz, vagy erkélyszerűség, és ezek mind drágakövekkel, arannyal, ezüsttel voltak díszítve. Sok helyen drágakövekkel gazdagon díszített szökőkutak is voltak a finom, élettől duzzadó zöld fűvön.

Két férfi és egy nő sétált el mellettem. Úgy néztek rám, mintha szellemet látnának, de erre számítottam is. Kedvesen rájuk mosolyogtam, aztán továbbmentem. Annyit viszont egyetlen pillantás után is tisztán kivettem, hogy akár magyarok is lehetnének, annyira tipikusan európai kinézetük volt. Nyilvánvalóan elkeveredhettem volna köztük – még a radjak származásom ellenére is –, ha nem rövidnadrágban és topban vagyok, hanem hozzájuk hasonlóan bő és lenge öltözetben, tele ékszerekkel – főleg arannyal.

Ezután értem el az arany – vagy aranyozott – obeliszkhez, amely legalább négy négyzetméteres alapterületű volt, és tele volt mindenféle vésetekkel. Egyértelműen hieroglif jelek voltak, de nem állhattam meg vizsgálódni, szerettem volna minél előbb megpillantani a kőtáblát, jelen esetben az volt a fontosabb.

A következő házsorok már jóval gazdagabbak voltak, és sokkal több is volt belőlük. Mint kis kastélyok, úgy sorakoztak fel egymás mellett. Rengeteg ablak, gyönyörűen megmunkálva, tele drágakövekkel, aranyos díszítésekkel. Kíváncsi lettem volna rá, vajon belül hogy nézhetnek ki.

A házsorok ezután véget értek, de az út tovább folytatódott, s jókora távolság után a palotánál ért célba. Nem sokkal előtte letértem, és egy közeli bokor mögött húzódtam meg. A palota kapuja zárva volt, és a köré húzott magas faltól nem lehetett belátni. Őr itt sem volt, így nem tudtam, hogyan juthatnék be. *„Lehet, hogy egyszerűen csak be kell nyomni a kaput? Talán nem veszik a fejemet érte.”* – gondoltam, aztán megindultam felé. Azaz, csak indultam volna, ha egy kéz hátra nem ránt a vállamnál fogva.

– Mi a... – csak ennyit tudtam mondani, mert amikor hátrafordultam, a szavam is elakadt a meglepetéstől. Nem az az ember állt a hátam mögött, akire számítottam. Sőt, nem is ember volt, hanem.. – Netjeru?!

– Cssss, halkabban, kérlek.

– Te mit keresel itt? Hogyan...

– Az most nem érdekes – vágott a szavamba a csuklyás, fekete hajú orgon, miközben kivonszolt a bokor mögül, és elhúzott a palotától. – Veszélybe sodrod a küldetést a kíváncsiságoddal, Mira Haddad. Ezt nem engedhetem meg. – Meg sem várta a reakcióm, hanem egyenesen visszafelé vonszolt az út mellett, a fák és a bokrok között, ahol kevés esélyünk volt arra, hogy meglátnak. Félúton aztán elegendő lett a ráncigálásból, és kiszakítottam a kezem az övéből.

– Várj! Én... addig el nem mozdulok innen, amíg el nem mondod, hogy jöttél vissza a múltba? – Netjeru felsóhajtott, úgy látszott, megadja magát.

– Jó, rendben. A gombátok segítségével.

– A go... Egy pillanat, ezt nem értem. Építettél egy időgépet, vagy mi?

– Nem, egyszerűen csak ettem belőle. – Csak azért nem ültem le, mert nem volt mire. – Most már tudod – mondta, aztán vissza megfogta a kezem, és tovább vonszolt. Már nem voltam dühös, amiért nem juthattam be a palotába. Egész egyszerűen ledöbbsentem azon, amit az imént hallottam. Lehet, hogy Johanssonnak igaza volt, és mégiscsak ennyi lenne? Meg kell enni a gombát? De ezt az én drága fizikusom miért nem tudja?

– És mi van azzal a szöveggel, hogy közétek és az idő közé fal magasodott, vagy mi?

– Ez így is van. De úgy látszik, a gombával áthidalható.

– Szívből örülök. – Amikor visszaértünk a barlanghoz, a fizikus már ott várt minket.

– Hol a fenében császkált?! – korholt le azonnal. – Nem megmondtam, hogy maradjon itt?! Hát ez meg ki?

– Barát – válaszolta Netjeru helyettem. – Éppen megakadályoztam, hogy Mira ostobaságot kövessen el.

– Akkor tényleg barát – bólogatott vigyorogva a fizikus. – Én Jack vagyok. Jack Rice, fizikus – nyújtotta az orgon felé a kezét. Netjeru kezét rázott vele, bár kissé vonakodva, hiszen náluk ez nem szokás.

– Netjer Heru. Röviden, Netjeru. Orgon.

– Orgon? Mintha Mira már mesélt volna valamit... Á, szóval maguk azok, akiket meg kell menteni?

– Valahogy úgy – válaszolta Netjeru a csuklyája alól. – És nem késlekedhetünk – tette még hozzá, de ez már nekem szólt, nem kis éllel a hangjában. Jobbnak láttam, ha ezt inkább elengedem a fülem mellett.

– Hol a barátja, Jack? Nem találta meg?

– Nem, de már tudom, hol kell keresni. Körbeszimatoztam, és rájöttem, hogy korábban érkeztünk vissza, mint ahogy McGregor és én. Mármint a másik énem. Hogy mennyi idővel, azt csak körülbelülre állapíthatom meg. Néhány év különbség lehet az érkezéseink között.

– De évekig nem maradhatunk...

– Tudom. Ezért úgy gondoltam, hogy majd visszafelé felszedem őt. Előbb essünk túl ezen a... megmentés dolgon.

– Rendben – válaszoltam. – De van itt még valami, amiről feltétlenül tudnia kell. Netjeru azt állítja, hogy úgy utazott vissza az időben, hogy evett abból a gombából – mutattam az időgép „sugártáljában” heverésző kalaposokra. A fizikus hasonlóképpen dőbrent le, mint én.

– Hogyan?

– Jól hallotta. Ilyen egyszerű az egész. Evett belőle.

– De... ez nekünk eszünkbe sem jutott... Ennyi lenne?

– Szerintem itt az ideje, hogy mi is kipróbáljuk a dolgot – vetettem fel.

– Várjon, nem biztos, hogy ez jó ötlet. Mi van, ha káros hatással van a szervezetünkre?

– Látja, erre nem is gondoltam. De Netjerunak sem esett baja, szemmel láthatóan. Bár ő orgon, igaz, és kicsit más, mint mi emberek.

– Miért, ő nem ember? Azt hittem, az orgon elnevezés egyfajta népcsoportra utal.

– Nem, ő egy földönkívüli – mondtam olyan természetesen, mintha ez egy magától értetődő dolog lenne mindenki számára. Jack ismét elejtette a „hitetlen kacajt”, kezdtem már hozzászokni. Így reagál a számára érthetetlen helyzetekre.

– Na jó, ezt már nem veszem be – legyintett.

– Akkor vegye kicsit alaposabban szemügyre Netjerut – mondtam, és leemeltem róla a fekete csuklyáját. A fizikus ledöbbenve méregette Netjeru arcát, aki némán tűrte azt, mintha valamiféle jól kifaragott szobor lenne egy múzeumban, amit emberek milliói csodálnak.

– Ezek a szemek...

– Pontosan. Ezek a szemek emberé nem lehetnek. Most már elhiszi?

– Hát... talán – nyögte még mindig Netjerut fürkészve. – De honnan jött? És mi köze hozzánk? És hogyhogy mi a jövőben nem tudunk róla? Többen is vannak? Hol élnek?

– Na jó, elég – intettem le. – Ez most nem az a pillanat. Én eszek a gombából. Mellesleg, ha ezt tudom, nem is kérem, hogy velem jöjjön. Sajnálom, hogy idáig is elrángattam.

– Most már késő. Együtt megyünk, ehhez ragaszkodom.

– Rendben – mondtam, aztán odamentem a zsákhoz, és kivettem belőle pár kis kalapost. – Mennyit ettél belőle, Netjeru?

– Csak egyet.

– Egyet?! – A kérdés egyszerre szaladt ki a szánkon Jackkel. Összenéztünk, aztán nem bírtam tovább és elnevettem magam.

– Megőrülök... – kacagtam. – Csak egyet... Mi meg teletöm-tünk egy egész zsákot...

– Arról nem is beszélve, hogy már rég otthon lehetnék ezzel a módszerrel – tette hozzá a fizikus a könnyeivel küszködve nevetés közben. Aztán ez a nevetés a férfiban hirtelen sírássá változott.

– Hé, nyugodjon meg – léptem oda hozzá ijedten. Ha egy férfi sír, nos, az nem túl jó hír. Ebben a helyzetben legalábbis biztosan nem. – Szedje össze magát, kérem. Ismeri a mondást, nem? Jobb későn, mint soha...

– Igaza van – szípogeta zavarodottan. – Pár másodperc, és rendbe jövök. – Félrehúzódva letörölte a könnyeit, aztán kiszedte az időgépből a gombákat, hogy eltűnjenek a sugárnyalábok, és fel lehessen venni a karikát. – Egyszerre együnk meg egyet – mondta már a régi hangján. Örültem, hogy visszakaptam a higgadt Jacket. A vállára akasztotta az „időkarikát”, a zsák gombát pedig odahozta hozzánk. – De fogjuk meg egymás kezét, csak közben fogjuk a zsákot is.

– Velünk jössz, Netjeru? – kérdeztem a némán ácsorgó orgont.

– Melletted maradok, Mira Haddad – válaszolta. – Ez a legkevesebb. – Mindhárman megfogtuk egymás kezét, miután megettünk egyet a gombákból, és magunkra vettük a hátizsákokat is. Egyikünk sem mondta, de lehunytuk a szemünket.

4.

Az utazás így is fájdalmas volt, de korántsem annyira, mint a géppel. Egy füves területen landoltunk, s kellett pár perc, amíg magunkhoz tértünk. Netjeru szedte össze magát elsőként, én és Jack nehezen tudtunk lábra állni. Netjeru megfogta a kezem, és felsegített a földről.

– Köszönöm – mondtam hálásan a szemeibe nézve. „*Nagyok és kékek, akár a tenger...*” – futott át az agyamon, de aztán elhessegettem a gondolatot. – Gondolja, hogy a megfelelő időbe érkezünk? – fordultam Jackhez, aki viszont a távolban történő eseményekkel volt elfoglalva.

– Azt majd maga megmondja – válaszolta, és a fejével intett, hogy nézzek oda. Előttünk egy nagyobb domb állt, és mintha apró, fekete pontok mozogtak volna rajta. Ezek a pontok aztán egyre nagyobbak lettek, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy ezek bizony felénk közelednek. Egy egész csapat... valami. Netjerura pillantottam, aki nem látszott túlságosan ijedtnek.

– Ők azok? A martepek?

– Valószínűleg. De itt nem maradhatunk.

– Igaza van – értett egyet Jack. – El kell bújnunk valahová. Ha ránk támadnak, és végeznek velünk, lőttek a küldetésének.

– Mellettünk egy erdő húzódott, felfogtuk a zsákot és a karikát, és arra vettük az irányt.

– De most mi lesz? Hogyan találjuk meg a gyilkost? És honnan tudjuk, merre keressük? – kérdeztem már bent az erdő mélyén.

– Talán az orgon barátja segíthetne egy kicsit. Végül is az ő fajtájáról is szó van. Nem igaz? Tulajdonképpen még mindig nem tudom, hogy mi köze is az embereknek az orgonokhoz, s hogy miért az emberiség tűnik el, ha egyszer őket gyilkolják itt a múltban?

– Jack... hát még mindig nem jött rá? – kérdeztem vissza. – Vesse össze a kőtáblát a mostani helyzettel, és rá fog jönni. – Netjeru rosszállóan tekintett rám.

– Mira...

– Miért? Egyszer úgyis megtudná. És megbízom benne.

– Mi is az, amit meg kell tudnom? Várjunk csak... kőtábla... orgonok... emberek... Nem, még mindig nem tudom.

– Pedig nem kell hozzá nagy ész, ha megvannak az alapinformációk – mondtam. – Most túlságosan ideges, hogy gondolkozzon. De idővel beugrik majd a válasz. Most inkább azzal foglalkozzunk, hogy megtaláljuk az orgon-gyilkost. Vagy gyilkosokat. Mert az is lehet, hogy többen is vannak.

– Szerintem az lenne a legokosabb, ha követnénk azokat a martepeket – mondta végül Netjeru. – Ha őket követjük, az őseimre is rálelhetünk.

– No lám, nem is olyan rossz ötlet – mondta Jack. – És mégis hogy csináljuk, hogy ne keltsünk feltűnést?

– Én érzem őket – válaszolta Netjeru, miközben lehunyta a szemét.

– Érzed a martepeket?

– Nem, az őseimet érzem. A rezgéshullámok... megtaláltak engem. Felőlük árad. Azt hiszem, meg tudom őket találni most már. Mégsem szükséges követni a martepeket.

– Nagyszerű. Kövessük a rezgést – sóhajtott fel a fizikus.

Hosszú órákon keresztül gyalogoltunk a sűrű erdőben, miközben minden egyes neszre a fejünket kapkodtuk. Attól féltem, valamiféle vadállatok megtámadnak, és akkor biztosan nem tudjuk végrehajtani a feladatot. De bíztam abban, hogy az utunk nem lesz hiábavaló.

A séta nagy része azzal telt, hogy Jack megpróbálta kifaggatni Netjerut a származásával, a lakhelyével, és a tudásszintjével kapcsolatban.

– Szerintem felesleges a kérdezősködés – mondtam. – Higgye el, én aztán tudom. Ha nem akarnak válaszolni, akkor nem is válaszolnak. Az orgonok ilyenek, majd megszokja.

– De mégis egy másik civilizációról van szó! Az én időmben már természetes dolog az úrutazás, és az, hogy más bolygókon is van élet. De egy másik fejlett civilizációval, mint amilyenek mi is vagyunk, még nem találkoztunk. Ez... egy óriási áttörés az emberiség életében. Gondoljon csak bele. Egy másik humanoid faj, amelyik képes a gondolkodásra, az önálló döntésekre, és rengeteg hasonlóságot mutat velünk. Megismerhetnénk a kultúrájukat, az életmódjukat...

– Talán ennek is eljön majd az ideje – vágtam közbe ingerülten. – De ez csak az orgonokon múlik. Az ő döntésük lesz, hogy fel akarják-e venni ismét nyilvánosan a kapcsolatot velünk, vagy nem. – Amikor kiértünk végre az erdőből, egy tisztásra jutottunk. Netjeru megállt, és lehunyta a szemét.

– Közel vannak... – mondta, aztán megindult előre. Oktalan kiscsibeként követtük őt. Egy nagy domb magasodott előttünk. Amikor felértünk rajta, és lenéztünk, már tudtam: elértük a célunkat.

– Ott vannak – nyögtem. – Hihetetlen... – A látvány önmagáért beszélt. Egy falu volt odalenn, egyszerű házakkal, szántóföldekkel, ültetvényekkel, istállókkal, de nem is ez volt az érdekes. Szőrös, majomszerű teremtmények művelték odalenn a földjeiket, etették az állataikat, és tanították a kicsinyeiket. Köztük magas, fehér ruhás alakok sétáltak, s néha oda-odamentek hozzájuk, hogy elmondjanak nekik valamit, vagy megsimogassák a kicsik fejét. A hajuk hosszú volt, és szőke, szemeik nagysága még innen is kitűnt. Csakis ők lehettek azok: az első orgonok, akik a Földre érkeztek.

Gyorsan végiggondoltam a Mester szavait, s arra jutottam, hogy ez már az után lehet, amikor visszaengedték a martepeket a természetes környezetükbe, s köztük maradtak még egy ideig. Vagyis: éppen a megfelelő időbe jöttünk. Az első emberpár

valószínűleg még nem született meg, mert akkor az orgonok már nem lennének itt, hanem odalenn a saját világukban.

– Azok kicsodák? – kérdezte Jack.

– Az őseim – felelte Netjeru. – Ők az én őseim.

– De az ő hajuk szőke, nem fekete, mint a magáé.

– Szerintem nyugodtan tegezze. Az orgonok nem szoktak magázódni.

– Rendben, akkor: nem fekete, mint a tiéd, Netjeru.

– Nálunk két fajtája van az orgonoknak. A szőkéék és a feketék. Ez a múltban nem volt így, csak most, hogy klónozással szaporodunk. Ha egy orgon fekete hajjal születik, azt jelenti, a természet ereje hatalmasabb a mesterséges beavatkozásnál. A természet így reagál a klónozásra. Bizonyos időközönként születik egy fekete hajú orgon, hogy kiküszöbölje a monoton-ságot. A természet maga változó, és ebből nem enged még mesterséges körülmények között sem. Remélem, a válaszom kielégítő volt a számodra, Jack Rice.

– Ööö... igen, persze.

– Az lesz a legjobb, ha innen figyeljük őket – mondtam. – Az orgon-gyilkosnak itt kell felbukkannia, nem kétség.

– Na jó, de szem előtt azért nem maradhatunk, nem igaz? Valahol muszáj lesz megbújniuk. És mellesleg éhes is vagyok.

– Ne vicceljen... most evett meg egy egész vérző gombát.

– Ne gúnyolódjon.

– Én felkészültem, ha még nem mondtam volna. Van néhány szendvics, innivaló, és még egy kis nassolnivaló is a táskámban. – Valamivel lejjebb a dombtetőtől találtunk egy ágas-bogas részt, ahol észrevétlenül megbújhattunk. Netjerut hiába próbáltam meg rávenni, hogy egyen velünk, ő ragaszkodott a saját étkezési szokásaihoz a saját kis világában. Állítása szerint már megette a napi adagját még otthon, mielőtt elindult, és nem volt hajlandó tovább firtatni a témát.

5.

A nap hátralévő része nyugalomban telt, senki nem zavarta meg a völgyben élőket. Mivel sosem láttam még attól gyönyörűbb napnyugtát, mint aznap, leültem a dombtetőn – persze úgy, hogy lehetőleg a lentiek ne lássanak meg – és néztem, ahogy vörösre festi az eget az álmos napkorong.

Gyönyörködésemet Netjeru szakította félbe, amikor leült mellém.

– Milyen szép a csillagunk ilyenkor – mondta halkan.

– Igen, az – értettem egyet. – Mondd, Netjeru, van valamiféle... emléked a saját bolygótokról?

– Emlékem az nincs, mivel én már itt születtem a Földön.

– Igaz. Butaságokat beszélek – nevettem zavartan. Hirtelen úgy éreztem magam, mint valami kamasz. Zavarba ejtett a túlzott közelsége, ugyanakkor szerettem is, ha a közelemben van, még ha kívülről nem ezt mutattam, akkor is.

– De azért az őseim emlékei tovább élnek köztünk – tette aztán hozzá. – Olyan ez nálunk, mint nálatok a mítosz. Az eredete régebbre nyúlik vissza, mint azt hinnénk, de van valós alapja. Tény, hogy mi a Naprendszer egy másik bolygójáról származunk, a Takhenről, amely szörnyű katasztrófában pusztult el, és a régi mesék szerint egy nagy és gyönyörű bolygó volt. De szerencsére voltak túlélőink, így a faj fennmaradhatott.

– És az emberiség is megszülethetett – egészítettem ki.

– Igen. – Pár percre hallgatásba burkolóztunk mindketten, és az égbolt vérvörös alját figyeltük.

– Nálatok odalenn, sok az ilyen fekete hajú orgon, mint te?

– Kérdeztem aztán.

– Nem – rázta a fejét. – Csak páran vagyunk. Fekete hajúak csupán ötezer évente születnek.

– Húha... – füttyentettem. – Akkor te egy nagyon különleges orgon vagy.

– Mi... nem csak külső jegyekben különböznénk a szőkétől – mondta.

– Hanem?

– Nekünk vannak érzéseink.

– Miért, a többieknek nincsen?

– De igen, de a régi érzések... az érzelmek már kivesztek belőlük. Nem képesek feltétel nélkül, és odaadóan szeretni, mint mondjuk az emberek.

– És ti igen? Te igen? – Netjeru, mintha zavarba jött volna ettől a kérdéstől, s mintha azon gondolkozott volna, mit is feleljen erre.

– Igen, képes vagyok rá – felelte végül, miközben égőkék szemeit az enyéimbe mélyesztette. Ez a pillantás számomra többet elárult, mintha szavakkal mondta volna ki. Zavartan kaptam el a fejem.

– Khm... Mondd csak, hogy lehet, hogy a két nagyobb piramis már ebben a korban is itt van? Úgy tudtam, azokat csak az Özönvíz után építették az orgonok – mondtam aztán inkább másfelé terelve a szót. Úgy éreztem, mintha minden gondolatomat tudná, és minden érzésemet ismerné. Félttem, hogy amit kiolvasna belőlük, nem tetszene neki.

– Ezt a kettőt nem. Ezeket még akkor építették az elődeink, amikor először adták át a tudást az embereknek. Az Özönvíz ugyan mindent elsöpört, amit emberkéz alkotott, de ezt a két piramist, és a Szfinxet nem sikerült neki.

– Így már értem. Tudod, az jutott az eszembe, amikor Astharral takitát ettünk odalenn az egyik üvegpiramisban. Neked melyik a kedvenc gyümölcsöd?

– Igazából nincs kedvencem – válaszolta, és most ismét úgy nézett rám, mint egy régi barátra, és én ennek rendkívül örültem. – De a takitát én is szeretem. Az egyik legkedvesebb gyümölcsöm.

– Na igen, én is örökre emlékezni fogok az ízére – mondtam szomorú mosollyal, aztán elnéztem a fizikus felé. – Jack, úgy látszik elaludt.

– Biztosan kimerült. Talán neked is ideje lenne pihenned, Mira Haddad.

– Eszem ágában sincs – ellenkeztem. – Mi van, ha ma éjszaka jön a gyilkos?

– Majd én őrködöm. – Ismertem ezt a hanglejtést, úgyhogy nem is ellenkeztem tovább.

6.

Másnap reggel szomorúan nyugtáztam, hogy az éjszaka nem történt semmi érdemleges, így még egy éjszakát ott kellett töltenünk. Igyekeztünk minél kisebb feltűnést kelteni, és elkerülni a találkozást az őseinkkel.

Aztán újra eljött az éjszaka. Netjeru és Jack láthatóan jól szunyókáltak, Netjerut bizonyára kimerítette az előző éjszakai őrködés, Jack pedig az egész napi semmit tevésbe fáradhatott bele olyan nagyon, én viszont nem bírtam álomra hunyni a szemem. Felmásztam a dombtetőre, és onnan kémleltem a telihold fényében fürdőző falucskát. Mivel napnyugtakor volt szerencsém megfigyelni, hogy három orgon ott maradt a martepekkal, és egy külön házban szállásolták el magukat, tudtam, melyik házikó az, amit különösképp figyelni kell. Ám ezúttal sem történt semmi, és másnap nem csak én, de Jack barátunk is szóvá tette, mennyire nem szeretne tovább itt maradni, és kémesdit játszani.

– És akkor most mi lesz? Hogyan tovább? – kérdeztem.

– Még éberebbek leszünk – válaszolta Netjeru. – Talán máshol kellene megbújnunk.

– Mégis hol?

– Közelebb a faluhoz.

Így is tettünk, bár Jack számtalanszor kifejezte nemtetszését. Szedelőzködtünk, és kerülő úton mentünk a faluhoz közel. Szerencsére a házikó mögött, ahol az orgonok elszállásolták magukat, egy kisebb erdő terjeszkedett, így ott észrevétlenül meg tudtunk húzódni. Netjeruval egész nap alig szóltunk egymáshoz, pedig nem volt okunk rá, hogy kerüljük egymást. Legalábbis kimondott okunk nem. Folyamatosan éreztem valamit áradni Netjeru felől, ami több volt, mint barátság, és ez kicsit zavart, mert tudtam, hogy egy orgonnal lehetetlen lenne egy párkapcsolat. Bár állítása szerint ő képes lenne szeretni, attól tartottam a leginkább, hogy én viszont nem. Egy orgont legalábbis biztosan nem, mert attól többre tartottam őket, beleértve Netjerut is. Sokkal jobban tiszteltem őt annál, mint hogy kikezdjek vele, egyszerűen képtelen lettem volna „bűnbe” vinni, és igazából nem is akartam.

Aznap este teljes harci készségben vártuk mindannyian a gyilkos felbukkanását. Én éberebb voltam, mint valaha, Jack pedig rettenetesen ideges.

– Mi van, ha hónapokat kell várni egy újabb támadásig? – kérdezte ingerülten. – Én nem fogok hónapokat bokrok között eltölteni emiatt. De gondolom, maga sem, Miss. Ha csak a higiéniaira gondolunk sem. Ráadásul élelmünk sincs annyi időre. Még két nap, és nem lesz se ételünk, se vizünk.

– Ez így igaz – értettem egyet. – De azok a finom kis gombák a hátizsákjainkban csak arra várnak, hogy megegyük őket. Ide-oda ugrálhatunk az időben, ha akarunk, ezzel a Netjeru által felfedezett módszerrel.

– Az idővel nem szabad játszadozni, hölgyem. Nem tudhatjuk, mennyire veszélyes. Akár bele is halhatunk, vagy a mi még rosszabb, a téridő egyensúlya is felborulhat.

– Nos, Jack, ebben tökéletesen igaza lehet – mondtam. – Marad tehát a remény.

Azonban az éjszaka – mint sejtettem – semmi nem történt. Egyetlen apró nesz sem hagyta el a falucskát, vagy annak

környékét. Másnap reggel csalódottan és álmosan fogtunk hozzá a reggelihez. A nap nagy részét alvással és pihenéssel, na meg sok leskelődéssel töltöttük. Végül is nem minden nap adatik meg, hogy az őseinket lássuk élőben, nem igaz?

Az éltető Napunk sugarai aztán ismét álomra hajtották a fejüket, a faluból jövő nyüzsgés, a martepek nevetése és kiabálása is alábbhagyott.

Ez volt a negyedik éjszaka, amit a falu vigyázásával töltötünk, és bíztam abban, hogy nem lesz hiábavaló.

Hamar beigazolódott, hogy nem az, mert egy sötét alak bukkant fel ezúttal, és az orgonok házához osont. Ezt szinte közvetlen közről láthattuk, hiszen ott voltunk a ház mögött, illetve kicsit kijebb, amikor már mindenki álomba szenderült, hogy láthassuk, ha valaki ki vagy bemegy a házikó ajtaján.

Óvatosan oldalba böktem Jacket és Netjerut, amikor megláttam az idegent, bár feleslegesen, mert ők is észrevették.

– Szerintem jobb lenne, ha nem várnánk meg, amíg bemegy – susogta Netjeru olyan halkán, hogy alig értettem meg, mit akar mondani. – Most kellene letámadni.

– Igazad van – hagytam rá. – Gyerünk...

A sötét alak azonban sokkal gyorsabb volt nálunk, ahogy észrevett, azonnal futásnak eredt, és képtelenek voltunk utolérni. Már igen messze tartott, amikor hirtelen megállt, gondoltam, talán kifulladt, és ezt kihasználva még gyorsabban futottam utána Netjerut és Jacket is megelőzve. Körülbelül ötven méter volt csak közöttünk, amikor a sötét idegen hirtelen eltűnt a szemem elől.

Ledöbbenve álltam meg, biztos voltam benne, hogy csak a szemem káprázott, de tévedtem. Az idegen szó szerint eltűnt a szemem elől a semmibe.

Csalódottan sétáltunk vissza a táborba, és útközben elmondtam a többieknek, amit nem láttak. A legnagyobb bajom ezzel az eltűnéssel az volt, hogy ilyen „trükkre” csak az orgonok képesek. De miért akarna egy orgon ártani a saját fajtájának?

Ha felteszem, hogy egy orgon visszautazott a múltba, hogy kiirtsa a saját őseit, hát azzal saját magát is megöli, mert ha ők nem léteznek, akkor egy orgon sem létezhet a jövőben sem! Ezt a lehetőséget tehát elvetettem. Az orgonokról egyébként is nehéz volna elképzelni ilyesmit. De akkor ki lehetett?!

Jacknek a sikertelen akció után végképp elfogyott a türelme.

– Szerintem haza kellene mennünk – vetette fel már a táborban.

– Haza?! De akkor mi lesz a küldetéssel?

– Nekem az a véleményem, hogy a fickó nem fog többet próbálkozni. Már ha egyáltalán tényleg igaz az egész sztori.

– És ezt honnan tudja olyan biztosan? Hiszen csak négy napot töltöttünk itt, az is lehet, hogy csak egy hét múlva jön majd megint.

– Nézze, én tudom, hogy nagyon hülyén hangzik, de ha belegondol, az illető nem járhatott sikerrel a múltban, ha a jövőben, mármint az én időmben még léteznek emberek. Érti?

– És mi van a sok-világ elmélettel?

– Azt már régen elvetettem, kisasszony. Ugyanis, ha igaz lenne az elmélet, akkor mi sem abba a múltba érkeztünk volna vissza, amibe én és McGregor. De minden ugyanolyan volt a „Szent oroszlánok” idejében, mint előtte. Tehát az elmélet nem igaz.

– Nahát, erre nem is gondoltam – töprengtem el.

– Nézze, sokáig úgysem bírnánk már. Fogytán az élelmünk, és biztos vagyok benne, hogy a gyilkolászó kedvű barátunk nem próbálkozik többet. Higgye el, nem fog sikerülni a terve.

– Neked mi a véleményed, Netjeru? – fordultam hozzá.

– Lehetséges, hogy Jack Ricenak van igaza – válaszolta. – A legegyszerűbb, ha ezt a jövőben állapítjuk meg.

– Na jó, meggyőzött – mondtam végül Jacknek. – Akkor irány a jövő. De ha továbbra is folytatódik az orgonok eltűnése, vagy nem lesz minden a régi, akkor visszajövök, ha kell, egyedül.

– Megdumált.

Miután visszatértünk a fehér oroszlánok idejébe, Jack újból útra kelt, hogy megkeresse McGregort, mi pedig Netjeruval abban a barlangban húzódtunk meg, ahonnan elindultunk. Bár a vérző gomba íze förtelmes volt, tudtam, hogy muszáj lesz majd még egyet megennem, ha haza akarok jutni.

Nehéz volt megszólalni, miután ketten maradtunk Netjeruval, de szerettem volna, ha tisztázunk valamit.

– Netjeru én... nagyon kedvellek – böktem ki végül. Valahogy sokkal nehezebb volt kimondani, mint gondoltam.

– Tudom – vágott a szavamba, és hirtelen megfogta mindkét kezem. Gyengéden megszorította, és kicsit szomorkásan nézett a szemeimbe. – Most nem kell többet mondanod, Mira Haddad.

– Várj, félreértesz engem. Én nem...

– Azt hiszem, jobb lesz, ha én most hazatérek – mondta, és elengedte a kezem, mintha nem akarná hallani, amit közölni akarok vele. – Kezdek gyengülni, muszáj ennem.

– Persze, Netjeru, megértelek. – Tehát ebben maradtunk. Netjeru tovább lépett a jövőbe, én pedig nagyon bíztam abban, hogy még beszélgethetünk egymással.

Most viszont Jacket vártam vissza a helyemen, ahogy a „jó kislányokhoz” illik. Nagyon hamar visszatért, sőt, sokkalta hamarabb is, mint kellett volna, de ismét üres kézzel.

– Nem sikerült megtalálni, igaz?

– Amint látja. Hát az orgonbarátja hová tűnt?

– Hazament. Muszáj ennie, különben meghal.

– Értem. Nem tudom, mit tegyek. Pedig most jó időbe érkeztünk, ez biztos.

– Honnan tudja ilyen biztosan?

– Nem érzi, hogy megváltozott a levegő?

– De igen, most, hogy mondja... mintha kicsit lehűlt volna.

– Pontosan. A jégkorszak elkezdődött. Tehát még itt kellene lennie. A saját alteregómat is láttam messziről. De McGregort sehol. Nem értem...

– Én segíthetek magának megkeresni. Kérem, hagy menjek magával. Több szem többet lát.

– Nem is tudom – vakargatta meg a fejét. – Talán igaza van. De a beavatkozást megtiltom. Épp elég bajt okoztunk McGregorral így is.

– Ígérem, hogy nem fogok „beavatkozni” – mondtam, és komolyan is gondoltam, bár, ha azt mondtam volna, hogy nem minden hátsó szándék nélkül akartam vele menni, hazudtam volna. Még mindig kíváncsi voltam ugyanis a kőtáblára, és az ebben az időben élő civilizációra. Egy egyiptológus mégsem mehet el „szó nélkül” egy ilyen csoda láttán, s mellesleg nem is minden nap eshet meg vele, hogy visszautazhat az időben, és elveszett civilizációkat láthat, esetleg közelebből is. – Tudja, nekem már az egyetemen is szemet szúrt valami a Szfinx-szel kapcsolatban, de gondolom, hogy nem én voltam az egyetlen – mondtam már út közben.

– Mégpedig?

– Például, hogy nincs egyetlen olyan dokumentum, írásos vagy rajzos forrás, amely a Szfinxet megemlítené a negyedik dinasztiában. Viszont évszázadokkal korábban igen. És ott van még Tuthmosis sztéléje, amit a Szfinx két mellső lába között találtak. Többek között az áll rajta, hogy: „Az idők kezdetétől fogva itt fekszik.” Vagyis az semmiképp nem lehet a negyedik dinasztia. Az egyiptomiak gyakran használták azt a kifejezést, hogy az első idő. De valójában senki nem tudja, mire is értették. Az ókori egyiptomiak a Szfinxet „örnek” tekintették, aki „Az idők kezdetének dicsőséges helyét vigyázza.”

– Igen, pontosan – értett egyet.

– Ráadásul geológiai értelemben is vannak-voltak furcsaságok. A Szfinx és a piramisok külsejére több ezer éven keresztül eső esett, viszont a saját időnkől visszafelé indulva, az elmúlt

ötezer évben semmiféle érdemleges klimatikus változás nem történt Egyiptomban. És ott van az is, hogy miért faragták volna egy völgybe azt a szobrot, ha egyszer homokos a talaj? Számítaniuk kellett volna arra, hogy az egészet betemetheti a homok, tehát csak olyan időben faraghatták, amikor homoknak még nyoma sem volt. Az elsivatagosodás pedig csak kb. 10-12 ezer éve kezdődött, az Özönvíz után. Tehát a Szfinxnek mindenképpen régebbinek kellett lennie, és ezek együttesen voltak azok, amelyek fejtörést okoztak mindenkinek. Még az is stimmel, hogy a fáraó-fej a szobron aránytalanul kicsi az oroszlántesthez képest.

– Valóban, nekem is szemet szúrt a dolog. Sajnálom, hogy így tönkretették ezt a csodás szobrot, illetve oroszlánházat, és sajnálom, hogy sosem lesz már olyan, mint volt. Azonban a Szfinx valódi kilétére és rendeltetésére csak akkor döbbsenhetem rá az emberiséget, ha visszatértem a saját időmbe.

– Nem azt mondta, hogy nem lehet ilyesmit elárulni, vagy ha el is áruljuk, úgysem fog hinni nekünk senki?

– De igen, csak hogy, azóta megváltozott a véleményem. Végül is, joguk van tudni az embereknek, nem igaz? Szóval, nem marad ez örökké titok, erről gondoskodni fogok, ígérem – kacsintott rám, én pedig elégedetten nyugtáztam a dolgot. Ha száz év múlva kell rájönniük az embereknek, hát meghagyom nekik ezt az örömet, és Jacknek is, hogy bebizonyíthassa az igazát.

„A két birodalom összeomlott, a háború megtizedelte mindkét népet. A mesés kincsekkel díszített házak most romokban hevernek, a testvérek többé nem testvérként tekintenek egymásra, hanem ősi ellenségként.”

IV. FEJEZET

1.

Úgy látszott, az idő gyorsabban változott a jégkorszak kezdetén, mint hittem. Mire elértünk a Szfinxhez, pontosabban a Nagy Fehér Oroszlánházhoz, már olyan hideg volt, hogy szinte vacogtam. A rövidnadrág és a top – valljuk be – nem épp a megfelelő öltözék volt ide, és ennek hangot is adtam. Jack azonban nem tudott foglalkozni az én „apró” gondjaimmal, legalábbis pillanatnyilag. Felnéztem az égre: a fényes jelenség még mindig látható volt.

– Lesz ez még rosszabb is – kontrázott rá. – Hamarosan jön a hóvihar. Itt három nap alatt kemény tél lesz, úgyhogy jobb, ha sietünk.

– Jobb hírt nem is mondhatott volna – morogtam kelletlenül.

– Vigyázzon, mert egy háború kellős közepébe fogunk kilyukadni nemsokára.

– Esetleg még vannak ilyen és ehhez hasonló hírei? Szeretnék mindről tudni.

– Ez is épp elég, nem? – A szél feltámadt, s szinte felfalta a szavainkat. Nem is láttuk értelmét a további beszédnek, inkább próbáltunk feltűnés nélkül körbeszimatolni.

Hamarosan elértük a várost, és Jack egy cseppet sem túlzott a „háború” kifejezéssel. A házak lángoltak, a tömény, fekete füstöt már messziről láttuk, az emberek kardokkal rohantak egymásnak, és gyilkolták le, aki az útjukba került. Jack elráncigált a kaputól, mert képtelen voltam megmozdulni, és a város mellett húzódó ösvényen mentünk tovább. Én is úgy gondoltam, hogy jobb, ha ebből kimaradunk.

– Hová megyünk? – kiáltottam a süvítő szélben.

– A palotához! – kiáltott vissza. – A királyi családon és a testőrségen kívül most senki nincs ott. Ott húzódtunk meg McGregorral, mielőtt elvesztettem.

- Nem azt mondta, hogy a hóviharban vesztette el?
- De igen, mert aztán kimentünk.
- Miért?
- Hát az időgépert! De most még ott kell, hogy legyünk! – Bólintottam, hogy értem, mert újabb kiabáláshoz már nem volt erőm. Jack a palota hátsó bejáratához vezetett, és óvatosan kinyitotta az ajtót.
- Hogyhogy nyitva volt? – suttogtam már odabenn.
- A családra nem törtek rá. Arra már nemigen lehetett idejük, vagy nem is mertek, fogalmam sincs. A lényeg, hogy nyitva volt, siessünk. – Pár pillanatom volt csak, hogy megcsodáljam a kívülről is gyönyörűséges palota belsejét. A padló színaranyból volt, a lépcsők szintén, és azoknak korlátai is, nem kevés drágakővel kirakva. Hatalmas aranyszobrok minden falnál, néhány ülő oroszlán, talán a királyi család tagjai – a koronaékszerekhez hasonló díszekből erre gondoltam –, és nagy meglepetésemre, mintha egy orgon szobra is ott lett volna, messzebb, a hatalmas terem végében. De hogy tényleg az volt-e, azt már sosem tudtam meg, mert Jack felhúzott az egyik lépcsőn, és utána még legalább ötön, mire elérkeztünk ahhoz a szobához, ahol az alteregójának és McGregornak lennie kellett. Útközben szerencsére senkivel nem futottunk össze, gyanítom, nem is lett volna szerencsés.
- Várjon – húztam vissza már az ajtóból. – Mi lesz az alteregójával?
- Fogalmam sincs. Muszáj szólnom, nincs más választás – mondta, és megindult befelé, de én ismét visszahúztam.
- Majd én benézek előbb – mondtam, és meg sem várva a válaszát, arrébbtoltam, hogy ne lássák meg, és bementem én. A gyönyörű, bársonnyal borított arany bútorokon kívül azonban semmi és senki nem volt a szobában. – Biztos, hogy ez az? – szóltam ki, mire Jack bekukkantott.
- Biztos. Hogyhogy nem vagyunk itt?!

- Ezt inkább saját magától kellene megkérdeznie.
- Nagyon vicces.
- Nem annak szántam. És most mi lesz?
- Fogalmam sincs. Odakinn sem vagyunk, és idebenn sem.
- Lehet, hogy elkéstünk?
- Az nem lehet. Még ha az alteregóm már el is indult az időgéppel, McGregornak akkor is meg kellene lennie.
- De nincs itt. Idefelé jövet pedig alaposan szétnéztünk.
- Jól van, igaza van. Kifelé menet még egyszer szétnézzünk, és ha akkor sem lesz, meg, tőlem haza is mehetünk. – Egyet értve bólintottam, bár nem volt ínyemre a tény, hogy nem találtuk meg a férfit.
- Mit is mondott, hol az a kőtábla? – próbálkoztam kifelé menet.
- Nem mondtam, hol van. De ha ennyire kíváncsi, megmutatom, ha siet.
- Naná. – Jack elvezetett a palotának azon részébe, ahol egy szobában igazi szentélyt állítottak a kőtáblának. Arany oltáron állt a tábla, és a mécsesekből, meg a rengeteg oroszlánszoborból arra következtettem, hogy igen nagy tiszteletnek örvend az írás. Gyorsan odamentem, hogy közelebbről is megvizsgáljam, és nem kellett csalódnom. Gyönyörű vésetek voltak, tökéletes hieroglifák. Úgy látszik, ez az egy dolog változatlanul megmaradt a későbbi egyiptomiaknál is: az írás.
- Az agyam gépként fogta föl és fordította le a jeleket, én pedig hangosan olvastam.
- *„Az idegenek eljövele teremte meg az emberiséget, amely az égből szállt alá a Nagy Káosz idején, hogy megtermékenyítse ősanýánkat, Hathort. Amikor pedig feljött Thot isten, hogy megtanítsa velünk, újakkal az írást, örvendtünk a tudásnak, amit Tőle kaphattunk.*
- Az isteneknek köszönhetjük mostani létezésünket.*

(Ó, Hor-Hekenu-Ramet, Ozirisz és Ízisz fia, Ó Hathor, Nut és Ré leánya, Köszönet néktek!) hogy magvaink s az ő magvaik keveredésével megszülethetett az első emberpár.

(Ó, Hor-Hekenu-Ramet, Te dicsőséges, kinek magva szent, köszönet néked!).

(Ó, szent isteneink, kik megtanítottátok nekünk, hogyan kell művelni földjeinket, s szent állatainkról hogyan gondoskodjunk, köszönet néktek!)

Ezek az istenek, kik végigkísértek, s kísérnek még ma is utunkon, a gondolkodással ajándékoztak meg bennünket. Jó étellel ajándékoztak meg bennünket, s a boldogsággal ajándékoztak meg bennünket!

S bár őseink vétke megbocsájthatatlan, s az istenek kiűzték őket a Gyönyörűségnek kertjéből, hálánk mégis lankadatlan irántuk, mert nekik köszönhetjük, hogy veszett vadállatok helyett emberi formát kaptunk!

(Bocsássatok meg, Ó drága istenek, hogyha vétkeztünk tiellenetek! Köszönet néktek, Ó feljebbvaló istenek, halhatatlan istenek, a türelmetekért a gondoskodásért, s az ajándékaitokért, amiket tőletek kaptunk!)

Midőn az emberek megsokasodtak, az istenek visszatértek lakhelyükre, hogy onnan figyeljenek tovább bennünket, magvaikat, tanítványaikat, hogy miképp élünk az ő ajándékaikkal. S ha az ember visszaélne a tudással, s az ő ajándékaikkal, mit tőlük kapott, az istenek visszatérnek majd, és méltó büntetéssel sújtják őket!

És midőn a fehér leples, aranyhajú istenek megmutatták magukat az embereknek, kik az ő magvaik, egy fehér oroslán sétált oda melléjük, (olyan fehér volt, mint az ő ruháik) és az egyikük megérintette az állat fejét. És az állat, és annak minden magva ezután Szent lett az emberek előtt, mert az istenek közül egy megérintette.

És ezután az emberek rábízták magukat ezekre a Szent oroszlánokra, hogy ők ítélkezzenek felettük, és házat építettek nekik, és arany edényekből etették és itatták őket, és meghagyták az utódaiknak, hogy ők is ugyanígy tegyenek, különben az istenek haraggal sújtanak le rájuk!

Megmondták: Jönnek majd más istenek, kik szétszakítják a népet, és más földekre viszik őket, hogy uralkodhassanak felettük. Kik megcsalják a mi hitünket, és kihasználják a mi imádatunkat a mi Szent isteneink iránt!

És lesznek gonosz istenek, akik el akarnak majd bennünket pusztítani. Az ő, és a mi isteneink harca lesz majd a Végső Háború, amelyben végül a jónak kell győzedelmeskednie!

Megmondták azt is: Eljön majd az Ősöreg, ki minden lény előtti, hogy ítélkezzen a bűnösök felett, akik a romlásba, pusztulásba taszítják az emberiséget!

S a véres korszak után jön majd a gyönyörűségek ideje, az idők végezetéig, amikor a mi Szent isteneink velünk élnek majd ismét, és átadják majd azt a tudást az emberiségnek, amelyre vártak, s amiért szenvedtek idáig!”

– Tyúha! – fütyöntettem. – Ez valóban érdekfeszítő. A legszívesebben magammal vinném.

– Felejtse el, kérem. Jobb lesz, ha most már eltűnünk innen.

2.

Kifelé menet sem akadtunk rá McGregorra, úgyhogy nagy sajnálkozások közepette tovább kellett indulnunk, vissza a jövőbe.

Egy-egy testes, iszonytató ízű kis vérző gomba elfogyasztása után ismét a 21. században találtuk magunkat, méghozzá pontosan ott, ahonnan elindultunk. Jacknek igaza volt, amikor azt javasolta, hogy onnan induljunk, ahová érkeztünk, mert

ugyanoda fogunk visszatérni. És úgy látszott, abban is igaza volt, hogy a sok világ-elmélet nem létezik.

Így tehát ismét a – korunkban jól ismert és megszokott – Szfinx belsejében kötöttünk ki.

– Amint hazaérek, kidobom a fenébe ezt a karikát – morogta egykedvűen az időgépre.

– Remélem most már kétszer is meggondolják, visszautazgatnak-e az időben – mondtam.

– Amit tudok, megteszek. Gondoskodni fogok róla, hogy többé senki ne utazzon.

– S mindezt hogy akarja elérni?

– Még nem tudom. Talán visszautazom abba az időbe, amikor felfedezik Namuriát, és megakadályozom az odautazást – kacsintott, amiből rögtön tudtam, hogy csak ugratásból mondja. Felnevettem, aztán kezet ráztam vele.

– Isten Önnel.

– Magával is. Ha még bármiben...

– Ugyan, nem kell, már így is rengeteget tett értem. Tudom, hogy mennyire szeretne már otthon lenni, úgyhogy ne késlekedjen egy percet sem.

– Rendben. Menjen, én elpakolok magam után, és lezárom a Szfinx ajtaját.

3.

A furgonom még ott állt, ahol hagytam, beszálltam, és az első a motelbe vezetett.

Még mindig nyitva állt a kérdés: Kié az a fekete Chevrolet, ki gyilkolta meg azt a szerencsétlen nőt, és az éjjeli őrt, ki vitte el a medált és miért, és ki akart engem eltenni láb alól?

Képtelen voltam még csak lehetőségeket is felvetni, a gondolataim össze-vissza kavartak. Hol ezen rágódtam, hol pedig Netjerun. Minden kétséget kizáróan éreztem valamit iránta, de

féltem attól, hogy mit hozhat számunkra a jövő, vagy egyáltalán hozhat-e valamit.

Gondoltam itt az ideje lezuhanyozni, hiszen a múltban erre nem volt lehetőségem, Haszim hadnagyhoz az után is elmehetek.

Miután végeztem a frissítő zuhannyal, felkaptam az éjjeli-szekrényről az otthagyt „Netjeru-hívó” szerkentyűmet, és megnyomtam rajta a gombot. Muszáj volt még rákérdeznem, mi a helyzet az orgonoknál, mielőtt a rendőrségre megyek.

Nem telt bele fél perc, Netjeru megjelent előttem.

– Egyszer elmondhatnád, hogy vagytok képesek erre – mondtam neki köszönés helyett.

– Rendben – mondta mosolyogva.

– Csupán azért hívtalak, mert aggódom a lenti világ miatt – mondtam aztán. – Még mindig nagy a kavarodás?

– Az orgonokkal semmi gond – mondta. – Úgy tűnik, minden visszaállt a helyére magától, mintha meg sem történt volna.

– Valóban? – kérdeztem meglepve. – Hogy lehet ez?

– Azt hiszem, megint tanultunk valamit a Szentírásból – mondta sejtelmesen.

– Azaz nem válaszolsz – bólintottam. – Nem baj, a lényeg, hogy minden rendben.

– Reméljük. A Mester küldött neked valamit – mondta, miközben benyúlt a köpönyege alá, és előhúzott belőle egy összetekert papírost. – Azt mondta, olvasd el, talán a hasznodra válhat. Ne félj, a te nyelveden van, nem kell fordítással bajlódnod.

– Ez kedves – mondtam, miközben elvettem a kezéből a vaskos tekercset. Szerettem volna még másról (kettőnkéről) is beszélni Netjeruval, de amikor ismét felnéztem, már sehol sem volt. Nagyot sóhajtva nyitottam szét a tekercset, és olvasni kezdtem.

„Abban az időben történt mindez, amikor a Mesterem, (Seth) már nem kívánt többé a felszínre menni, hogy az elsokasodott emberi fajt istápolja. Magukra hagyta őket, hogy saját sorsuk és akaratuk legyen, amely minden egyes élőlényt megillet ebben a Világmindenségben.

Tudták, hogyan kell művelni a földeket, gondoskodni az állataikról, öntözni a növényeiket, házat építeni az utódaik és önmaguk számára. Tudtak írni, olvasni a mi nyelvünkön, kezdtek ráébredni arra, mi is az a felelősség, a szeretet, a kitartás és elkezdtek gondolkodni.

A Mester nem kívánta többé irányítani őket, sem utasításokat intézni feléjük. Tegyük meg ezt egymás között, s éljenek békében, amíg a Mindenható, a Világ Teremtője engedi.

Az emberi faj létrejött és megsokasodott a Földön, az orgonok pedig a felszín alá költöztek, hogy a két faj érintkezése többé ne történjen meg.

Ám a Mester tudomást szerzett valamiről sok idővel ezután (földi időben számolva háromezer év múlva), hogy a Naprendszer új bolygóval bővült, mely bolygó eddig nem tartozott ide. (A mi égitestünk pusztulása idején valószínűleg más változások is végbementek a Naprendszerben, s annak környékén, amelyről tudomásunk nem volt a Káosz idején, sem pedig utána, egészen addig, amíg le nem költöztünk a felszín alá.)

Mivel az orgonok tudatuk erejének kiképzésével csak akkoriban kezdtek el foglalkozni, nem tudták előre megérezni azokat a rezgéshullámokat, amelyet az „Idegen”-nek elnevezett bolygó bocsájtott ki magából közeledtével. (Ma már képesek vagyunk pontosan megmondani, mikor is jön el pontosan az újabb találkozás, de ezt most nem tárhatom fel még előtted sem, Mira.)

Az „Idegen” tehát Földközelsébe került, csillagunk saját pályájára állítva keringtette őt, s így van ez még ma is.

A nyelvük oly idegen volt az emberek számára, akár a miénk hajdanán. Leszálltak ide az űrhajójukkal és felvették a

kapcsolatot az emberiséggel. Humanoid lények voltak, hozánk hasonlóan. Bár a külsejük kissé másabb volt, mint az orgonoké, vagy az embereké, de kétségkívül hordozták azokat a tulajdonságokat, amely megkülönböztette őket az állatoktól.

Fejlettségi szintjüket pusztán abból a tényből, hogy úrutazásra képesek, még nem lehetett egészen pontosan meghatározni. (Hiszen attól még, hogy az emberek a huszonegyedik században eljutottak az űrben való közlekedés kezdő lépéseihöz, ha lehet, még felelőtlenebbek, mint a kezdet kezdetén, s nagyobb ostobaságokra képesek, mint amikor útjukra engedték őket. Vagy ott vannak a radjakok, ha a példákat hozzuk. Képesek több ezer éven keresztül kutatni, s több százezer fényévet utazni a Világűrben valamiért (Frigyláda), amiről jól tudják, nem is őket illeti.)

A Mester (Seth) először nem akart beleavatkozni a két faj közötti találkozásba, (mivel a „KAPCSOLATOT” semmiféle törvény sem tiltja, viszont annak következményeit szigorúan veszi az Univerzum) éppen ezért csak messziről kezdte el őket figyelni.

Mint megtudta, a magukat „SHUMER”-eknek elnevezett civilizáció képviselőinek vezetője és parancsolója Marduk volt, aki nyolcadmagával érkezett a hegyes fémszerkezetén a Földre.

(Ez a fémszerkezet, s érkezése olyan hatalmas benyomást tett az itt élőkre, hogy „lemásolták”, s városaikba állították ki kőből, vagy aranyból, s a későbbi emberek is követték ezt a hagyományt, így emlékeztetve magukat és utódaikat e hatalmas eseményre. Ezeket a jelképeket ma „obeliszk”-nek hívják-tok világszerte.)

Arról is tudomást szerzett, hogy Marduk és a többiek (minden „SHUMER” faj képviselője) a bolygójuk belsejében él, (mely égitestet ők maguk „AN”-nak hívtak), és meglepve tapasztalta, hogy itt nem ez a helyzet. Meggyőződésük volt ugyanis, hogy minden értelmes élőlény számára az a termé-

szetes, ha a védelmet nyújtó „anyaméhben”, vagyis bolygójuk belsejében fejlődnek a „gyermek”, belső csillaguk melegében.

Csakis így kerülhetik el azokat a súlyos katasztrófákat, amelyekbe a felszínen biztosan belepusztulnának.

A „SHUMER”-ek megismertették az emberekkel a nyelvüket, s átvették az övéket. Mivel látták, hogy évezredekkel vannak elmaradva tőlük, Marduk az emberek ideiglenes vezetőjévé kiáltotta ki magát.

Az emberiség pedig, abban a hiszemben, hogy ezek az „istenek”, és Marduk „isten” bizonyosan az ő javukat akarja, és ezért csakis jót érdemel, olyan kultuszt teremtettek köréje, amelyről mind a mai napig megemlékezik az emberiség, ha az „ismét” felfedezett és felkutatott írásos emlékeket megnézi.

Azonban még a „SHUMER”-ek sem számoltak azzal a ténnyel, hogy a Földnél sokszor nagyobb bolygójuk zavart okoz majd, mi több: katasztrófákat idéz elő.

Amikor a bolygó háborogni kezdett, az emberek pánikba estek, azt hitték, a Szent oroszlánok istene, a Mester haragszik rájuk, amiért más isteneket kezdtek el imádni, s amiért más földre települtek át, elszakadva a többiektől. De természetesen ez nem emiatt volt, hanem amiatt a hatalmas gravitációs erő miatt, amelyet az „Idegen” jelenléte okozott.

A Földön hamarosan elkezdődött a jégkorszak, és Marduk a társaival együtt visszament a saját bolygójára, hogy mentse magát, hátrahagyva a pusztuló emberiséget, s minden élő körülöttük. Az „Idegen” a jégkorszak alatt pályáján keringve egyre távolodott a Földtől, végül eltűnt az emberek szeme elől, mintha sosem létezett volna.

A jégkorszak után pedig, a jég olvadásával jött az Özönvíz, az egész bolygón sanyargatva a már addig is megtizedelt élővilágot.

Lám, efféle, akár végzetes zavart okozhat az is, ha az idő síkjaiban lépegetünk ide-oda. A síkok felcserélődhetnek, a tegnap holnapra változhat.

Ha visszakerül minden a maga helyére és idejébe, ez a zavar megszűnik, s minden olyan lehet újra, amilyennek lennie kell.”

4.

A hadnagyhoz menet arra jutottam, hogy a Mester bizony már megint afféle titkot tárt elém, amely egy újabb földi mítoszt magyaráz meg. Viszont nem tudtam, mit kezdjek ezzel, nem igazán értettem, hogy a Mester mire akart utalni ezzel az írással, vagy akart-e egyáltalán utalni valamire.

A tekercsben azt állítja, hogy a régen élt sumérok egy másik bolygóról származnak, pontosabban az isteneik származnak onnan, ők pedig utánuk nevezhették el magukat suméroknak.

Továbbá nem kis bökkenő, hogy a leírás szerint van még egy bolygó a Naprendszerben, amely viszont jóval nagyobb a Földnél, és a közelsége iszonyú katasztrófákat okoz. Amikor visszamentünk az időben Jackkel, azt hittem, valamiféle üstököst látok az égen, vagy hasonlót, de ezek szerint az nem lehetett más, csakis az „Idegen”. A Mester tehát épp arról a jégkorszakról írt, amelybe mi visszautaztunk. Viszont nem Egyiptomban történt mindez, amit leírt, hanem a későbbi Mezopotámiában, legalábbis ma a tudósok zöme, vagy talán egésze oda helyezi a sumér civilizációt. A katasztrófák persze az egész bolygóra hatással voltak, de az események Mardukkal és a társaival az egyiptomiaktól elszakadt emberekkel történtek meg. Ez tökéletesen egybevágott a Kőtábla szövegével:

„Jönnek majd más istenek, kik szétszakítják a népet, és más földekre viszik őket, hogy uralkodhassanak felettük. Kik megcsalják a mi hitünket, és kihasználják a mi imádatunkat a mi Szent isteneink iránt!”

Ami pedig még ennél is fontosabb, hogy a Mester sugallata szerint a bolygó vissza fog térni, viszont elárulni nem hajlandó,

hogy mikor. A visszatérés pedig csakis egyet jelenthet: végzetes katasztrófát. Ha tudtam volna legalább azt, hogy mennyi a bolygó keringési ideje, vagy legalább azt, hogy azóta vissza tért-e már a bolygó, és ha igen, hányszor, akkor ki tudtam volna számolni az újabb eljövételt, persze csak hozzávetőlegesen.

De nem tudtam, és gyanítom a Mester nem véletlenül nem árulta el nekem ezeket az adatokat. Persze a Végítélet napjáról maga Asthar is mesélt nekem, de fogalmam sem volt arról, hogy az a bizonyos nap vajon összefügg-e a sumérokkal és a bolygójukkal, vagy sem. De most nem számított az sem, ha a jövő héten, vagy akár holnapután jön is el az Apokalipszis. És nem is az számított, hogy ki okozza majd, hanem az, hogy most a kíváncsiság, amely ennek az ügynek a végére akart járni, még mindig ott furakodott a belsőmben, és muszáj volt lecsillapítanom valamivel, még mielőtt felfalja azt.

A papírosból az is kitetszett, hogy az időutazás az idősíkok keveredéséhez vezethet. „*A tegnap holnappá változhat.*”

– Vajon mit jelent ez? – motyogtam magamnak.

„*Ha nem tudok pontot tenni ezeknek a gyilkosságoknak a végére, hiábavaló volt az egész utazásom, hiábavaló volt azt a förtelmes ízű gombát megennem, és hiábavaló volt az életemet kockáztatnom valamiért, ami egyszer úgyis bekövetkezik. De még ne most. Még ne. Előbb ki kell derítenem a teljes igazságot.*” – gondoltam.

Azon tűnődtem, vajon akkor is ilyen lennék-e, ha nem lennék félig radjak? Mert bár már hozzászoktam az ujjaim kegyetlen, s néha igen kényelmetlen hosszúságához, meg a csúcsos, szinte piramis alakú koponyámhoz is, de a gondolat-hoz, hogy félig egy másik civilizáció szülötte vagyok – nos, nem igazán tudtam még feldolgozni.

A Mester szerint a radjakok is csupán kíváncsiak, és mindig újabb felfedezésekre éhesek, akár az ember. De vajon mennyi köztük a valóban gonosz, és mennyi a jó? S akitől én származom, az a radjak vajon jó-e, vagy gonosz?

Van-e, lehet-e a sejtjeimben olyan radjak gén, amely egyszer csak arra kényszerít majd engem, hogy hagyjam a fenébe az egész ügyet, és törődjek inkább a saját dolgaimmel? De nem, ez alapján véve botorság volt, hisz az emberiség dolga félig az én dolgom is. Ha az emberiség kimúlik, velük múlok én is, attól függetlenül, hogy félig nem emberi vér csörgedezik az ereimben, hanem egy olyan élőlényé, akivel személyesen még sosem találkoztam, s gyanítom, nem is fogok soha.

„Vajon mi lehet az, aminek köszönhető az idősíkok keveredése? S ez még csak egy igen enyhe keveredés. Mi lesz, ha még inkább keverednek majd a síkok? Előbb fogok meghalni, mint ahogy megszületetek? Vagy talán előbb fogok találkozni Donald Reeves professzorral, vagy Haszim hadnaggyal, mint ahogy elvégzem az egyetemet? Nem, igazán nincs ínyemre ez a kavarodás. Mindennek a maga természetes módján kell történnie, a megfelelő sorrendben. Ahogy kell. Épp ezért fontos megtalálnom minél előbb ezt a valamit. Hogy elkerüljem a nagyobb keveredést, s ami még ennél is fontosabb: a teljes összeomlást, vagy a nagy Gubancot. Mert valahogy így képzelem: Az idő síkok addig keverednek, kavarnak, míg végül teljesen összekuszálódnak, és egy nagy gubanccá állnak össze, amelyet aztán képtelenség szétfejtetni, s ez mindennek a végét jelentené. De mi lehet az a...

„....annak a gombának mindenképpen vissza kell ide kerülnie. Minden egyes atomjának. Semmilyen anyag nem rekedhet a múltban...”

Felkiáltottam. Hirtelen úgy éreztem magam, akár egy művész, akit épp abban a pillanatban csókolt meg az imádott műsaja.

– Hát persze! Johanson! – Azonnal a biológushoz hajtottam, aki nem kis meglepettséggel nézett fel rám, amikor szinte ajtóstul berontottam hozzá.

- Mira...
- Hol a felvétel? – kérdeztem köszönés helyett.
- Felvétel? Miféle...
- A gombáról hol a felvétel? – Johanson egy pillanatig homályos tekintettel nézett rám, de aztán hirtelen fény gyúlt a szemeiben, valahogy úgy, mint az imént az én agyamban.
- Á, vagy úúúúgy... Minek az?
- Meg kell semmisíteni, különben... Ne akarja, hogy folytassam, oké? Csak adja ide a videofelvételt, és már itt sem vagyok.
- Rendben, ha nagyon akarja... – mondta zavartan, aztán az egyik szekrényéből előhalászta a fekete kazettát. – Tessék.
- De ugye nem rejteget mást még, ami a gombával kapcsolatos?
- Miért tenném?
- Miért ne? Hiszen tudós, és én nagyon jól ismerem a tudósokat, én is az vagyok. Kíváncsiak, és szeretnek mindennek a végére járni. Én is szeretek. De csak szólok, ha bármi is itt marad, csak egy csipetnyi abból a gombából, vagy egy másik felvétel, az emberiségnek lóttek.
- Nem értem...
- Nem is kell, hogy értse. Elég, ha én értem. Szóval?
- Esküszöm, hogy nincs más róla.
- Akkor jó – mondtam, és távoztam a laborból a felvétellel együtt. Bár nem láttam Johanson arcát, meg mertem volna esküdni rá, hogy örültnek nézett.

5.

A rendőrség előtt letettem a kocsit, és felmentem Haszim hadnagy irodájába.

- Na végre, hol a fenében császkált három napon keresztül?!
- Köszönés helyett kaptam ezt az ideges, ugyanakkor aggódásokkal teli kérdést.

– Khm... volt egy kis dolgom, ne haragudjon – válaszoltam kitérően, amikor ráeszméltem, hogy bizony három nappal későbbre érkeztem vissza, mint kellett volna. De még ennek is jobban örültem annál, mint ha mondjuk éveket kések.

– Felszívódott, akár a láthatatlanná váló tinta! Már azt hittem, feladta a nyomozást, és hazautazott! Vagy mondjuk valami baj érte, és én még csak nem is tudtam róla!!

– Nyugodjon meg, most már itt vagyok. Nem akartam, hogy aggódjon, higgye el. Történt valami említésre méltó talán, amíg én nem voltam itt?

– Hogy történt-e?! – kérdezte elhűlve. Ismertem ezt az arcát a hadnagynak, úgyhogy nem nevettem el magam az ábrázatán.

– Képzelse, történt!

– Mégis micsoda?

– Bejött ide egy fickó, és azt állítja magáról, hogy ő egy időutazó, aki valami haverja után jött ide a jövőből.

– Hogy hívják?

– Valami McGregor.

– McGregor?! Uramisten, hát sikerült visszajönnie? Azonnal beszélnem kell vele! – A hadnagy most arcukat váltott, és meglepve nézett rám.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy ismeri?

– Nézze, hogy beszéljek vele, rendben? És utána ígérem, elmesélek mindent. – Bár a hadnagynak nem tetszett, hogy már megint kimarad minden jóból, azért belement a dologba, és elvezetett a kihallgató szobához.

– Nincs sok ideje – mondta már az ajtóban. – Siessen.

– Úgy lesz. – Beléptem, és becsuktam magam mögött az ajtót. Egy magas, szőke hajú fiatalember ült egy asztalnál. – McGregor?

– Személyesen – válaszolta, cseppet sem vidám hangon, sokkal inkább ijedtnak tűnt. Leültem vele szembe a másik székre, és várakozón keresztbe fontam a karom a mellem előtt.

– Akkor most mondja el, hogy került ide vissza rendben?

– Vissza?! Nem tudom, miről beszél. Nézze – dőlt előre a széken izgatottan – én a jövőből jöttem ide, Jack Rice után. Muszáj őt megtalálnom, mert olyasmire készül – hacsak el nem követte már – ami óriási probléma lehet az emberiségnek.

– Fogalmazzon világosabban – kértem értetlenül. – Azt állítja, a jövőből jött, ami igaz is, de utoljára Jackkel volt a Szent oroszlánok idejében, nemde? Jack ott vesztette el magát.

– Látom, Jack jól megkavarta a dolgokat. És még engem is belevont? Hát ez nagyszerű. Nem tudom, mi az a „Szent oroszlánok ideje”, amit emleget, én sosem utaztam még az időben, ez az első alkalom. Azért jöttem, hogy megállítsam Jacket, mert nagy marhaságot akar tenni.

– Igazán? És mit?

– Valami nőnek akarja megkaparintani a Frigyládát, ebben az időben. Hallottam, amikor valami fickóval beszélt a mi időnkben, 2065-ben! Az a férfi azt mondta neki, hogy hamarosan jön a vég az emberiség számára. Ért? Az Apokalipszis! És ha segít megszerezni a Frigyládát, akkor örök élettel ajándékozzák meg őt, és rengeteg kincssel. Azt mondták, veszíteni-valója nincsen, mert az emberiség nagy része úgyis el fog pusztulni, aki megmarad, abból pedig rabszolga lesz élete végéig. Így Jack belement a dologba.

– Várjon! – állítottam le döbbenten. – Egy pillanat, ezt nem értem. Jack azt mondta nekem, hogy ő 2110-ből jött. És azt mondta, hogy csak egy fizikus, aki a barátjával, McGregorral, azaz magával kísérletképpen visszautaztak az időben!

– Velem ugyan nem utazott sehova! Átverte magát, érti? Hazudott! És nem is fizikus, csak egy eszement zseni, akit nem csak a fizika, de sok más dolog is érdekel. Meg kell állítanunk, mielőtt baj lesz! Azok az idegenek semmi jót nem sugalltak a számomra. Igaz, hogy látni nem láttam őket, csak hallottam, amikor beszéltek, de nekem akkor is gyanús!

– De magát kereste! Miért hazudott volna? Miért jött akkor vissza velem?! – kiáltottam dühösen. Nem akartam elhinni,

amit ez a fickó állított Jackről. Mindent képes lettem volna elhinni, de ezt nem. – Bizonyítsa be, hogy nem úgy történt minden, ahogy Jack elmondta nekem, és akkor majd elhiszem! Majd ha ész érvekkkel alá tudja támasztani, amit mond, akkor ismét beszélünk erről.

6.

– Nos? – Haszim hadnagy várt a kihallgató szoba ajtajánál, és látszott rajta, hogy rettenetesen türelmetlen. Nem csigázhattam tovább, újabb kört már nem futhattam anélkül, hogy be ne számoltam volna neki az eseményekről. Inkább meghívtam egy kávéra az rendőrség kávézójába, hogy nyugodtan mondassak el neki mindent, kezdve onnan, hogy együtt vacsoráztunk, és Fatimáról beszélgettünk. A hadnagy türelmesen végighallgatott, és néha egy-egy érthetetlen, vagy épp hitetlen fejcsóváláson kívül mást nem jelzett felém közben.

– Most már mindent tud – fejeztem be a történetet. – Remélem elégedett, főhadnagy úr.

– Elégedett? – kérdezte barna homlokát ráncolva. – Azt nem mondhatnám. Inkább azt mondom, hogy nem csalódtam magában. Már ami a kitartását illeti. Másfelől viszont... soha nem gondoltam volna, hogy történhet még nagyobb esemény is annál, mint hogy megtalálja a Frigyládát. – A mondat második felét halkán súgta oda, nehogy a ki-be járkáló kollégái meghallják, hisz kinek hiányzott az, hogy bolondnak nézzék, miután oly sok keserves meló után előléptették főhadnaggyá? Nos, neki biztosan nem.

– Higgye el, én sem. De ez van. Visszamegyek a Szfinxhez, talán még ott találom Jacket.

– Várjon, ez nem ilyen egyszerű. Ne feledje a gyilkosságokat és a medált. Mi van, ha az időutazó barátja követte el?

– Jackről nem feltételezném, hogy gyilkos, McGregor pedig itt van. Nem lesz semmi baj – mondtam annak ellenére, hogy felmerültek bennem McGregor szavai:

„Azért jöttem, hogy megállítsam Jacket, mert nagy marhaságot akar tenni.”

Elhessegettem a feltörő mondatot, és megvontam a vállam.

– Mindenesetre sokáig nem késlekedhetünk. Különben hatalmas káosz fog eluralkodni.

– Már keressük az azonosságot az ujjlenyomatok között. Legalábbis McGregor és a gyilkos ujjlenyomat között. Ha nem egyezik, akkor viszont valóban a barátját kell előhúzni valahonnan, hogy tőle is lenyomatot vehessünk.

– Azt én elintézem. Mennyi idő, amíg kész a vizsgálat?

– Néhány óra.

– Remek, akkor néhány óra múlva hozom Jacket. Jut eszembe, Fatimával mi van? Kibékültek?

– Sajnos nem volt rá lehetőségünk – mondta szomorkásan.

– Fatima eltűnt, sehol nem találom.

– Hogyhogy eltűnt?

– Nem tudom, talán annyira haragszik rám valamiért, hogy az országból is elment. A telefonját sem veszi fel.

– Sajnálom – mondtam őszintén. – Ne aggódjon, biztosan előkerül majd.

– Remélem – sóhajtott.

7.

Természetesen rögtön a Szfinxhez vettem az irányt, abban bízva, hogy valóban megtalálom még ott a fizikust. Nem is csupán az ujjlenyomata miatt, hanem mert számomra még mindig nem fért össze a hazugság a személyével. Nem akartam elhinni McGregornak amit mondott, de muszáj volt Jacktől magától hallanom az igazságot – bármi legyen is az. A video-

felvételt, amit a biológustól hoztam el, egyelőre a kocsim ülésén hagytam. Az utóbbi tíz percben kicsit összezavarodtam, így előbb mindenképpen meg akartam bizonyosodni a fizikus ártatlanságáról.

Körülnéztem, nem jár-e arra éppen valaki, lévén, hogy igen felkapott hely Egyiptom, illetve maga a Szfinx, de szerencsémre éppen akkor a környékben sem volt senki, egyébként is esteledett már.

A szobor ajtaja nagy meglepetésemre még mindig nyitva állt – vagy már megint. Kezdek rossz érzések feltörni bennem, és ez igazán nem tett boldoggá.

Azonban ahogy lementem, és kicsit körülnéztem, világossá vált, hogy Jacknek nyoma sincs. Végigmentem a bokszok során át, a százhetvenezer évvel ezelőtt élt emberekről mintázott szobrok mellett, egészen addig, ahol Jack először mutatta meg az időgépét. De a fizikus sehol nem volt. Viszont volt ott valami, amit nem volt hajlandó megmutatni nekem, és úgy gondoltam, itt a remek alkalom, hogy fényt derítsek egyúttal erre is.

Mivel itt nem volt szemmel látható ajtó, viszont a fizikus azt állította, hogy bizony még ezen túl is van valami, ezért nekiálltam, hogy megtaláljam a rejtett ajtót. Végigtapogattam a falakat először jobbról és balról, majd a velem szemközt is, de egy kis üregen kívül mást nem találtam. Ez a kis üreg is leginkább valamiféle lenyomat lehetett, mint amikor a friss betonba a gyerekek belenyomják a tenyerüket, hogy aztán az megörökítse, és aminek nyilvánvalóan egyedül ők örültek. Ha a kőműves, aki a munkát végezte, későn ér a helyszínre, az apró tenyerek visszavonhatatlanul és az idők végezetéig ott maradnak.

A lenyomat körülbelül fejmagasságban volt, és ahogy közelebbről is megvizsgáltam nyilvánvalóvá vált, hogy honnan is ismerős.

Kör alakú, fél centis keretben egy oroszlánfej profilból a kereten ismerős írásjelek.

Per-en-rw-djeser. Vagyis: „a Szent oroszlán háza”.

– A medál... – suttogtam megkövülten, mert ezzel a ténnyel, hogy ez a lenyomat bizony a múzeumból eltűnt medálé, más is világossá vált. – Ez nem lehet – nyögtem.

– Talán keres valamit? – Lehunytam a szemem, és lassan megfordultam. Azonnal tudtam, kié a hang, és valahol legbelül egy cseppet sem voltam meglepve, hogy hallom. A fizikus állt előttem, de nem egyedül. Ez viszont nem várt fordulat volt a számomra. Egy gyönyörű nő állt az oldalán, méghozzá egy nagyon is ismerős nő. Hosszú, sötét haja kecsesen omlott meztelen vállaira. A ruhája elegáns, nem hétköznapi, inkább ünnepi, aranyos színű volt. Lábát szinte modellhez illő bájjal tolta előre a felvágáson, amely egészen a combja közepéig futott. Lábán szintén aranyos színű, magas sarkú szandál ékeskedett. Nyakában és karján tucatnyi arany ékszer, szinte királynői megjelenést sugárzott az összkép. Viszont volt még valami a nyakában, ami korántsem volt megszokott, és még a ruháján is túltett. A medál.

– Sajnálom, kedvesem – szólalt meg a nő mosolyogva. Oda-sétált mellém, és megsimította az arcom, amolyan anyásan. – Remélem, nem viseli meg túlságosan azt az érzékeny, radjak kis lelkedet.

– Hogy? Honnan...

– Honnan tudom? – kérdezte, s jóízűen felkacagott. Nem tudom, nekem ez nem volt annyira nevetséges. – Te kis buta. Hát még mindig nem jöttél rá? Köztetek vagyunk, amióta csak léteztek. Amióta csak először megdobbant a szívetek. Fény-évekkel utánatok járunk. Azok az ostoba orgonok pedig, sosem foghatnak ki rajtunk. – Ezzel elém nyújtotta a kezét, aztán pedig megfogta az enyémet, és a feje hátsó részéhez tette. Önkéntelenül is elkezdtem tapogatni, bár ahogy rápillantottam a kezeire, már abból is tudtam, mire is céloz.

– Radjak vagy – mondtam ledöbbsent egyszerűséggel. A nő ismét felkacagott. – De hogyan... nem értem.

– Ó, hát nem kell rögtön elkeseredni. A kis kíváncsi régész-kisasszony valamit nem ért, hát ez nem olyan borzasztó! De ne mondd, hogy annyira gonosz vagyok, hogy nem tárok fel előtted minden titkot. Megteszem, hisz utána úgyis meghalsz. Te, radjakok szégyenfoltja. – Ez a kijelentés nem esett túlságosan rosszul. Ha ezzel a szégyenfoltjuk vagyok, hát legyek az.

– Nagyobb szégyen az, hogy a hadnagyot ilyen csúnyán átejtetted – vettem oda. – Szeretett téged. Tiszta szívéből. Fatima. – A nő most elfordult tőlem, s én hihetetlen kényszert éreztem arra, hogy fejbe kólintsam. Viszont a fizikusról sem feledkezhettem meg, aki mindeközben közelebb jött, és akinek sajnos pisztoly volt a kezében, amit egyenesen rám szegezett.

– Nem ő volt az egyetlen, hidd el – mondta közömbös hanggal. – De kit érdekel ez már? Az egész csak színjáték volt, gondolom, nem nehéz kitalálni, hogy miért.

– Hát persze, kellett az infó, nem igaz? Honnan is kaphattál volna többet, mint épp Haszim hadnagytól.

– Pontosan – fordult vissza. – De ezt az ügyet én már lezártam. Ahogy a többit is le fogom.

– Jack... – néztem a fizikusra értetlenül. Úgy éreztem, szédelgek ettől a hatalmas csalódástól, amellyel szembesülnöm kellett. – Igaz ez? Csak ezért utazott vissza az időben? Hát minden hazugság volt, amit mondott nekem?

– Hát, majdnem minden.

– Ezt nem akarom elhinni...

– Pedig jobb, ha elhiszi, és minél hamarabb feldolgozza, Mira.

– És az időgép?

– Kellott valami alibi a tehetetlenségemhez. Az időgépet csak azért csináltuk, hogy magát megtévesszük vele.

– Engem?! Csak azt ne mondja, hogy én is szerepeltem a terveik között.

– Pedig igen. Nuth tisztában van a képességeivel, és szerencsére a maguk közötti – mármint a második agyuk közötti – kapcsolat még mindig működik. Tudta, amikor meglátta magát Egyiptomban, hogy elkezdi majd kavarni. Az Idő Törvényeivel nagyjából tisztában vagyok, hisz volt alkalmam kitapasztalni azokat.

– Ezek szerint végig tudta azt is, hogy a sok-világ elmélet nem igaz. Ezért volt olyan biztos benne, hogy az orgonoknak nem esik baja.

– Ahogy mondja. Nuth valóban megölt egyet az orgonok ősei közül, ezért volt a zavar a jelenben, de valamiért aztán helyreállt a rend. Az az orgon ugyanis kis idő múltán megint élt. Aztán megint megölt egyet, de az is életre kelt. Pontosabban: Olyan volt, mintha meg nem történtté tette volna valaki a gyilkosságot. Egyelőre fogalmam sincs, miért, de majd egyszer talán erre is rájövök.

– És az a sok céció, amikor McGregort keresgélte, az mire volt jó?

– Az is csak figyelemelterelésnek szolgált. Így voltam élethű, és közben zavartalanul megkavarhattam az idősíkokat – felelte elégedetten.

– Magának vége lesz, Jack, ugye tudja?

– Azt kötve hiszem. Legalábbis ebben az idősíkbán biztosan nem. Ugyanis az Idő Törvényének első pontja szerint:

„Ha visszautazol a múltba, ott meg nem halhatsz, se te, sem pedig a hozzátartozóid, akiktől származol!”

– De az idősíkok keveredése végzetes lehet, nem igaz? Vagy ebben is hazudott?

– Nem, ebben nem. Az Idő Törvényének harmadik pontja:

„Ha túl sokszor ugrálsz az időben, az egyensúly felborul, az idősíkok összekeverednek. A túl nagy kavarodás pedig Káoszhoz vezet.”

– Akkor viszont nem értem, mégis mi a jó ebben. Ha hagyják, hogy minden így maradjon...

– De nem fogjuk hagyni. Előbb megszerezzük a ládát, aztán én visszautazom a saját időmbe, és ha jó ideig nem is utazok se én, se senki más, akkor szépen visszaáll minden a régibe magától.

– De ha elviszik a ládát, és aztán megszüntetik a kavarodást, akkor a láda is vissza fog kerülni az orgonokhoz, nem?

– Nem, ugyanis az Idő Törvényének negyedik pontja szerint: *„A jövőt aszerint éled, hogy a múltban hogyan változtattad meg azt.”*

Durva paradoxonokat persze nem lehet létrehozni, mint a nagypapa paradoxon, amiről meséltem magának. Mert az lehetetlenné tenné az időutazást. De mint megtudtam, az Időnek is vannak törvényei, és pontosan ezek miatt lehet utazni benne. Hát nem nagyszerű?! Én jöttem rá a törvényekre, és fogalmaztam meg őket. Ezért a jövőmben biztosan nagy elismerés vár rám!

– Hurrá, Jack. Bár ahogy hallottam, az elismerésével 2065-ben már sokat nem kezdhet.

– Hogy? Honnan...

– Elég már ebből! – fojtotta a fizikusba a szót Fatima. – Senkit nem érdekelnek azok a francos törvények. Most fontosabb dolgunk van.

– Mondd, Nuth. Miért haragszanak ennyire a radjakok az emberekre és az orgonokra? – kérdeztem.

– Igazán tudni akarod? – kérdezett vissza, miközben egész közel jött hozzám, hogy az orrunk majdnem összeért. A szememben végtelen gyűlöletet véltem felfedezni, ami egy cseppet sem volt megnyugtató.

– Persze – válaszoltam. A nő megfogta a két kezével a fejem, és a homlokát hozzáérintette az enyémhez.

– Akkor csukd be a szemed, és koncentrálj – mondta, és lehunyta a szemét. Mit tehettem volna? Kíváncsi voltam.

8.

Amikor lehunytam a szemem, először semmit nem éreztem. Aztán elkezdődött valamiféle enyhe bizsergés a fejemben, végül villámcsapásszerűen egy kép jelent meg előttem.

Először a Naprendszer külső része, a Neptunusztól kezdve, a távolban aprónak tetsző csillagunkkal, aztán gyors iramban haladt a „kisfilm” az Uránuszon, a Szaturnuszon, a Jupiteren és még egy gyönyörű, nagyobb bolygón keresztül haladva – ahol ma egyébként az aszteroidaöv van – egész a Marsig, ahol hirtelen megállt. Ez a Mars, nem olyan volt, amit ma is láthatunk, ha belenézünk egy nagyobb távcsőbe, vagy a tévében az ismeretterjesztő filmekben. Ez a Mars egészen más volt, mégis tudtam, hogy az. Víz borította, és volt légköre, akár a Földnek. Kontinenseket láttam rajta, és felhőket gomolyogni felettük.

A képzeletbeli kamera most egyre közeledett a felszín felé, és nemsokára megláttam valamit: apró fénylő pontokat odalenn. A pontok aztán egyre nagyobbak lettek, ahogy még közelebb „érkeztem”, és átlépve a légkört, már tisztán ki lehetett venni a szárazföldeken a városokat. Még közelebb érve láttam, hogy itt nincsenek utak, mint nálunk a Földön, és valószínűleg nincsenek országok sem. Itt egy kontinens egyetlen hatalmas városból állt, méghozzá olyanból, amely nálunk ma még csupán a fantasztikus filmekben létezik.

Minden csupa arany- és ezüstszínben tündökölt, minden egyes felhőkarcoló, autó – legalábbis olyasféle lehetett, mint a mi általunk elképzelt jövőbeli kerék nélküli, föld felett repülő autók – minden egyes oszlop, szökőkút, szobor, és minden más is, ami megtalálható volt ott. Az épületek persze rendezettek voltak, nem össze-vissza álltak, hanem egymástól egyenlő távolságokra, ráadásul szimmetrikusnak hatott az összkép, minden szempontból. Repülők nem voltak, és hajók sem, minden funkciót a különböző nagyságú „autók” láttak el.

Ugyanolyanokkal járkáltak a föld felett, a levegőben kicsit magasabban, és a vízen is. A házak, vagy házcsoportok között gyönyörű zöld pázsit terült el, benne szebbnél szebb virágokkal és fákkal.

Amikor már a felszín felett „lebegtem” közvetlenül, a járművekben ülő élőlényeket is jobban szemügyre tudtam venni. Érdekes volt, hogy senki nem közlekedett gyalog a fűvön, csakis akkor szálltak ki az autójukból ezek a lények, amikor közvetlen a ház elé értek, ahol már kövezet volt.

És ezek a lények... Ezek a lények fehér ruhákban jártak, hófehérben. Mindenki, még a kicsik is. És boldognak látszóttak. Nevettek és beszélgettek, mint nálunk az emberek. Olyan önfeledten, hogy ha nem magam láttam volna, el sem hittem volna. Ők voltak azok: a radjakok. Különös volt látni, hogy viselkedésükben, építkezésben és öltözködésben is mennyire hasonlítanak hozzánk, emberekhez. Még a hajuk is olyan volt, különféle frizurákat hordtak, különböző színekben, de azért nem olyan „durva” módon, mint néha nálunk a fiatalabb korosztály.

Elképesztően idillikus hangulat lengte körül őket, és éreztem még valamit, amit sosem gondoltam volna, hogy velük kapcsolatban valaha is érezni fogok: szeretetet. Ha ez a pillanatkép megmaradt volna, azt mondanám: igen, az emberiségnek is így kellene élnie, mert ez igazán példás civilizáció.

De a pillanatkép elszállt, és hirtelen záporosó hullott alá az égből a békésen létező radjakokra. Ezt a fajta záporosót azonban senkinek nem kívánom: először csak öklömnyi, majd egész autónyi méretű kövek hullottak az égből. A Mars felszíne mintha megremegett volna, hatalmas robbanások hangzottak fel mindenhol, és a radjakok rémült, meglepett sikolya, a kicsik sírása és üvöltése telítette meg a poros levegőt. Az aranyló, és ezüstösen csillogó épületek pillanatok alatt romokban heverték, a fák és a virágok eltűntek, a járművek irányíthatatlanná váltak, amikor rájuk zuhantak a kövek, és a radjakok egyenesen az épületek falainak, vagy egymásnak csapódtak velük.

– Nem! – kiáltottam gondolatban. – Miért?! – Felnéztem az égre, és láttam, hogy a Nap eltűnik onnan, legalábbis a rengeteg zuhanó aszteroida és por miatt nem lehetett látni. Ekkor sötét is lett, mintha hirtelen beesteledett volna.

A következő „képen” egyszer csak egy másik csillagrendszerben voltam. Nem a Naprendszer volt, ebben biztos voltam, de itt is volt néhány bolygó, egészen pontosan négy, amelyek egy vörös színű csillag körül keringtek. Elmentem az első és a második bolygó mellett, amelyek valószínűleg olyan gázóriások lehettek, mint a Jupiter vagy a Szaturnusz. A harmadik bolygónál álltam meg, amely nagyobb volt, mint a Mars, de kisebb, mint a Föld, valahol a kettő közt valószínűsítettem a méretét.

Ez a bolygó békésnek tűnt, ám kissé zord körülmények vártak odalenn. Hatalmas hegyek, sivatagok mindenütt, néhány lilás színű növény volt csak elszórtan. Léggör ugyan volt, de vizet nem láttam rajta. Amikor „leereszkedtem” a felszínre, az égből hirtelen egy fényes tárgy jelent meg. Ezüstös színű volt, és tányér alakú. Épp olyan, mint az általunk ismert UFO-k. Leereszkedett a felszínre, és amikor kinyílt az ajtaja, láttam, hogy piszkos, szakadt ruhás, vérző lények szállnak ki belőle. A radjakok.

Tétován lépkedtek a kopár vidéken, és szinte ízlelgették a levegőt, amely kissé másabb volt, mint a Marson. De megfelelő volt, és ez volt a lényeg a számukra. Egymás kezét fogva, könnyes arccal indultak el a felfedező útra, talán ötvenen lehettek.

A „kisfilmnek” hirtelen vége szakadt, én pedig felnéztem, de homályosan láttam csak. Amikor megtöröltem a szemem, akkor jöttem rá, hogy sírtam. Fatima már nem fogta a fejem, és nem ért már a homloka sem az enyémhez. Két lépéssel távolabb állt tőlem, és láttam, hogy az ő szemei is könnyesek. Alig tudtam megszólalni.

– Sajnálom... – nyögtem megrendülve. – Annyira sajnálom...

– Nem neked kell – suttogta. – Az orgonoknak. Ők tehetnek róla. Az egész az ő hibájuk. Ha akkor nem pusztítják el a saját bolygójukat, akkor nekünk sem kellett volna másik bolygót keresni, hogy túléljünk. Látod mit tettek velünk? Érted már, Mira? Tönkretettek egy civilizációt a saját meggondolatlan cselekedeteikkel! Tönkretették a bolygónkat! Majdnem ott pusztultunk mindannyian! Ha nem lettünk volna felkészülve a felszín alá rejtett űrhajókkal, mind ott pusztulunk! – kiáltotta felbőszülten. Olyan elkeseredettséget láttam a szemeiben, hogy teljesen összezavarodtam. – Talán át kellene értékelned az orgonokat, kedvesem. Talán mégsem mi vagyunk a gonoszak, nem gondolod?

– De mi köze mindehhez az embereknek? – kérdeztem kábán.

– Hogy mi köze? Kedvesem. Ha az orgonok nem pusztították volna el a bolygójukat, eszükbe sem jutott volna ide jönni a Földre. És ha nem jönnek ide, ti meg sem születtek. Ha pedig nem születtek meg, akkor...

– A Frigyláda sem lehetne a miénk – fejeztem be helyette. Már mindent értettem.

– Az a láda minket illet! Csakis minket! Ártatlanok vére szárad az orgonok lelkén! Hogy lehetnének ők az őrzők? Hogy dönthetnének ők a láda sorsa felől, amikor ilyen súlyos hibákat követnek el?!

– Nem akarattal tették, amit tettek, ebben biztos vagyok – mondtam. – Azóta ők már elérték azt a szintet, amit egy mentálisan igazán fejlett lénynek el kell érnie. Szerintük nem véletlen, hogy úgy történt, ahogy. Szerintük az emberek születése törvényszerű volt. Sajnálom, ami veletek történt, de ezen már nem lehet változtatni. Olyan rég történt, és ti... még mindig gyűlölitek őket érte. Képtelenek vagytok a megbocsátásra, igaz?

– Minket csakis a bosszúvágy hajt – mondta megvetően. – Amíg csak létezünk, az emberek nincsenek biztonságban. Egy

napon majd eljövünk, és nyilvános harcot fogunk vívni az orgonokkal. És az a nap itt lesz hamarosan. Az lesz számotokra az Apokalipszis. És számunkra a végső harc az orgonokkal. Már tudom, mi van a ládában, és szükségem van rá ahhoz, hogy ezt a csatát megnyerjük.

Viszont, ha nagyon szeretnéd tudni, elmesélhetem neked az egész történetet, kedvesem. Ezeken a falakon kívül úgysem oszthatod már meg senkivel. A jövőben élő radjakok választottak ki erre a feladatra, ahogy Jacket is. Megkeresték őt, mert tudták, hogy nála van a kulcs az időutazáshoz. Jack visszajött a múltba, vagyis ide, én pedig a legnagyobb titokban szálltam le a bolygókra, hogy találkozzak vele. Annyi UFO-jelenségről számolnak be mostanság az emberek, hogy biztonságban érkezhettem. Nagyon felkapott téma lett nálatok az Ufo-mánia, nem igaz? Az emberek pedig képtelenek eldönteni, mi igaz és mi nem. Bolondok. A saját orruknál nem látnak tovább!

De nem is ez az érdekes. Találkoztam tehát Jackkel, itt, Egyiptomban, először a Nagy Piramis belsejében. Adott a gombából, és én visszamentem egyenest Salamon király korába, hogy megtudjam, hová is készül elrejteni pontosan a Frigyládát. Sajnos a jövőbeli radjakok elveszítették az információkat Aton hadjáratának idején, a minden lében kanál orgonok miatt. Minden lében kanál... tetszik ez a kifejezés, tudod? Minél több időt töltök el itt a Földön, annál inkább kezdem megkedvelni a szokásaitokat és a szófordulataitokat. A nyelveket is sikerült megtanulnom, ahogy észrevehetted. Legalábbis a világnyelveteket, és nem is annyira nehéz, mint hittem. De persze nem kedvellek titeket eléggé ahhoz, hogy majd megsajnáljalak a Végső Háború idején, amit – hála nekem – a radjakok fognak megnyerni.

– És hogy tudtad meg Salamontól, hogy hová rejtí a ládát? Tán az ő fejét is elcsavartad, mint Haszim hadnagyét? – A nő csak felkaccantott a gúnyos kérdésre.

– Hát hogyan! A történetem végére össze is számolhatod, hány férfit csábítottam el, hogy elérjem a célom.

– Nem tűnt fel neki, hogy te is radjak vagy?

– Ó, dehogynem! Hisz nem volt ő ostoba. A radjakok nem azok. A te drága hadnagyodnak viszont nem tűnt fel semmi. Viszont Salamont jobban érdekelte a testem, mint az, hogy hogyan kerültem a Földre. Bármit el tudtam vele hitetni, amit csak akartam, ahogy a többi balekkal is! Miután megvolt a rejtekhely, vissza kellett mennem egy történelem előtti időbe, ahol még nem ismerték és istenítették a ládát. Visszamentem tehát a Szent oroszlánok idejébe, ahol két király uralta Egyiptomot, és a környező területeket.

– Oda én is vele mentem – szólt közbe Jack vigyorogva. – Nem hagyhattam ki a kalandot, semmiképp!

– Igen, majdnem jól el is szúrtad a tervem! – szólt rá élesen Fatima, mire Jack felháborodott pillantásokat vetett felé.

– Hé, nem én mondtam, hogy másszál rám!

– De nem is ellenkeztél, ha jól emlékszem – vágott vissza a nő.

– Ha nem kap rajta minket az az ostoba király fia, akkor semmi zűr nem lett volna – mondta dacosan a fizikus. – A háború sem tört volna ki.

– És a medált sem hagytam volna el, igen, ez igaz. Nem is beszélve azokról a Shumerekről, akiknek szintén majdnem sikerült beleköpniük a levesembe. Oh... már megint – sóhajtott fel a homlokára téve a kezét. – Esküszöm, megfertőződtem az emberek beszédstílusával. De visszatérve: Elcsavartam az egyik király fejét, és hamar megtett új királynénak. Salamont kicsit nehezebb volt elcsábítani, mert neki ott volt az a Makeda, akiért odáig volt, de ennek a királynak olyan randa felesége volt, hogy szerintem szíves-örömet cserélte le. Szóval, miután királyné lettem, minden szavam parancs volt, bármit megtehettem! Végtelen nagyságú eszemmel kitaláltam, hogy járatot építtetek a szent oroszlánházuk végéből egészen a Nagy

Piramis aljáig, addig a pontig, ahol már a piramis megváltozott belsejéhez lehet feljutni. Így az aranylapra sincs már szükség, amellyel régen elő lehetett hívni azt. A bejáratot pedig csak egyetlen kulccsal lehet kinyitni, méghozzá ezzel a medállal itt – mutatott a nyakában függő ékszerre. – A kulcs pedig nálam volt. Egészen addig persze, amíg el nem kezdődött a zűrzavar. A két király hadat üzent egymásnak, a háború elkezdődött, ráadásul még a Shumerek bolygója is hatalmas katasztrófákat okozott, és elhozta a jégkorszakot a Földre. Ők persze gyorsan eltűntek, ahogy nekünk is el kellett. Sajnos a király fia nekem támadt, amikor éppen bekaptam egy gombát az utazáshoz, és amikor visszaérkeztem, már csak akkor vettem észre, hogy nincs a nyakamban. Persze, egyébként sem hozhattam volna magammal az Idő egyik törvénye miatt.

– Idő Törvénye, második pont:

„A múltból a jövőbe magaddal semmit nem vihetsz, a jövőből a múltba viszont igen.” – szólt közbe a fizikus, de szerintem azonnal meg is bánta, mert a nő szinte leszúrta őt a pillantásával.

– Hogy mégis visszaszerezem a kulcsot, – folytatta aztán Fatima – kitaláltam egy másik megoldást. Kicsit szétnéztem itt a jelenben a régebbi újságok között az egyik könyvtárakban, és rábukkantam egy cikkre egy 1978-as ásatásról. Egy igen gazdag férfi jött akkor ide, csupán kedvtelésből. Akkor már tudtam: megvan az emberem.

– A negyedik – mondtam.

– Igen, kedvesem, ő volt a negyedik, akinél be kellett vetnem a vonzerőmet. Visszamentem, de ezúttal egyedül, és rávettem a férfit, hogy ássanak a Szfinx környékén, éppen azon a helyen, ahol a medálnak lennie kell. Sokáig tartott, de végül megtalálta. Megkértem, hogy adja oda az egyik helyi múzeumnak, mert tudtam, hogy ott lehet a legnagyobb biztonságban. Aztán meg már csak vissza kellett jönni a jelenbe, és ellopní.

– De miért 1978-ba ment vissza?

– Ejnye-bejnye – ingatta a fejét. – Kicsit gondolkozz, mielőtt beszélsz. Vajon miért? – Igaza volt, abban a pillanatban megértettem, hogy miért egy régebbi idősíkot választott a kereséshez.

– Hát persze, hisz akkor még nem vették olyan szigorúan a Szfinx körüli tevékenységeket, mint mostanában – kaptam a fejemhez. – Bár ahhoz képest, hogy mennyire őrzik, nem nagyon vették észre, hogy Jack itt járkal fel-alá vagy egy hónapja.

– Csak pár nap volt az – javított ki a fizikus.

– Meg is lepődtem volna, ha valamiben nem hazudik nekem – vetettem oda dühösen. – Nyilván nem magától termett itt az ennivaló, és a sör sem, amellyel megkínált.

– Ahogy mondja.

– Szóval – fordultam ismét Fatima felé. – Eltetted láb alól az éjjeli őrt, hogy megszerezd a medált. Igaz?

– Én sajnos nem gyilkolhatok – sóhajtott fel szomorúan, mintha tényleg bántaná a dolog. – Ahogy Jack sem, különben ki segítene kicipelni innen a ládát? Azt ugyanis gyilkos kezek nem érinthetik, ha eddig nem tudta volna.

– Akkor hát ki volt?

– Valaki, aki majd téged is meg fog ölni, kedvesem, amint végeztünk. – Mit mondjak, nem lettem nyugodtabb ettől a kijelentéstől. – De most velünk jössz a rejtekhelyhez, amíg megérkezik az az ember, aki majd átsegít a túlvilágra téged – mondta, aztán kivette a medált a nyakából, és a mélyedésbe süllyesztette. Ebben a pillanatban a fal egy része is megnyílt, és kilencven fokban elfordult, szabad utat engedve a mögötte rejtőző sötétségnek. Sajnáltam, hogy még csak zseblámpa sem volt nálam, a bicskám pedig még annál is jobban hiányzott. Most aztán nem volt itt Ehnaton sem, hogy megmentsen, vagy legalább megzavarja őket addig, amíg gyorsan átveszem az irányítást. A hadnagyra sem számíthattam, és McGregorra sem, akit az elmúlt néhány perc alatt tökéletesen átértékeltem. Úgy éreztem, innen már nem lesz kiút a számomra. Ütött az utolsó órák, ahogy mondani szokták.

9.

Jack azonban láthatóan felkészült, mert hirtelen egy fény-sugár izzott fel előttem. Hátrapillantottam rá, és csak a fejem csóváltam.

– Sajnálom, ha csalódott bennem – mondta. – De az embernek muszáj mindent elkövetnie a saját céljai érdekében.

– Hát persze – morogtam, és szívesen mondtam volna még mást is, ha a nő kicsit meg nem lökdös.

– Befelé – utasított. Engedelmesen elindultam a lámpa fényében azon a hosszú folyosószerűsége, ami elénk tárult. Nem kérdeztem hová megyünk, felesleges lett volna, hisz úgymint megtudom. Helyette a helyzetet és az eseményeket próbáltam feldolgozni. Azt hittem, a radjakok már nem árthatnak nekünk, hiszen Asthar is ezt mondta. De nyilván még ő sem tudhatta miféleképpen, ha mégis próbálkoznak, még hozzá ilyen rövid időn belül kétszer is. És nyilván a Mester sem gondolhatta, hogy csupán négy év múlva megint felbukkannak, még annak ellenére is, hogy a Frigyláda immár biztos kezekben van. Persze, a radjakok nem sejtették, hol a láda, talán ezért is olyan kitartóak. Mert ha tudnák, hogy odalenn van az orgonoknál, akkor nem biztos, hogy most itt lennének. Vagy igen?

Amikor végigértünk a végeláthatatlannak tűnő folyosón, egy ajtókerethez értünk. Legalább négy méter magas volt, és kettő széles. Átléptünk rajta, és egy jókora terembe érkeztünk, ahonnan tovább is vezetett egy nagy ajtókeret valahová. A terem fala mészkőborítású volt, a padlón sem volt semmi rendkívüli. A berendezés viszont annál inkább érdekesebb volt, s ezt igazán csak az után tudtam megállapítani, miután Jack volt szíves elővarázsolni egy öngyújtót, és a segítségével végig meggyújtogatni a falon kiálló fáklyákat.

Jobb oldalt két gyönyörűen megfestett ülő szobor magasodott fölénk. Nem volt nehéz kitalálni, hogy ez egy királyi pár

lehet. A királyon különféle ékszerek, mind oroszlánfejes medálban végződve, ahogy a jogar is az egyik kezében. Kicsit hasonlított az egyiptomi heka jogarra, ám a vége nem kampós volt, hanem kör alakú, benne a szent állatuk fejével. Karján vaskos karperec mindkét oldalon, fején szinte ugyanaz a fejdísz, amit az egyiptomiaktól már megszokhattunk, viszont a homlokzatán nem az ureus-kígyó ékeskedett, hanem – mi más is, mint – az oroszlánfej.

A másik keze a mellette ülő királyné kezén pihent. Nos, a királyné egy külön fejezetet érdemelt volna azzal a töménytelen mennyiségi ékszerrel és cicomákkal, amik díszítették.

Annál is érdekfeszítőbb volt viszont az arca! Szinte rögtön ráismertem a nőre. Ő volt az: Fatima. Tehát igazat beszélt és valóban elvette feleségül az egyik király a múltban.

A királyi pár trónszékei mellett jobbról és balról is egy-egy fehér oroszlán feküdt, mereven előre nézve, mintha tekintetük csak egyetlen pontot figyelne a túloldalon; a tőlem balra lévő fal felfestésének arany obeliszkjét.

A felfestés egyébként az egész bal oldali falat betérítette, mintha a királyi pár holmi ókori moziban ülne, és a falon történő eseményeket szemlélné.

A gyönyörű égszínké égbolt alatt, a rikítóan zöld szavannán terült el a város, amelyet volt szerencsém élőben is megtekinteni. Kiválóan visszaadta a gyönyörűségét és gazdagságát a festés, rendkívül élethű látványt nyújtott. Egy pillanatra még meg is feledkeztem a helyzetemről, és csodálkozva néztem a remekművet.

A képzeletbeli város körülbelül a közepétől kezdődött, és távolra haladva jöttek sorban a házak, majd legvégül a palota. Az obeliszk is pontosan ott helyezkedett el, ahol én is láttam, a város közepén, mintegy kiemelkedve onnan, hegyes csúcsával az ég felé bökve.

De megállni sajnos nem lehetett, a fizikus és a nő tovább terelt a következő ajtónyílásig, ahonnan már ismét Jack lámpá-

jának a fényében kellett gyalogolni a rettentő hosszúságúnak tűnő újabb folyosón. Amikor végre elértük a folyosó végét, egy meredeken felfelé vezető lépcsőhöz jutottunk.

– Fel – utasított a nő szigorúan. Amilyen gyönyörű volt, épp olyan utálatos is, én pedig csendben megfogadtam magamnak, hogy amint alkalmam lesz rá, el fogok bántani vele. Felérve a lépcsőn egy csapóajtónál lyukadtunk ki. – Lök meg, és menj fel – mondta. Először egy kézzel próbáltam meglökni a négyzet alakúnak kirajzolódó kőtömböt a plafonban, de úgy látszott túlbecsültem az erőmet. Ezért végül mindkét kezemmel neki kellett feszülnöm, hogy nagy nehezen valóban fel tudjam tolni, aztán pedig hagytam eldőlni. Egy tompa puffanásból ítélve – meg a porból, amit „visszaköpött” –, sikerült is. Felkapaszkodtam, és felmásztam. Egy balra irányuló folyosó várt ránk, amely végül egy újabb felfelé nyújtózó lépcsőhöz vezetett. Felérve most jobbra kellett fordulni, és nem sokkal az újabb járat vége előtt Fatima megállt, és felnézett a mennyezetre.

– Itt kell lennie – mondta, mire Jack nekifeszült, és elkezdte felfelé nyomni a falat. Kis időbe bele tellett, de végül a csapóajtó engedett, ám én sem úszhattam meg a további erőlködést, mert a nő Jack mellé állított. – Ez egy kicsit nagyobb, mint a másik – magyarázta neheztelő tekintetemenek. – Hiszen itt vitték fel a Frigyládát. – Így már persze érthető volt, és valóban legalább kilencvenszer kilencven centis volt a csapóajtó mérete, a Frigyláda tehát kényelmesen átfért rajta, ha a kisebbik oldalára állították és úgy vitték fel. Meglendítettük együttes erővel, az pedig hatalmas csapódással és porfelhővel jelezte, hogy megadta magát. Miután kiköhécseltük magunkat, a nőre bámultam és – most – mi – lesz arckifejezéssel. Fatima utasította Jacket, hogy tartson neki bakot a kényelmes feljutás érdekében. A mennyezet ugyanis olyan alacsony volt, hogy ha lábujjhegyre álltam volna, a fejem teteje már súrolta volna azt, tehát ha nagyon akart volna, egyedül is felkapaszkodhatott volna.

Elvette a fizikustól a zseblámpáját, és felmászott, s amikor eltűnt én azonnal kihasználtam a pillanatot, hogy Jacket próbáljam visszaterelni a helyes útra.

– Tudja, rájöttem, hogy valamiben azért mégsem hazudott nekem.

– Igazán?

– Igen, mégpedig abban, hogy valóban van egy McGregor nevű ismerőse, aki visszajött a jövőből, hogy magát megállítsa, most pedig a rendőrségen csücsül, Haszim hadnagy társaságában – magyaráztam meglepett tekintetének.

– Ne mondja.

– De mondom. És tudja, mit mondok még? Hogy a barátjának igaza van. Ugyanis a radjakok mindenkit csak felhasználnak a ládáért, ha még nem tűnt volna fel. Magát is.

– Fogja be.

– Meg fogják ölni, ha megszerezték, amit akartak – folytattam meg sem hallva, mit mond. – Tényleg azt hiszi, hogy majd megmentik azt a nyomorúságos kis életét? Hogy majd örök élettel ajándékozzák meg? Hát nagyon téved. Gyűlölik az embereket. Az összeset.

– Ha nem fejezi be, lelövöm – mondta feszült hangon. Mintha érezte volna, hogy igazam van, ugyanakkor mégis hinni akart a radjakok ígéreteinek és szavának.

– Csak rajta – mosolyodtam el fölényesen, bár belül úgy remegtem, mint a nyárfalevél. – Legalább elesik a megtiszteltéstől, hogy megérintse a Frigyládát.

– Á, éppen időben – nézett hirtelen a hátam mögé a fizikus. – Már majdnem megtettem maga helyett. Ez a nő elviselhetetlen!

– Helló, Mira! – köszönt oda az ismerős fazon, egyik kezében a zseblámpáját lengetve, vigyorogva.

– Na ne...

– Most meglepődött, mi? Nem gondolta volna, igaz? – kérdezte, aztán elégedetten felvihogott, majd elővette a zakója alól a fegyverét, és rám irányította.

– Vigye vissza abba a terembe, ahol a királyi pár szobra van – utasította Jack. – Ha végzett vele szóljon – mondta, és ő is felkapaszkodott Fatima után a sötétségbe.

*„És íme nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt
a mennyből, odament és elhengerítette a követ és ráült.
Olyan volt a megjelenése, mint a villámlás és a ruhája
fehér volt, mint a hó.”*

(Máté Evangéliuma 28, 2–3.)

V. FEJEZET

1.

– Szóval maga is benne van, Johanson?

– Hát persze! – kiáltott fel a biológus, amit aztán egy tipikus gonosz kacaj kísért. Neki magától értetődő volt a tény, hogy ő is részt vett ebben a kegyetlen játszmaiban, én viszont – nem tagadom – nagyon is meglepődtem. – Na, indulás! – Parancsolt rám keményen, így kénytelen voltam elindulni visszafelé a folyosókon és lépcsőkön keresztül a királyi pár termébe.

– Az őrt is maga tette el láb alól, nem igaz? – kérdeztem útközben.

– Hát persze, ki más. Az ujjlenyomatokat manipuláltam, ezért sosem fog kiderülni, hogy én voltam. A drága hadnagya számítógépe sosem fogja megtalálni annak az ujjlenyomatnak a gazdáját, mert nem is létezik!

– És a nő a motelban? Őt is maga ölte meg?

– Nőt? Miféle nőt? Nem tudom, miről beszél, de azt nem az én számlámra kell írnia. Én csak az éjjeli őrt nyírtam ki. Persze magát is ki akartam, kétszer is, de nem jött össze. Tudja, először a Chevrolettel, amit nem találtak sehol. Elmondom: azért nem találták, mert én jól elrejtettem minden használat után a múltban! Aztán elmentem a motelhez is, ahol megszállt, de valami idióta vén pasas pont akkor jött arra, épp a maga viskója mellett, így el kellett onnan tűnnöm. S mivel ilyen módon nem sikerült magát eltávolítani, tudtán kívül rávettük az időutazásra. Úgy is kellett még kavarni az idősíkokon.

– Miért csinálja ezt, Johanson? Miért állt melléjük?

– Emlékszik arra, amikor a szeme láttára megettem egy darabot a vérző gombából?

– Naná.

– Nos, az csak egy trükk volt, igazából meg sem ettem azt a gombát.

– Nem értem...

– Akkor világosabban fogalmazok. A gomba csak akkor hatásos, ha bekerül a vérrendszerébe. Így már érti? Viszont utána természetesen valóban kipróbáltam a dolgot. És majdnem kétezer évet utaztam vissza az időben egy egészen kicsi darabkával. – Ledöbbsentem, pedig azt hittem, ma már több megtelepedés nem érhet.

– Igen, igen! – bólogatott hevesen, látva hitetlen tekintetemet. – És képzelje! Olyan, de olyan szerencsés fickó vagyok, hogy abban az időben egy rendkívüli ember szenvedéseinek lehettem a szemtanúja! Aki voltaképp... hát, lehetséges, hogy nem is igazán ember volt... – mondta elgondolkodva. – De kivételes élőlény, annyi szent! Na, kitalálja, hogy kiről beszélek? – Megvontam a vállam, de szerintem igazából nem is tőlem várt választ. Sugárzott róla az elszántság, hogy erre a kérdésre bizony ő maga akar felelni. – A Názáreti Jézusról beszélek, kisasszony. A bibliai Krisztusról. Én, Johanson Winteler láttam Őt! Láttam szenvedni a keresztfán! – Ismét felhangzott az elégedett, gonosz kacaj, s nekem valahogy nem volt kedvem vele nevetni. Főképp, mert azonnal eszembe jutott Asthar. – Képzelje, amikor visszaugrottam a mintegy kétezer évvel ezelőtti Egyiptomba, – természetesen először megijedtem, hisz magam sem feltételeztem, hogy tényleg sikerülhet – minden ember Róla beszélt. Akkora hírnévnek örvendett a személye, s a keresztre feszítésének a híre még inkább, hogy szinte azonnal tudtam, mit kell tennem. Sikerült eljutnom Jeruzsálembe, onnan pedig egyenesen a Golgota nevű hegyre akartam menni – először. De aztán felvilágosítottak, hogy nem is ott van a keresztre feszítés, hanem teljesen az ellenkező irányban!

Egy zöld, füves dombocskán, aminek egyébként egyáltalán nem volt koponya alakja, ott feszítették meg Jézust, a két másik gazfickóval együtt!

Mellesleg volt alkalmam megfigyelni például, hogy a keresztfa nem is olyan hatalmas, mint azt sokan gondolják. Alig nagyobb a halálraítéltnél, bár igaz, ami igaz, Jézus hatalmas termetű volt. Ráadásul nem is kereszt volt a kereszt, hanem „T” alakú. És nem a tenyerüket ütötték át szöggel – illetve nem is szög, hanem inkább valamiféle ék lehetett –, hanem a csuklójukat, s mindkét kezüket még oda is kötözték, hozzá, a „T” alak két végéhez. Ami ennél is jobban meglepett az az volt, hogy az elítéltek a keresztfával szemben helyezkedtek el, nem pedig háttal neki, mint ahogy ábrázolják! A fejük pedig a „T” fölé esett, így akár meg is támaszthatták az állukat rajta. A lábukat egy, a „T” függőleges részéhez szögelt fa tartotta, s ráadásul egy szöggel át is ütötték a lábfejeket, amelyeket szintén megkötözték. Szóval, így mutatott akkor egy keresztre feszítés, gondoltam, tudni akarná.

– Hát persze – mondtam felszínes nyájjal. – Ki ne akarná tudni? Szívesen hallanék még róla, ha nincs ellenére.

– Miért is lenne? Most legalább kibeszélhetem magamból.

– Nagyszerű – mondtam elégedetten, mert ezzel elértem, amit akartam: időt nyertem. – Meséljen például arról, hogy nézett ki Jézus? Milyen volt? – kérdeztem. Erre viszont valóban kíváncsi voltam. Négy éve olyan közel kerültem hozzá – a tudtom nélkül – amilyen közel kétezer éve senki. Mégsem láthattam az arcát, és nem értettem, miért.

– Ó, hát nem egészen olyan, mint amilyennek hiszik – válaszolta a szemben lévő falat bámulva, mintha onnan idézné fel a képét. – Volt benne valami... nem egészen emberi. Tudja? Valami, ami azt sugalmazta, hogy nem csupán ember, hanem valami más is.

– Úgy érti olyan, mint amikor több civilizáció képviselőjét összegyűrják egyetlen élőlényé? – segítettem ki.

– Igen! – kiáltott fel. – Pontosan erre gondoltam. Bár hülyén hangzik, de ez volt az érzésem. A szemei olyan... nagyok voltak, és hihetetlenül kékek. Ha nem abban a korban lettem volna, azt mondanám, kontaktlencse volt.

– Valóban? – kérdeztem meglepve. *„Az orgon-gén már meg is van.”*

– És tényleg magas volt, bár ez önmagában nem furcsa, hisz mindig is éltek magas emberek. Viszont a koponyája hátsó része, mintha kissé... nyúlott lett volna. – *„Mint a radjakoké”* – gondoltam. – A teste... az is más volt egy kicsit. A hátán még a rengeteg vér ellenére is látszott valami... talán pikkelyszerűség. Nem tudom elmagyarázni. Látnia kellene ahhoz, hogy megértse.

– Na és végignézte? Végig nézte... ahogy meghal?

– Igen – válaszolta kis habozás után. Lehet, hogy rosszul láttam, de mintha könny csillogott volna a szemeiben. Mintha az eddig ott lakozó gonoszság hirtelen eltűnne, és helyette egy mélységesen hívó ember szemeibe néztem volna. Aztán hirtelen megrázkódott, mintha egy mély álomból ébredt volna fel, és ismét rám nézett. – De elmondhatom, hogy bekerültem a Bibliába! Hát nem nagyszerű?

– Hogyhogy?

– Tudja, amikor Jézus azt mondta: „Szomjúhozom.” Senki nem ment oda, hogy inni adjon neki. Vagy nem mertek, vagy nem akartak. De én megtettem. Hisz mi veszítenivalóm lett volna? Semmi, mert nálam volt a kulcs, hogy visszakerüljek a mába, akármikor. Amikor akartam.

Odaszaladtam hozzá, és inni adtam neki. Megitattam Őt! Érzi? Érzi a súlyát?

„Ekkor egyikük nyomban odafutott, ecettel tele szivacsot vett, nádszálla tűzte és inni adott neki.”

Máté Evangéliuma, huszonhetedik rész, negyvennyolcadik vers. Na, mit szól? Hát nem elképesztő?!

– De hogy tudott visszajönni? Hiszen az a gomba, ami magánál volt, csak a múltba visz.

– Igen, de Jack barátom volt szíves adni nekem a másik fajtából is. De hagy meséljek még egy kicsit Jézusról, higgye el, érdemes végighallgatni, igazán izgalmas történet.

– Azt meghiszem.

– Amikor Jézus testét levették, követtem a tanítványokat, és meglestem, hová viszik. Bár most, a 21. században teljesen más Jeruzsálem, mégis pontosan képes lennék meghatározni a sír pontos helyét.

– És azzal mire megy?

– Hát, lehet, hogy semmire. Még hozzá azért, mert Jézus valóban eltűnt onnan, de nem harmadnapra, vagyis Húsvét hétfőre, mint ahogy azt a Biblia írja, hanem még aznap délután. Kíváncsi, hogyan?

– Még szép, hogy kíváncsi vagyok – feleltem. Íme, egy szemtanú a 21. századból, aki látta a feltámadást?

– A sírt ugyan őrizték, de nem közvetlen közről. Én viszont igen. És képzelje mit láttam! Egy igen magas, fehér csuhás, szőke hosszú hajú, hatalmas kék szemekkel bíró férfi jelent meg a semmiből hirtelen. És nem a pusztá testi erejével görgette arrébb azt a sziklatömböt, amely elzárta a sír bejáratát. Á, dehogy! Hozzá sem ért! Csak meglegyintette a kezét, valahogy így – mondta, és megpróbálta leutánozni azt a bizonyos kézmozdulatot a kézfejjével. – És voilá! A kő megmozdult, és arrébb gurult onnan!

– Elképesztő – ismertem el. Johanson ezek szerint testközelből figyelhette meg, hogy egy orgon hogyan használja a tudata erejét.

– Aztán besétált a sírba – folytatta zavartalanul. – Azt hinné az ember – legalábbis én azt hittem –, hogy kísétál onnan Jézus testével. De nem jött ki sem ő, sem pedig Jézus. Sietnem kellett, mert nem akartam, hogy meglássanak, és azt higgyék, hogy én loptam el a testet. Bekukkantottam a sírba, de senki nem volt ott! Senki, érti? Se az „aranyhajú angyal”, se Jézus teste. Csupán a lepel, amibe belecsavarták, az maradt ott. Hihetetlen...

– Igen, az – mondtam, bár az orgonok feltűnési-eltűnési mániájával már régen tisztában voltam, mint ahogy azzal is, hogy Jézust már régen odalenn pátyolgatták a Föld felszíne alatt, mire a sír őrzői észbe kaptak. – És mit gondol, Jézus valóban meghalt a keresztfán?

– Az igazat akarja hallani? – kérdezett vissza, aztán kis hatásszünet után széttárta a karját. – Fogalmam sincs. Miután megittam, azt mondta: „Elvégeztetett.” Aztán vagy meghalt, vagy elájult. Mindenesetre Longinus lándzsáját biztosan nem érezte meg, mert meg sem rezzent a döfésre. Annyi bizonyos, hogy furcsamód tényleg túl rövid időn belül halt meg. De erre sajnos még én sem tudok választ adni. Nem mentem oda megvizsgálni, hogy valóban meghalt-e.

– Nagy kár – sóhajtottam sajnálatot színelve. Bár a története valóban elképesztő volt, mégsem rugaszkodhattam el attól a zord ténytől, hogy hamarosan kimúlok, hacsak nem találok ki valamit. Próbáltam még húzni az időt, de attól tartottam, ezt a kérdezz-felelek már nem sokáig játszhatom. – És a jelek? A kárpit kettéhasadása, meg a földrengés, igazak?

– Nem tapasztaltam ilyesmit – rázta a fejét. – Bizonyára ezeket a jelenségeket csak azért írták meg, hogy ezzel is szemléletesebbé tegyék az Isten fiának a halálát. Vagy ilyesmi okból.

– De gondolom, ha már ott volt, azért jól körbeszimatolt. Mármint, biztosan kíváncsi volt rá, hogy minden úgy történt-e, ahogy az a Bibliában le van írva.

– A kíváncsiság az ember legfontosabb és leghasznosabb eszköze. A pusztá kíváncsiság miatt tudunk ma annyi mindent a világról, és ami benne van. Más szóval: Hát persze, hogy körülnéztem egy kicsit! Nagyon értékes információkat tudtam meg például Magdalai Mária, és Jézus kapcsolatáról.

– Igazán? Mit?

– Mária gyengéd érzelmeket táplált Jézus iránt, de sosem létesítettek testi kapcsolatot, mint ahogy azt ma páran gondolják. Ugyanis Magdaléna túlságosan tisztelte Jézust és az Ő hitét

ahhoz, hogy ilyesfélébe próbálja meg belevonni. Soha, senki-
nek nem beszélt az érzéseiről, mert még a gondolatát is
szégyellte a dolognak. Jézus pedig, ha érzett is valamit iránta,
nem mutatta, mert a hite sokkal fontosabb volt Máriánál.

– Akkor honnan tudja mindezt?

– Onnan, hogy leírta. Papírra vetette a vágyait, amit Jézus
jelenléte és közelsége gerjesztett benne. Ez a papíros pedig
talán még ma is Magdaléna házában pihen, valahol a föld alatt,
vagy pedig a Vatikánban egy titkos kis zugban. Ki tudja? Lehet,
hogy már rég megtalálták, csak nem hozták nyilvánosságra,
mert az túl nagy port kavart volna.

– Nem is tudtam, hogy tud olvasni arámi nyelven.

– Én nem is, de van egy nagyon jó barátom, aki igen.

– Hogyhogy? Talán a barátja is ott volt?

– Nem, nem volt ott, de volt nálam papír meg toll, mint
minden rendes tudósnál általában. Nem volt sok az írás, ezért
gyorsan lemásoltam. Nem volt könnyű az arámi nyelvet másol-
ni, de az ilyen helyzetekben az ember úgy érzi, bármire képes.

– És honnan tudta, hogy miről szól az az írás?

– Nem tudtam, csak éreztem, hogy fontos lehet. Mert a nő
annyira rejtegette, talán ebből gondoltam, hogy értékes.

– Akkor miért nem hozta el az eredetit?

– Mert nem akartam „bekavarni”. Tudja, időparadoxon.

– Látom, Jack nem világosította fel mindenről az időutazás-
sal kapcsolatban. Egyébként pedig olyan mindegy lett volna.
Már így is épp eléggé megkavarták a múltat a barátaival együtt!

– Vetettem oda dühösen, de azonnal meg is bántam. Már megint
túl nagy volt a szám, miközben pisztolyt szegeztek a fejemhez.

– Azt hiszem, eleget csevegtünk már, régészkiasszony.
Megérkeztünk – mondta gúnyos mosollyal. És valóban: csak
akkor eszméltem fel, és vettem észre, hogy a királyi párt bámu-
lom, pontosabban a fáklyák fényében fürdőző Fatimát, aki a
férje oldalán szemléli az oly gyönyörűen felfestett várost, illetve

abban az arany obeliszket. – Magának úgyis befellegzett, tehát oly mindegy, hogy mit csesztünk el a múltban, vagy mit nem.

– Az már igaz – mondtam szinte kétségbeesetten. Azt mondtam, ami először kibukott a számon, és bíztam abban, hogy ez talán megmenthet. – De ha engem most megöl, akkor sosem tudja meg, miért is van ez az egész kavarás. Gondolom, Jack és Fatima nem kötötték az orrára, hogy mit keresnek.

– Kaptam egy rahedlit azokból a gombákból, hogy kedvemre ugrálhassak az időben, meg egy csomó pénzt is ígértek. Ugyan miért érdekelne, hogy mi a fenét keresnek?!

– Szerintem pedig nagyon is érdekli – próbálkoztam tovább. – Hiszen melyik embert ne érdekelné Isten talán legnagyobb hatalommal bíró ereklýje, a Frigyláda?

– Biztos csak ugrat – mondta hitetlenül.

– Egyáltalán nem. Jack és Fatima a Frigyládát akarják. Ezért vannak itt, és ezért fizetnek magának, hogy megöljön. Most épp ott vannak, ahol a láda van, abban az üregben, ahová Jack is felmászott. Én már felesleges vagyok, és maga is csak addig kell nekik, amíg megöl. – Johanson ledermedve hallgatta, amit mondok. – És ha tudni akarja, azért magát bízták meg a lepuffantással, meg az ór meggyilkolásával is, mert nagyon jól tudják, hogy gyilkos kezek nem érinthetik a ládát. – A biológus arca most eltorzult, és kinyújtotta a kezét, amelyben a fegyver volt.

– Hazudik!

– Nem! – kiáltottam kétségbeesetten, de már késő volt. Johanson meghúzta a ravaszt.

2.

A lövés eldördült, de a golyó nem engem talált el, hanem épp a fejem mellett fúródott bele a falba. Egy pillanatra talán még a szívem is megállt, de hamar világossá vált a számomra, hogy nem is rám célzott, mert ha akart volna, ilyen közlőrl biztosan eltalált volna.

- Az aljas szemetek! – kiáltotta magából kikelve.
- Ha mellém áll, még helyre hozhatjuk, amit Jack és Fatima tett – mondtam óvatosan. Nem tudtam eldönteni, hogy Johanson örült-e vagy nem, és azt sem, hogy valóban képes lenne-e megölni engem. Bár az igaz, hogy az őrt sem kímélte. – Ugye nem akarja, hogy az ő kezükbe kerüljön az emberiség egyetlen öröksége?
- Örökség? Miért, mi van a ládában?
- Olyasmi, ami az embereket illeti.
- Honnan tudja mi van benne?
- Többet tudok, mint hinné. Jackben és Fatimában nem lehet megbízni, bennem viszont igen. Még mindig átállhat a jó oldalra, ha akar. – Már kezdtem megörülni, hogy látom őt komolyabban elgondolkodni, de aztán olyasmit mondott, amitől végleg elvesztettem a reményt.
- Akkor viszont mi szerezzük meg a ládát. Ha valóban nem érintheti gyilkos kéz, akkor maga fogja kihozni.
- Nem, Johanson. Én ilyet sosem tennék. Egyedül pedig egyébként is képtelenség lenne...
- Akkor majd Jack és a kedves barátnője is nekem fog engedelmeskedni, hacsak nem akarják, hogy őket is lepuffantssam!
- Jacket nem ölheti meg. Ő a jövőből jött. Ebben az időszakban ő halhatatlan, és ezzel nagyon is tisztában van, ezért ilyen bátor.
- Kussoljon! – ordította és ismét belelőtt a falba. Felordítottam ijedtemben. Amikor nyugtáztam, hogy ismét nem engem vett célba, lehunytam a szemem, és megpróbáltam nem elveszíteni a fejem, de most már hajszálla voltam attól, hogy ne tegyem. – Azt teszi, amit mondok! Indulás! Mutassa meg, hol az a láda! – Nem tehettem mást, kénytelen voltam azt tenni, amit mond. *„Addig is, amíg odaérünk, talán ki tudok találni valami mentőakciót.”* – gondoltam.

3.

– Végre... – suttogta a nő megbabonázva. Jack ott állt mellette, és észre sem vette egyikük sem, hogy felmászunk utánuk. A fizikus tátott szájjal bámulta az emberek örökségét, amely pontosan olyan volt, akár négy éve, és amilyennek a Biblia is írja. Aranyborítású láda, rajta az aranyozott karikák, benne a tartórudakkal. A tetején pedig a Kerubok, szárnyaikat kiterjesztve, arcaikkal a láda fedelére nézve.

Nem akartam elhinni, hogy már megint itt volt a Frigyláda, és én már megint akkora pácban vagyok, hogy azt nehéz lehetne felülmúlni bármivel is.

– Átverték! – üvöltött rájuk Johanson feléjük szegezve fegyverét abban a pillanatban, amint fel tudott eszmélni a csodálkozástól.

– Miért mondja ezt? – kérdezte Jack. – Kapott egy csomó pénzt, gombát, és még többet is kaphat, ha akar. Azzal a gombával annyi kincset hozhat el a múltból magának, amennyit csak akar!

– Hazudik – mondtam Johanssonnak. Egyetlen megoldást láttam csak ugyanis a menekülésre: ha összeugrasztom őket. – Semmit sem lehet elhozni a múltból, mert nyomban porrá válik.

– Pofa be! – kiáltott rám Jack dühösen.

– A láda az enyém lesz – mondta Johanson. – És maguk hárman fogják kicipelni innen!

– Azt már nem! – kiáltott Fatima, miközben a láda elé állt, mintha a testével akarná védelmezni. – Ez a tudás, ez a hatalom egyedül a radjakokat illeti!

– Hölgyem, én már úgyis gyilkos vagyok, maguknak köszönhetően. Szóval semmi nem fog visszatartani attól, hogy meghúzzam a ravaszt, ha továbbra sem engedelmeskedik. Tudom,

hogy Mr. Rice-t nem ölhetem meg, de magát igen, úgyhogy ne ugráljon!

– Ugyan mit kezdene a ládával pont maga?

– Nem többet, mint ön.

– Fogalma sincs semmiről, maga ostoba! – sziszegte felé Fatima megvetően.

– Az lehet – vigyorodott el a biológus. – De hogy nem a radjakoké lesz a Frigyláda, az is biztos.

– Nem is tudtam, hogy tud a radjakokról – szóltam közbe meglepődve. – Ezt eddig nem említette.

– Mr. Rice osztotta meg velem a témát. De talán köteles vagyok mindent bejelenteni ön előtt, kedves kisasszony?! – Intettem, hogy nem, ő pedig nyugtázta, aztán ismét a láda felé fordult. – Rajta, emeljék fel! – Az utasítás persze mindannyiunknak szólt.

– Miért nem elégszik meg a gombával? – kérdezte gyorsan Jack, mintha még egy utolsó kísérletet akart volna tenni Johanson megállítására. A biológus most benyúlt a zakója zsebébe, és elővette az ott rejtegetett kis kalapot.

– Ez a gomba – mutatta fel – szarnak se jó. Haddad kisasszony az imént említette, hogy a múltból semmit sem hozhatok el. Mellesleg pont ön figyelmeztetett, kedves Mr. Rice, amikor ott jártam önnél a Szfínx belsejében, hogy semmit ne avatkozzak be!

– Hogy? Ön járt a szoborban?

– Naná. Én előbb ott voltam, mint maga.

– Ugyanis kellett egy harmadik személy is az akcióhoz – vetette közbe Jack. – Mert valakinek ki kellett nyírnia az őrt, és magát is ki kellett volna. Bár még most sem késő.

– De miért pont Johanson?

– Mert Fatima tudta róla, hogy elég elvetemült ahhoz, hogy megtegye. Mivel ott dolgozott a rendőrségen Haszim hadnagy titkárnőjeként, lehetősége volt belekukkantani néhány iratba.

Johanson múltja egy kissé zavaros, és nem tisztázott, éppen ezért dolgozhat még mindig azon az egyetemen, mint laboros.

– Hogy érti, hogy zavaros?

– Az édesapját négy éve meggyilkolták. Jól tudom, Johanson úr? – A biológusra néztem, de bár ne tettem volna. Olyasféle sötét felhők gyülekeztek az arcán, amely minden másnál veszélyesebbnek tűnt. Mintha még Jack is megrettent volna egy kicsit, de aztán újból felvette a magabiztosság ábrázatát. Gondolom, eszébe juthatott, hogy ő ebben az időben halhatatlan. – Gondolom ott is manipulálta az ujlenyomatokat valahogy, nem igaz?

– Ehhez semmi köze, barátocskám – mondta a biológus olyan hangsúllyal, hogy úgy látszott, a fizikus jobbnak vélte, ha inkább mégsem húz vele ujját, akkor sem, ha most halhatatlan.

– Megértettem. Akkor talán térjünk vissza a csodagombára. Igaz, hogy a múltból valóban nem hozhat el semmit, ezzel nem sikerült átvernem. Viszont a jövőből a múltba vihet bármit, vagy hozhat el onnan. És ez vonatkozik a kincsekre is. Tehát, ha ön, kedves Johanson, elmegy a jövőbe, és felmarkol egy csomó drágakövet, akkor azzal boldogan élhet a múltban. Érti már? Szóval, Johanson, még mindig a Frigyláda kell, amivel semmire nem fog menni, vagy megelégszik egy csomó drágakóval és arannyal, amit elhozhat a jövőből? – A biológus most úgy festett, lehiggad, és komolyan elgondolkozik a dologon. Úgy látszott a tervem nem fog bejönni, hogy egymásnak ugrasszam őket, és ez nagyon elkésértett.

4.

– Tudja mit? – szólalt meg éveknek tűnő hosszú percek után Johanson. – Azt hiszem, igaza van. Még egy jó nagy pakkal ad nekem abból a gombából, és tőlem vihetik a ládát.

– Ez a beszéd! – kurjantott fel Jack örömeiben, Fatima pedig elégedetten elmosolyodott. – De most, mielőtt még több galibát okozna ez a régész, meg kell ölnie, a saját érdekében is. Mert ha nem teszi meg, bizony ön sem lesz biztonságban, rögtön elviteti magát a zsarukkal, ahogy kilép innen. És akkor fuccs a kincseknek.

– Rendben – bólintott a biológus, és felém irányította a fegyverét.

– De ne itt, az Isten szerelmére! – szólt rá a fizikus. – Ne pont a láda mellett, még ráfröccsen az a kíváncsi kis vére, és bepiszkolja vele. – Valószínűleg látványos volt a felsóhajtásom, ám ez korántsem jelentette azt, hogy megúsztam a dolgot.

„*Végem van!*” – gondoltam kétségbeesetten.

– Na jó, akkor visszaviszem a nagy terembe, és ott végzek vele – mondta Johanson, és megtaszított, hogy induljak visszafelé. – De ne feledje, amit ígért – fordult még vissza Jack felé.

– Hát persze! – hallottam már odalent a fizikus elégedett hangját.

Amikor visszaértünk, és Johanson a fal mellé állított, mint valami kivégzésen, még egy utolsó szikraként kipattant egy ötlet a fejemből.

– Lehet egy utolsó kívánságom? – Nagyon béna ötlet volt, és általában csak a filmekben jött be az ilyen, de konkrétan nem jutott más az eszembe, annyira leblokkoltam. A biológus felnevetett.

– Ugye csak viccel velem? – kérdezte, miközben rám irányította a fegyvert, és reméltem, hogy most már – vagy így vagy úgy, de – utoljára.

– Ugyan, mit árthatna az magának, ha teljesítené az utolsó kívánságomat? Ennyit igazán megtehetne, ha már nem hallgatott rám, és képes még egy gyilkosságot elkövetni. Talán így nem kerül majd a pokolba azért, hogy lelőtt.

– Na jó, nyögie ki! – kiáltott rám türelmetlenül. – De aztán nincs több nyavalygás!

– Rendben – mondtam, és megpróbáltam megerőltetni az agyam, hogy valami olyasmit találjak ki, ami elég időt ad a további gondolkodáshoz, viszont teljesíthető is. Ám sokáig nem is kellett morfondíroznom a dolgon, a biológus mögött ugyanis ismerős alak tűnt fel. Csak egy fél másodpercet hagytam magamnak a meglepettséggel társított megkönnyebbülésre, aztán ismét Johansonra pillantottam. – Dobja el a fegyvert, és adja meg magát – mondtam mosolyogva. A biológus először megdöbben, aztán felnevetett.

– Vicces kislány.

– Dobja el! – utasította most a sötét alak is a háta mögül, egyenesen Johanson fejére célozva a fegyverével. Erre a biológus szemei elkerekedtek, és megdermedve nézett rám. – Forduljon meg lassan, és dobja ide azt a fegyvert!

– Én szóltam – vontam meg a vállam szerényen. Johanson követte az utasítást, és megfordult. Ekkor kilépett a fénybe a sötét alak. Már tudtam a hangjából, hogy ki lehet az, de most, hogy láttam is, nem tudtam sírjak-e vagy nevessek örömben.

– Dobja el – utasította ismét a megmentőm, mire Johanson ledobta a fegyvert a földre, és feltette mindkét kezét. Az őrangyalom nem tétozott, azonnal odaugrott a biológushoz. Kivette a kezéből a zseblámpáját, ami mindvégig nála volt, átadta nekem, aztán hátrátéve a kezeit, megbilincselte, majd odaállította a falhoz. – Marad.

– Haszim hadnagy! – Annyira meghatódtam, hogy muszáj volt megölelnem a hadnagyot, azt hittem, végem van, és nem igazán számítottam arra, hogy ilyen gyorsan segítséget kapok.

– Már semmi baj – mosolyodott el a hadnagy. Talán ő is meghatódott egy kicsit az öleléstől, de aztán ismét felvette a régi arcát és stílusát, amit tulajdonképpen nem is nagyon bántam. – Ha legközelebb öngyilkosságra készül, tudok ettől egyszerűbb megoldást is – morogta neheztelő pillantások közepette.

– Rendben.

- Megtalálta az időutazó barátját? – kérdezte aztán.
- Sajnos meg – sóhajtottam. – És nem csak őt, úgyhogy fel kell készülnie a legrosszabbra.
- Miért, lehet még ettől is rosszabb? – kérdezte meghökkenve.
- Tudom, nem fog tetszeni önnek a dolog, de...
- Ne csigázzon, kérem. – Rettenetesen sajnáltam a hadnagyot, azt pedig végképp, hogy pont nekem kell ezt megmondani, de nem hagyhattam, hogy hirtelen zavarában majd esetleg megsérüljön, amikor meglátja imádott nőjét.
- Jó. Fatima és Jack együtt vannak – böktek ki végül. – És Fatima... Nos, ő egy radjak, aki Jackkel együtt a Frigyládát akarja megkaparintani. – Hagytam egy kis időt, hogy dolgozza fel a hallottakat. A hadnagy először csak ledermedt a döbbenettől, aztán lehunyta a szemét, végül rám nézett és bólintott egyet.
- Értem. Szóval radjak.
- Nem akarom bántani, de nem tűnt fel magának, hogy hosszúak az ujjai és csúcsos a feje, mint nekem?
- Hát egy hónap alatt sokáig nem jutottunk – motyogta zavartan. – A keze persze, hogy feltűnt, de azt mondta, ez egy betegség nála. Születési rendellenesség.
- Haszim hadnagy...
- Jó, tudom! – intett le dühösen. – Bevettem. Nem láttam ki a rózsaszín felhőből, amit körém vont, elismerem.
- Már mindegy. Most az a fontos, hogy semmiképp nem szabad átengedni a kezükbe a ládát, különben...
- Na, várjunk csak egy kicsit! – állított meg, mintha most jutott volna el a tudatáig, amit először mondtam. – Azt hittem, a Frigyláda biztos helyen van!
- Ez így is volt, csakhogy...
- Volt?! – ismételte hitetlenül. – Azt hittem, azért lyukasztattuk ki majdnem a bőrünket négy éve, hogy az a francos láda jó kezekbe kerüljön! Olyan helyre, ahol senki nem férhet hozzá!
- Igen, ez igaz, de most megint itt van a piramisban, és...

– Itt?! – visszhangozta dühösen.

– Kérem, nyugodjon meg – próbáltam csitítani. – Ne kiabáljon, mert meghallanak. Nem szabad előnyt adni nekik, mert különben végünk. Jacknél is van egy pisztoly, ráadásul ő halhatatlan ebben az idősíkban, és ez már így is épp eléggé megnehezíti a dolgunkat.

– Nagyszerű. Van még valami, amit esetleg tudnom kellene?

– Hozott erősítést?

– Igen, a többiek kinn várnak.

– Jó. Akkor szóljon valakinek, aki kiviszi innen Johansont, aztán... Hé, hová tűnt? – Észre sem vettük a biológus gyors távozását, ám a hadnagy azonnal kiszólt a rádióján keresztül a kinn várakozó rendőröknek, akik nem csak a piramis, de a szfinx kijáratánál is készenlétben álltak a gazfickó fogadására. – Ne féljen, előlünk nem lóghat meg – mondta aztán nekem. – Törődjünk most a fontosabb bűnözőkkel. – A pillantásából levettem, hogy ezzel leginkább Fatimára célzott. Mondtam volna neki, hogy sajnálom, de azt hiszem, nem lett volna értelme. Helyette elindultam inkább előre a terem után következő folyosón, még mielőtt a szobor-királynőben is felismerte volna kedvesét.

– Egyáltalán honnan tudta, hogy ide kell jönnie? – kérdeztem útközben. Igyekeztem halkán beszélni, nehogy a fizikus és újdonsült barátnője meghalljanak. Így is csak remélni mertem, hogy ez még nem történt meg.

– Nem is tudom, megéreztem – vont a vállát a hadnagy. – Azt hiszem, ezt hívják rendőrszimatnak. És az a McGregor nevű fickó is elég őszintének tűnt a kihallgatás során. Bár elég gyanakvó természet vagyok, azért észre tudom venni, ha valaki igazat mond – suttozta. Úgy látszik, ő is megértette, hogy a hangoskodás csak a kárunkra válhat. – Legalábbis néha – tette hozzá kis szünet után. – És mint kiderült, az ujjlenyomata sem egyezik a gyilkos lenyomattal. Gondoltam, hogy a Szfinxben van, hiszen azt mondta, a fizikussal itt találkozott, aki itt rejtőzködött. Maga pedig utoljára hozzá indult,

hát ezért jöttem ide. Egyszerűen csak végigjöttem a folyosókon és ajtókon, amíg meg nem láttam magukat a biológussal. Persze azon igen meglepődtem, hogy őt is itt találom.

– Az a helyzet, hogy az ujjlenyomatot manipulálta Johanson. Ezért nem találták, hogy kié. Úgy „belekavart”, hogy gyakorlatilag soha ne találják meg a gazdáját, mert nincs is neki – mondtam. – Ezek után, gondolom nem is lepem meg azzal az infóval, hogy az éjjeli őrt a múzeumban ő ölte meg, és a medált ő lopta el.

– Nem, én már semmin nem lepődök meg, azt hiszem – morogta.

– És mellel ő volt az is, aki el akart ütni engem azzal a fekete Chevrolettel, aztán meg a motelban akart eltenni láb alól, de...

– Maga helyett szegény táncosnőt ölte meg – vágott a szavamba, kihúzva magát. Nem akartam letörni a büszkeségét, de akkor is tudnia kellett az igazat.

– Hát... nem. Nem Johanson ölte meg Cecilt. Tulajdonképpen semmi köze annak a gyilkosságnak ehhez az ügghöz.

– Igazán? És ezt mi a csudából gondolja?

– Azt is el fogom mondani, de nem most.

– Rendben – adta meg magát. – De azt azért elárulhatná, hogy mi a fenének kellett neki az a medál?

– Nem magának lopta el, hanem Nuthnak. Azzal nyitották meg ezt a járatot, amely a piramis aljáig fut. Innen pedig már nem nehéz eljutni arra a helyre, ahol az idősíkok keveredése miatt megint ott a Frigyláda.

– Nuth?!

– Izé... Fatimának. Neki Nuth a valódi neve. A radjak neve.

– Értem – sóhajtott fel. Bár nem néztem rá, inkább az előtűnk következő utat figyeltem a Johansontól elvett zseblámpa fényében, azért meg voltam róla győződve, hogy nagyon fáj neki a nő elvesztése. Mert természetesen ezekkel a tényekkel együtt, amik napvilágra kerültek, elveszítette szerelmét örökre.

5.

Amikor elértünk végre a csapóajtó alá, már csak elmutogatni mertem a hadnagynak, hogy felettünk vannak a Frigyláda tolvajok. Óriási szerencsének tartottam, hogy még mindig itt voltak, és nem futottunk össze velük valahol útközben. A hadnagy visszamutogatott az egyik kezével: „*Megvárjuk, amíg lejönnek.*” A másik kezében pedig készenlétben állt a fegyvere.

Csendben vártuk tehát, amíg történik valami, a hadnagy az ajtó egyik, én pedig a másik oldalán. Végül Jacket pillantottuk meg lekecmeregni, aki leérve először észre sem vette, hogy ott vagyunk, mert azzal volt elfoglalva, hogy a fentről leeresztett ládán fogja a tartórudakat, és lassan leengedje. Intettem a hadnagynak, hogy várjon, amíg észrevesz minket, csak azután tegyen eleget rendőri kötelességének. Ezzel az volt a célom, hogy a láda a lehető legkisebb sérülést szenvedje el, ha véletlen a fizikus leejti.

Amikor a láda a kisebbik felén talajt ért, Jack fújt egy hatalmasat, s miközben megpróbálta kiegyenesíteni a hátát, végre oldalra pillantott – épp rám.

– Helló – köszöntem oda mosolyogva, aztán intettem a fejemmel, hogy nézzen el a másik oldalra is, ahol viszont kedves köszöntés helyett egy pisztoly csöve, és egy mogorva arc nézett a szemébe.

– Tegye fel mindkét kezét – utasította a hadnagy, de csak suttogva, én pedig megmotoztam a férfit, de nem volt nála semmi.

– Biztos Nuthnál van a fegyver – súgtam a hadnagynak.

– Álljon a falhoz, barátocskám, és ne merjen mozdulni. – Jack szó nélkül engedelmeskedett. – Ha megpróbálna elmene-külni, lelövöm – tette még hozzá. A fizikus bólintott, jelezve, hogy megértette. Ebben a pillanatban Fatima dühös kiabálá-sára terelődött a figyelmünk.

– Fogd már azt az istenverte tartórudat, és segíts! – Oda léptem, és a fizikus helyett megfogtam én a rudakat, aztán hátrálni kezdtem, amíg a csapóajtó széle engedte, hogy a láda mihamarabb „egyenesebe” kerülhessen, miközben Fatima eresztí a másik felét is. Amikor előbukkant a tartórúd másik vége, a nő kezével, majd karjával, fejével, s végül a felsőtestével együtt, a hadnagy a halántékához tette a pisztolya végét.

– Szia, édes – mosolyodott el a nő gúnyosan. Haszim hadnagy arcán el nem mondható csalódottság és harag tükröződött egyszerre.

– Gyere le szép lassan – mondta, egy pillanatra sem véve le a szemét a nőről. Fatima engedelmeskedett. Egész addig ereszkedett le fejjel, amíg a láda körülbelül csak tizenöt-húsz centire volt a talajtól. Akkor elengedte, a láda pedig puffant egyet. Reméltem, hogy nem esett nagyobb baja, letettem én is a másik felét, aztán odaálltam a hadnagy mellé. – Hol a pisztoly? – kérdezte a hadnagy, miután Fatima már egészen lenn volt, és velünk szemben állt.

– Ugyan már drágám, csak nem lőnéd le a szerelmedet? – kérdezett vissza a nő, csábos pillantások közepette.

– Átvertél – vetette oda dühösen a hadnagy. – Sajnos kiábrándultam. – Fatima most egész közel hajolt a hadnagyhoz, aki viszont mereven tartotta előre a fegyverét. A nő megragadta a hadnagy karját, és azzal szorítottatta oda a fegyvercsövet a két szeme közé.

– Tedd meg – súgta neki. – Húzd meg a ravaszt, ha mered, te gyáva féreg! – Mivel nem tudhattam, mi lesz a végkifejlet, a nő mögé álltam, és a szemeimmel szélesebben a másik pisztoly után kutattam Fatima ruháján. Mivel azon a méregdrága arany-estélyin sok helyen nem lehetett, ezért leginkább hátul a hatalmas V alakú kivágás alatt, a dereka környékén kerestem a kidudorodást – és meg is találtam.

Előbb kaptam el a másik kezét, amellyel már a fegyver után nyúlt, miközben a hadnagyot próbálta megzavarni, mint hogy

előránthatta volna. Ekkor Fatima megpördült, és a másik kezével egy hatalmas pofont akart lekeverni, de elkaptam azt a kezét is, és elvigyoroztam.

Sosem tettem még ilyet, de a helyzet megkívánta – mivel mindkét kezem foglalt volt –, hogy egy hatalmasat bólintsak, egyenesen Fatima orrába. Azonnal elkezdett folyni belőle a vér, én pedig elengedtem a kezeit, amit rögtön odakapott a megsebesített orrához. Benyúltam a fegyverért a ruhájába, és kirántottam – immár két pisztoly szegeződött rá könnyörtelenül. Csak amikor már valamelyest megnyugodtam, akkor kezdtem el érezni, milyen fájdalmas is tud lenni egy ilyen fejelés. Csohákoztam magamon, hogy meg mertem tenni, hiszen az iskolában nagy ívben kerültem a focipályát és mindenféle labdával kapcsolatos tevékenységet, mert mindig attól féltem, hogy egyszer fejbe találhatnak. Ugyan ez ott nem következett be, de most már nagyjából tudtam, milyen is lehet.

Fél szemmel a hadnagyra pillantottam, akit szintén megleptem az akciómmal – legalábbis az arckifejezéséből erre következtettem. Fatima lassan magához tért a kábulatból, megtörölte az orrát a kezével, aztán lenézett az arany ruhájára, amelyen egy hatalmas foltban éktelenkedett a vér.

– Nézd mit tettél a ruhámmal, te fattyú! – üvöltötte olyasformán, mint akinek elment a józan esze. Aztán egy hatalmas, csatakiáltás-szerű hangot kiadva nekem rontott, de csak egy lépést léphetett előre; többet már nem tudott tenni, mert eldőrdült egy lövés.

A nő meglepődve nézett le a mellére, ahonnan újabb, friss folt kezdett el terjeszkedni egy apró lyukon keresztül, majd vissza rám. Tekintetéből egyetlen dolgot tudtam csak kiolvasni, de azt nagyon tisztán. „Vége.”

Vége a játszmának, vége az életének, és vége a dicsőségnek, amely a láda megszerzésével járt volna. S mint aki ezt képtelen elhinni, a fejét ingatva hátrált. Amikor lerogyott a földre, Haszim hadnagy könnyes szemekkel guggolt le hozzá.

– Sajnálom – nyögte a hadnagy megrendülve. A lövést ugyanis ő adta le, nem én, mint ahogy első, riadt pillanatomban hittem. Kiseperte a nő haját véres arcából, aztán belenézett a szemeibe, mialatt Fatima suttogott hozzá.

– Nem kell, Alberto.

– Miért tetted ezt?

– Muszáj volt. Nem volt választásom.

– Választás mindig van Fatima... vagy bárhog is hívnak. Ezt tudnod kell. – A nő elmosolyodott, és ez a mosoly volt számomra a legmeghatóbb az egész történetben. Mert ez a mosoly éppen olyan volt, amilyen a látomásban, amit mutatott nekem. Amikor még a radjakok békében és boldogságban éltek a Marson. Igen, ez a mosoly boldog volt.

Haszim hadnagyot először – és valószínűleg utoljára – láttam sírni, amikor Nuth-Fatima lehunyta a szemét, és kilehelte élete utolsó szikráját is. A szeméből ugyan csak egyetlen könnycsepp csordult ki, de ebben úgy hiszem, benne volt minden fájdalma. Sajnáltam a hadnagyot, de tudtam, nem lenne jó, ha most elkezdeném vigasztalni. Néha nem kellenek szavak, sem sajnálat, csak hagyni kell túlesni rajta a másikat.

6.

Jack Rice, az áruló időutazó fizikus az egészet tátott szájjal nézte végig a fal mellől. Tudtam, hogy nyámnyla lesz ahhoz, hogy megpróbáljon a nőnek segíteni, vagy akár megszökni, amíg mi Nuth-tal vagyunk elfoglalva. A hadnagy rádión keresztül segítséget kért, majd levette az ingét, és az immár halott radjak nőre terítette. Aztán megfogta Jacket, és kivezette, én pedig ott maradtam a Frigyláda mellett.

Leültem a láda mellé, és vártam. Hogy mire, azt igazából én sem tudtam, csak néztem az aranyborítású meseszerű tárgyat, amiért oly sok harc folyt már a történelem során, és ami állítólag az embereknek készült.

Felsóhajtottam, és lehunytam a szemem, de a nyugalmam sokáig nem tarthatott. Netjeru jelent meg hirtelen előttem, és leült mellém a falhoz.

– Sejtettem, hogy felbukkansz – mondtam.

– Ezt neked hoztam – nyújtott felém egy szelet vörös húsú valamit. Nem akartam hinni a szememnek.

– Ez takita – mosolyodtam el. – Köszönöm, kedves tőled – mondtam, és nem is haboztam tovább: azonnal megettem a páratlan, semmihez sem hasonlítható ízű gyümölcsöt.

– Látom, tényleg szereted – mondta mosolyogva.

– Naná – vigyorgtam rá. – Remélem, ha most visszakerül a láda hozzátok, többé nem kell meghalnia senkinek érte – mondtam aztán.

– Mindig volt és lesz olyan, aki az életét adja érte.

– Nem is vártam tőled más választ, Netjeru – mondtam, és egy pillanatra felkuncogtam. – Ha már itt vagy, elárulhatnál nekem valamit.

– Igen?

– Jézus – ahogy mi hívjuk Őt, tényleg meghalt a keresztfán?

– Miért akarod tudni? Láttad, hogy él, nem? A kezét fogtad, beszéltél vele, ettél vele.

– Kérlek, tudnom kell – néztem rá esdeklőn. – Meghalt, és feltámadt, vagy meg sem halt?

– Majdnem meghalt – válaszolt végül. – De mi segítettünk rajta.

– Miért?

– Mira, egy napon megérted majd. Ő egy különleges élőlény. Ő az Ősöreg...

– Ki minden lény előtti – fejeztem be helyette.

– Igen.

– De mit jelent ez?

– Azt, hogy Ő az egyetlen bizonyítéka az előző Univerzum létezésének. Az egyetlen élő bizonyítéka.

– Az előző Univerzum? Szóval, ugyanonnan való, ahonnan a Frigyláda is? Az előző Világmindenségből?

– Igen.

– De hogy... hogyan élte túl eddig? Nem értem...

– Nem kell értenünk valamit ahhoz, hogy képesek legyünk elfogadni. Csak elfogadjuk, mert úgy rendeltetett, és kész. Ő valóban az Első, ugyanakkor az Utolsó is, de nem csak az embereké. Hanem minden egyes fajé a Világegyetemben.

– Mégis itt szenvedett, a Földön. Az emberek között.

– Mert az emberi faj lett a megválasztott civilizáció. Nem csak a zsidók, hanem minden tiszta szívű ember. A többi faj feladata pedig az, hogy az embereket támogassa. Persze, vannak, akik nem ezt teszik, hanem épp az ellenkezőjét. De mi itt vagyunk, és itt leszünk mellettetek, még akkor is, ha senki más nem segít nektek.

– Mert ti vagytok az őrzők.

– Pontosan. A mi feladatunk az, hogy vigyázzunk rátok, és a ládára is, amely titeket illet. És azért voltunk, hogy megszülessetek. Persze ezt mi sem tudtuk mindig. De már hosszú ideje tudjuk, és ez a lényeg.

– Az emberek nem is gondolják, milyen szerencsések – mondtam halkan. – Kiválasztották őket, és mégis... háborúznak, gyilkolnak, borzalmas dolgokat művelnek egymással, önmagukkal, és a bolygónkkal is.

– A tiszta szívű emberek elnyerik majd méltó jutalmukat, meglátod.

– Kérlek, oszd meg velem, mi vár az emberiségre, amikor bekövetkezik az Apokalipszis. És nem kell több mellébeszélés, Netjeru. Ha valakik, hát ti biztosan tisztában vagytok a tényekkel, és nekem ezt tudnom kell, érted?

– Kivételes élőlény vagy, Mira Haddad. Ezért úgy hiszem, – és nem különben a Mester –, hogy neked elmondhatom, amit tudunk, vagy tudni vélünk a közelgő időkről. Ha végigolvasod a Bibliátokban szereplő Jelenések könyvét, és ezt összeveted a mi

Szentírásunkkal, máris világossá válhat az emberi faj, és a bolygó összes élőlényének sorsa.

Mint minden egyes égitest a Világegyetemben, – legyen az életet hordozó, vagy élettelen – a Föld is nagy katasztrófák helyszíne lehet – és volt is – bizonyos időközönként. A csillagászatok és tudósaitok még most kezdenek ráébredni arra, hogy milyen veszélyes is a világűr, és tulajdonképpen bármikor bekövetkezhet egy vagy több olyan kozmikus esemény, amely a közelében lévő bolygót, vagy bolygókat akár a teljes pusztulással is fenyegetheti. A régi emberekkel igyekeztünk megosztani ezeket a tényeket az akkori legjobb tudásunk szerint, és jeleket hagyni a mai emberiségnek arról a katasztrófáról, amely törvényszerűen be fog következni.

– Pontosán mi az, ami be fog következni? – kérdeztem.

– Amit eddig tudunk, hogy a Nap együtt fog állni a Galaktika-központtal. Ti úgy fogjátok ezt látni, mintha a Nap a Tejút közepéből kelne fel.

A Naprendszer – a Földdel együtt – a galaxisotok közepe körül, vagyis a Galaktika-központ körül kering. A keringés során négy alkalommal ér a Naprendszer kritikus pontra, és a legkritikusabb pontokon akkor van, amikor a legközelebb, vagy épp a legtávolabb van a központtól.

Az együttálláskor eléri az egyik ilyen legkritikusabb pontot a rendszer, és ez óriási hatással lesz rá, ezzel együtt pedig a Földre is. Először a bolygó pólusváltása fog megtörténni, ami azzal jár, hogy a mágneses tér meggyengül, és nem képes teljes mértékben megvédeni a Földet a káros napsugárzástól és napszéltől. Ráadásul, mivel ezek az erők a Napra is hatással lesznek, a naptevékenységek a sokszorosára nőnek, ezzel még nagyobb károkat okozva.

A vizek kiszáradnak, a tengerekben a halak megsülnek, de ez még csak a kezdet. Ami ez után fog következni sokkal borzalmasabb lesz. Egy hatalmas üstökös fog a Földnek csapódni, körülötte minden azonnal elpusztul majd. Az ütközés után

vérrel elegy tűzeső fog hullani az égből, a légkörbe kerülő por pedig olyan hatalmas mennyiségű lesz, hogy legalább ezer évre elzárja majd a napfényt az élőlények elől. A becsapódás feléleszti a Föld összes vulkánját, hatalmas földrengések, viharok pusztítanak majd világszerte. Egész hegyek és szigetek tűnnek el, mert a földkéreg hirtelen mozgásba kezd.

Aki pedig nem hal meg azonnal, arra a lassú pusztulás vár, mert nem lesz étel és ivóvíz, és nem lesz tiszta levegő, amit belélegezhet. Járványok törnek ki világszerte, és háborúk az éhezés miatt. Káosz fog eluralkodni, és lesz olyan időszak is, amikor embernek ember lesz a farkasa, mert egymást fogják felfalni azért, hogy tovább életben maradhassanak.

– Uram atyám... – nyögtem a könnyeimmel küszködve. Arra gondoltam: Vajon tényleg tudni akartam én ezt? Netjeru olyan borzalmas jövőképet festett le előttem, amelyről azt hiszem, lehet, hogy jobb lett volna nem is tudni. – És ez... valóban be fog következni? Úgy értem, biztosan elkerülhetetlen?

– Igen, sajnos nem lehet mit tenni ellene – válaszolta szomorúan.

– És Istennek mi köze ehhez az egészhez? Semmi, ugye? Csak el akartátok hitetni az emberekkel, hogy aki jól viselkedik, megúszhatja. Nincs is Isten, aki megvédjen bennünket. Mindenki ott fog pusztulni – mondtam csalódottan.

– Nézd, Mira, ez ettől kicsit bonyolultabb. Az embereknek muszáj volt adnunk valamit, amit semmilyen körülmények között nem vehet el tőlük senki. Kellett, és kell nekik a hit ahhoz, hogy a Végítélet napján azt tegyék majd, amit mondunk nekik.

– Hogy? Hogy érted ezt?

– Ugye nem gondoltad azt, hogy majd magatokra hagyunk benneteket? Hogy majd a felszín alól végignézzük az emberi faj pusztulását? Az ember egy megválasztott faj. S hogy mire vannak megválasztva? Nos, ezt nekünk sem árulták el. De a Frigyláda biztosan a tiétek kell, hogy legyen, ez már egy eldöntött kérdés. Sokkal többet tudunk, mint ti, de azért nem min-

dent. Minket is egy felsőbb hatalom irányít, amelynek Asthar, a ti Krisztusotok a képviselője.

Ő sem tudja mi a feladata, legalábbis addig a napig nem, amíg be nem következik az Apokalipszis. Akkor majd önmaga tudatára ébred, és tudni fogja, mit kell tenni, és miért kell tenni.

Mi csak a tényleges katasztrófát ismerjük, és annak következményeit. És azt, hogy akiket megmenekítünk, odalenn fognak élni velünk nagyon sokáig, egészen addig, amíg a Föld új életre nem kel. Akkor majd ismét felmehetnek, és megkaphatják a tudást – azaz a Frigyládát –, amely illeti őket. Azzal a tudással pedig egy teljesen új fejlődés veszi majd kezdetét a bolygón. Olyan, amilyen soha azelőtt nem volt, és amihez mi már nem fogunk kelleni.

– De akkor veletek mi lesz majd?

– Elhagyjuk a Földet, örökre.

– És az istenek közötti háború, amelyről az írások szólnak?

– A természeti katasztrófák elcsendesülésével még nem érnek véget a bajok. A radjakoknak az üstökös érkezése lesz a jel arra, hogy támadni kell. Nekik is van hitük, mint az embereknek, de az övék teljesen másról szól. Akkor majd eljönnek, és háborút indítanak az orgonok ellen. Nekünk pedig szembe kell szállni velük, hogy örökre megjegyezzék: nem őket illeti a láda, s ezzel együtt a tudás.

– De mégis mikor lesz az a borzasztó korszak? Sokszor úgy érzem, mintha az emberek úgy várnák az Apokalipszist, mint valami megváltást. Évszámokat találnak ki, mindig új időpontot megjelölve a Világvégeének. Legutóbb például azt hitték, 2012-ben lesz, mert a maja naptár csak addig tart. Én pedig Jacktől úgy tudom, hogy 2065-ben lesz, vagy az után egy-két évvel, mert a radjakok ezt mondták neki.

– Ne feledd, mit mond a Szent írásotok:

„Arról a napról pedig, vagy arról az óráról, senki nem tud, még a mennybéli angyalok sem. Sőt még a Fiú sem, csak egyedül az Atya.”

Márk Evangéliuma, tizenharmadik rész, harminckettedik vers.

Ha a kezetekben lehetne az igazi, sokkal többet tudhatnátok a múltról, jelenről és jövőről egyaránt. De a vallási vezetőitek nem hajlandóak közzé tenni az eredeti iratokat.

– Miért nem?

– Gondolom, egyrészt azért, mert azok sokkal régebben íródtak, mint azt bárki hinné. Másrészt pedig, mert néhány leírt tény nagyban ellenkezik az ő nézeteikkel és tanításaikkal. És bizonyára több konkrétum is van benne Jézusról, meg a többi fontos személyről, mint amennyit ők közzé akarnak tenni.

– Akkor miért nem beszéltek velük? Segíthetnétek.

– Sokszor próbáltuk meggyőzni őket, de mindhiába. Durva beavatkozást pedig nem akarunk, mert az senkinek sem lenne jó. De a végén majd ők is be fogják látni a hibáikat.

– Remélem – sóhajtottam. – Néha arra gondolok, milyen jó lenne köztetek, orgonok közt élni. Ott nincs összeesküvés, ármány, gyilkosság, meg még sorolhatnám. Nálatok csak szeretet van, helyes tanítás, és megértés. Fogalmam sincs, vajon az emberek mikor fogják elérni ezt a szintet, amit ti. Az is lehet, hogy sosem.

– Mindenkinek eljön egyszer az ideje. A tiétek is. A Szelekció után minden jó lesz majd, hidd el. Többé nem lesz rossz a Földön.

– És a radjakokkal mi van? Fatima... ő megmutatta nekem, mi történt velük és a bolygójukkal. Titeket hibáztatnak, amiért olyanok, amilyenek, és szerintük őket illetné a láda, nem az embereket.

– Vannak dolgok, amik eleve el van rendelve Mira, ezt tudnod kell. Ezzel pedig nem magunkat, nem az orgonokat akarom védeni. Hanem valóban így van. Ezért nem tudta például Nuth ténylegesen megölni a múltban az elődeinket. Mert az ő életben maradásuk, és ezzel együtt az emberiség létrejötte is el

van rendelve, és azon az ilyesféle lények, mint a radjakok is, nem változtathatnak.

Ha a radjakok tiszta szívűek lennének, akkor ma nem a bosszú hajtaná őket, hanem továbbra is a szeretet. Néha gyötrem kell ahhoz, hogy igazán beleláthassunk egy civilizáció tisztaságába. Látod, mi mit tettünk magunkkal, a bolygónkkal, és másokkal. Ma mégis a szeretet és az értelem éltet minket. A radjakok pedig szeretetben éltek, és most gyűlölködve tekintenek ránk és rátok.

– Én félig radjak vagyok. Velem mi lesz majd?

– Neked egy különleges helyed lesz az Új Világban, Mira.

– Különleges? Miért?

– Ha itt lesz az ideje...

– Ne folytasd – intettem le, aztán mély hallgatásba burkolóztunk. Arra gondoltam, most megbeszélhetném vele azt a bizonyos kényes kérdést is, ami kettőnk között volt.

– Netjeru, szeretnék veled megbeszélni valamit... kettőnkkel kapcsolatban. Úgy érzem, mintha többet jelentenék a számodra, mint... egy barátot. Jól gondolom? – Netjeru szomorkásan elmosolyodott.

– Igen, jól. De tudom, hogyan döntöttél legbelül, én pedig ezt tiszteletben tartom. És nem akarok csalódást okozni a Mesteremnek sem. Ez egy próbatétel volt a számomra, amin majdnem elbuktam.

– Próbatétel?

– Hogy ellent tudok-e állni a kísértésnek, hogy beleszeressek... egy nőbe.

– Értem. Akkor ugye... már minden rendben? – Netjeru felkuncogott.

– Persze.

– Tudod, azt hiszem, Haszim hadnagy után te vagy nekem a legfontosabb barát.

– Ez megtisztelő.

– Ugyan már, ne légy ilyen merev mindig – nevettem el magam, és átöleltem. – Remélem örökre barátok maradunk, Netjer Heru – súgtam a fülébe. – Ugye így lesz?

– Igen – válaszolta halkán. – Így lesz az idők végezetéig, és még az után is. Ígérem.

7.

Délután már nem akartam Haszim hadnagyot megkeresni, épp elég kijutott neki a rosszból. Visszamentem a motelbe, és elhatároztam, hogy most lefülelem Cecil gyilkosát. Szerencsére Johanson értékes információkkal szolgált nekem a gyilkos kilétét illetően, és a grillpartiról is szereztem néhány terhelő bizonyítékot. Végre összeállt a kép, ám még mindig nem lehettem biztos a dolgomban, legalábbis addig nem, amíg fel nem állítottam a kis csapdát.

Megvártam, amíg a Nap a horizont alá bukik, aztán gondosan becsúsztattam az előre elkészített kis cetlijeimet a kiválasztott faházikók ajtaja alá.

Ezután nem kellett mást tennem, mint kívánni a fejleményeket Cecil faházában, mely még mindig gondosan le volt ugyan zárva, de gondoltam, ha Haszim hadnagy négy éve sem tolt le a rendőrségi pecsétetek felszakításáért Judy Streep ajtaján, hát ezért sem fog.

Eltelt egy óra, majd kettő. Végül, amikor már azt hittem, hogy a tervem kudarcot vallott, mégiscsak hallottam valamiféle motoszkálást odakintről.

Előkészítettem az egyik kezemben telefont, a másikban a zseblámpát, aztán csendben vártam a széken ülve.

Az ajtó kisvártatva megnyikordult, és belépett rajta valaki. Ám nem egyedül volt, mögötte egy másik árny osont a nyomában. Felkattintottam a zseblámpámat, és egyenesen a szemükbe világítottam vele.

– Hé! – Az öreg a szeme elé kapta a kezét, de aztán leengedte, ahogy én is lejjebb eresztettem a zseblámpámat.

– Jó estét, Mr. és Mrs. Peterson – köszöntem mosolyogva. – Látom, megtalálták a cetlit.

– Igen, meg – bólintott az öreg, és lecsapta a mellettem álló kis asztalkára.

– Mégis, mire véljük ezt? – kérdezte Mrs. Peterson felháborodva. – Hogy gondolhatja, hogy mi végeztünk szegény Cecillel?

– Egyáltalán, hogy jön ahhoz, hogy meggyanúsítson bennünket? – Vette át a szót Mr. Peterson.

– Ha nem maguk voltak, akkor meg miért jöttek ide? – kérdeztem vissza, miközben megnyomtam egy gombot a telefonomon. – Ne kerteljünk, jó? Tudom, hogy maguk ölték meg, és azt is tudom, hogy miért.

– Ó, igazán? – Mrs. Peterson várakozón fonta keresztbe a karjait a melle előtt. – Akkor hát ki vele, mi okunk lett volna rá?

– Nagyon is nyomós okuk volt rá – mondtam. – Hiszen Cecil miatt lett öngyilkos a fiuk két éve, nem igaz? Maguk pedig nem nyugodtak bele, hanem mindenhová követték őt. Aztán kapóra jött ez az egyiptomi nyaralás, hát eljöttek utána. Hogy ne keltsenek feltűnést, csak pár nappal utána érkeztek meg, és mert Cecil nem is ismerte magukat, nyugodtan mutatkozhattak előtte. Mert így gondolom: Cecil nem ismerte magukat, mert a fiuk még be sem mutatta őt, igazam van? Amikor eljegyezte Cecilt, nyilván akkor akarta ezt megtenni, de közben rájött, hogy a nő megcsalja, talán még arról sem tudott, mivel foglalkozik. És öngyilkos lett. Így pedig már meg sem történhetett a bemutatás. Nyilvánvaló, hogy Cecil a temetésre sem ment el, mert ha elment volna, ott találkozhattak volna, de nem így történt.

Amikor megtaláltam Cecilt a zuhanytálcában, a víz folyt rá a zuhanyrózsából. Maga, Mrs. Peterson, azt mondta, szeret mindent tisztára mosni, és hogy takarítónő volt a fia halála előtt.

Nos, ha rendet nem is rakott Cecil szobájában, miután megölték, azért a „tisztára mosás” mégsem maradhatott el. Cecilt is tisztára kellett mosni, nem igaz, asszonyom? Mert „mocskos” volt. És mellesleg a lehetséges ujjlenyomatokat is el kellett tüntetni.

– Igen, az volt! – kiáltotta el magát hirtelen az asszony. – Egy mocskos némben!

– Gondoltam. A legnagyobb hibát – csak, hogy tudja – ott követték el, amikor a fiuk történetét elmesélték nekem. Gyanúsan egybevágott Cecil foglalkozásával a hajlam a megcsalásra.

– Ez még nem elég bizonyíték! – Vetette oda Mr. Peterson dühösen.

– Lehet. De van egy szemtanú, aki látta magát Cecil háza felé osonni azon az éjjelen – mondtam, bár ez így nem egészen volt igaz, hiszen Johanson egy „idős pasast” látott, aki akár Mr. Crain is lehetett volna. De mivel az öreg író nem reagált a cetlire, így azt kellett feltételeznem, hogy a házaspár követte el a gyilkosságot. Viszont kérdés még mindig maradt bennem: Mrs. Peterson mikor ment a férje után? Hiszen a sikoltásra én már akcióba léptem, Johanson pedig csak az öreget látta.

– Az nem létezik – ingatta a fejét elhűlve Mr. Peterson. – Nézze, igaz, hogy a legszívesebben eltettük volna láb alól azt a kis fruskát, aki miatt meghalt a fiunk, de nem mi tettük. És mellesleg, nem Cecil volt az a fruska, bár különbség nincs sok köztük. Azon az éjjelen én és Margaret egyébként sem tartózkodtunk a motelban – folytatta. – Minimum negyven szemtanúnk van rá, hogy egy éjjeli bárban mulattuk az időt, Kairó belvárosában. – A magabiztos hanglejtése megzavart. Ráadásul szemtanúkról beszélt, ami még inkább megkavart.

– Tényleg?

– Azt hittem, maga egy rendes lány, Mira – pityeregte az asszony. – Olyan kedves volt velünk, most pedig meggyanúsít bennünket...

– Nyugodj meg, Margaret, minden rendbe jön – mondta az öreg, miközben átölelte a feleségét. Egy percig csak ültem, és

néztem őket. A fejemben ezernyi kérdés kavargott, és még meg is lepődtem. Nem értettem, hiszen annyira egybevágtott minden!

– Mi folyik itt?! – Egyszerre néztünk oda az ajtóba. Mr. Jankins állt ott, Lora férje. – Én... hallottam a kiabálást, és épp erre jártam – mondta aztán zavartan.

– Semmi baj, Mr. Jankins – mondtam. – Mi csak... szegény Cecílről emlékezünk meg.

– Itt?! Azt ugye tudja, hogy a rendőri pecsétek felszakítása büntetéssel jár?

– Tisztában vagyok vele – válaszoltam. Mr. és Mrs. Peterson mindeközben szótlanul álltak, egymást átölelve. – Még valami? – Kérdeztem.

– Hát... csak... semmi, már itt sem vagyok – mondta zavartan, aztán elment.

– Mr. és Mrs. Peterson, sajnálom, hogy meggyanúsítottam magukat – álltam fel, miután Jankins elment. Legszívesebben el-süllyedtem volna szégyenemben, de nem volt mese, be kellett ismernem, hogy talán mégis tévedtem velük kapcsolatban. – Kérem, ne haragudjanak ezért a kellemetlenségért. Visszamehetnek a szobájukba, holnap kárpótolni fogom magukat, megígérem.

– Ejh! – legyintett Mr. Peterson mérgesen, és kivezette a feleségét a faházból. Kiléptem az ajtóba, és megvártam, míg bemennek a saját szobájukba. Akkor leültem, és az arcom a tenyerembe temettem, azt várva mikor nyílik meg a föld alattam. „*Hogy lehettem ilyen hülye?!*” – szitkozódtam gondolatban.

Aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve egyszer csak felpattantam, és elkezdtem nyomok után kutatni a szobában. Tudtam, hogy ezt a rendőrség már megtette, de azt is, hogy néha bizony elkerülheti a figyelmüket valami, akár a felületesség miatt, akár az miatt, hogy maga a hulla jobban érdekli őket, mint annak környezete.

A mobilomon a felvételt időközben kikapcsoltam. A tervem ugyanis az volt, hogy felveszem a házaspárral való beszélgetést, ezzel is bizonyítva az igazam. De ezt most el kellett felejtennem

– helyette Haszim hadnagyot hívtam. Amikor felvette, nem repesett az örömtől, hogy ilyen későn zavarom, és mellesleg én is megszegtem az ígéretem, miszerint ma már nem zaklatom, mégis meg kellett tennem.

– Cecil telefonja a rendőrségen van? – kérdeztem izgatottan, miután végighallgattam a jó Haszim hadnagy káromlását.

– Mit akar vele?

– Utána kellene nézni, milyen telefonszámot hívott fel utoljára – mondtam.

– Gondolja, hogy nem néztük végig a hívásait? – kérdezett vissza morcosan. – A rendőrséget próbálta hívni utoljára.

– És az előtt?

– Az előtt az egyik motellakót, Mr. Jankinst.

– Hogy?! És miről beszéltek?

– Mr. Jankins azt mondta, hogy a nő segítséget kért tőle, amikor épp a feleségével úton voltak Luxorba.

– Miféle segítséget?

– Mr. Jankins ügyvéd, és valamiféle szakmai kérdése lett volna hozzá, de hogy micsoda, azt a férfi sem tudta megmondani, mert lerázta a nőt azzal, hogy ha majd visszaérnek az útról, megkeresi személyesen.

– Mikor történt ez a hívás?

– Este hét óra körül.

– Este hétkor mentek Luxorba?!

– Ezek szerint igen... ezt egyébként a felesége is alátámasztotta.

– És aztán megkereste Cecilt, amikor visszaértetek?

– Nem, mert azt mondta, túl későn értek haza, és nem akarta, hogy a felesége azt higgye, viszonya van azzal a nővel, vagy hogy ki akar kezdeni vele.

– Értem. Fél óra múlva legyen itt néhány emberével, lehet, hogy szükség lesz rá.

– De... miért? Mit akar... – Nem volt időm magyarázkodni, csak kinyomtam a telefont, aztán tovább folytattam a keresgélést.

Mindent végigjártam, legvégül az ágy és az éjjeli szekrény alá is belestem. És akkor a kicsiny szekrény alatt megpillantottam valamit: egy bőrből készült karkötőt. Kihalásztam onnan, aztán a zseblámpám fényében alaposabban is megnéztem.

„A karkötőd is elvesztetted, amit tavaly kaptál tőlem. Hát miért ne tudnád a fejed is elveszíteni, ha a nőkről van szó?” – suhant át hirtelen az agyamon, és akkor megértettem.

– Örülök, hogy maga találta meg, és nem a rendőrség. – Felnéztem az ajtóban álló férfira.

– Mr. Jenkins...

– Úgy bizony – mondta, majd belépett, és bezárta maga mögött az ajtót.

– Viszonya volt vele, igaz?

– Na és ha igen? Az ember követhet el hibákat néha. Főleg, ha olyan boszorkánnyal áldotta meg az ég, mint az én feleségem.

– Maga ölte meg – suttogtam elborzadva. A férfi felsóhajtott, aztán feljebb emelte a bal kezét, és abban a pillanatban megcsillant benne valami a zseblámpám fényében. Ez a valami elég hegyesnek és élesnek látszott ahhoz, hogy igen nagy sebet tudjon vele ejteni rajtam. – Ezzel tette? – kérdeztem. – Ezzel a késsel szúrta le Cecilt?

– Naná – felelte, és pár lépéssel közelebb jött. Hátrálni akartam, de az ágy miatt nem volt lehetőségem rá, ezért csak annyit tudtam tenni, hogy felültem az ágy szélére.

– Miért tette? – kérdeztem aztán, a fejemben végigrohanva a lehetséges menekülési útvonalakat. Az ablak túl kicsi volt, az ajtó be volt zárva, ráadásul még a férfi is elállta az utat.

– Mert túl messzire ment – felelte. – Tudja, Lora, a feleségem, egy nagyon, nagyon gazdag nemesi család egyetlen leánygyermeké. Rengeteg pénzük van, és én azzal, hogy megnyertem a szívét és elvettem feleségül, a vagyonára is szert tettem. Cecil tudta, hogy gazdag vagyok, mert elmondtam neki – sajnos. Pár nappal az után, hogy az enyém lett, pénzt akart tőlem kicsikar-

ni a hallgatásáért cserébe. Egészen pontosan egy millió dollárt. Én pedig ezt sokalltam. Marhára sokalltam.

– Inkább végzett vele, mint hogy fizessen.

– Így van. És most, hogy már mindent tud, magát is meg kell, hogy öljem, Miss Haddad – mondta gúnyosan, miközben ismét elindult felém. Ahogy odaért, felemelte a kést, hogy lesújtson, de én gyorsabb voltam. Hatalmasat rúgtam az ágyékába, amitől rögtön a földre rogyott. Azonnal az ajtóhoz futottam, elfordítottam a zárat, és kirohantam. Jankins úgy látszott, gyorsan túltette magát a fájdalomán, mert szélesebben követett, a motel kijárata felé.

„*Ne nézz hátra! Ne nézz hátra!*” – üvöltötte egy hang a belsőmben, de képtelen voltam rá hallgatni.

Amikor hátrapillantottam, ugyanabban a pillanatban megbotlottam valamiben, és elestem. Úgy látszott, ez nem csak a filmekben igaz, ez már-már egy törvény. „Ha az áldozat, akit kergetnek hátranéz, nyomban megbotlik valamiben, a gyilkosnak pedig sikerül utolérnie.”

Gyorsan felpattantam, és tovább futottam – volna, ha ismét meg nem botlom. Jankins már olyan közel volt, hogy a kését futtában meglendítette, hogy lecsapjon rám vele, és bizonyára sikerült is volna neki, ha el nem dördül az a bizonyos lövés.

A golyó pontosan Jankins homlokának a közepébe talált bele, a vér pedig csordogálni kezdett a kis lyukon keresztül az orrára, majd az arcára. Kezét még mindig fenn tartva meredt meg, majd üveges tekintettel hátradőlt, akár egy zsák krumpli, és nagyot puffant a fűben. A kést még mindig szorította a kezében, de biztosra vettem, hogy már nem élt.

Meglepve fordultam hátra abban az ülő helyzetben, amiben voltam. A pisztolycső mögött nem más állt, mint az öreg író. Leengedte a fegyvert, majd odajött hozzám, és felsegített a földről.

– Jól van, Miss Haddad? – kérdezte aggódva.

– Már jól – mondtam, és elmosolyodtam. – Megmentette az életem, Mr. Crain. Tartozom eggyel.

– Ugyan már, szerencséje van, hogy épp itt voltam. Tulajdonképpen éppen magát kerestem, emiatt – mondta, és előhalászott a zsebéből egy kis cetlit. – Ez a maga kézírása, nem igaz? Megismertem, mert a múltkor is így írt a másik cetlire, amiben meghívott a grillpartira.

– Ó, igen – motyogtam zavartan. – Ne haragudjon, Mr. Crain, csak tudja, egy szemtanú jól összezavart, és én...

– Hagyjuk ezt, jó? – intett le, és visszaadta a papírost. – Felejtse el.

– Rendben. – Akkor láttam csak, hogy mindenki felriadt a lövésre, és az ajtajából figyelte megrendülve az eseményeket. Amikor Lora Jankins is kijött, és meglátta a holdfényben fürdőző férje holttestét a földön, egész egyszerűen elájult.

Tíz perc múlva érkezett meg Haszim hadnagy három autónyi kísérettel. Azonnal „letámadott”, én pedig mindent elmeséltem neki. Az egész ügyben azt sajnáltam a legjobban, hogy az öreg házaspárt erősen meggyanúsítottam, és Mr. Craint is gyanúba kevertem, pedig őt nagyon is tiszteltem.

8.

Másnapra Jankins holttestét elszállíttatták, a motellakók pedig kiköltöztek onnan. A tulajdonos persze nagyon nem örült, de azért megértette, hogy senkinek sem lesz jó tovább itt maradni. Az idős házaspártól még egyszer bocsánatot kértem, egy hatalmas kosár csokoládéval egyetemben, Mr. Crainre pedig rábíztam egy-két titkot a kalandjaimból, hogy ötleteket meríthessen belőlük a következő könyvéhez.

Aztán én is összeszedtem a cuccomat, de mielőtt a reptérre mentem volna, még benéztem a hadnagyhoz, hogy elköszönjek.

– Hogy sikerült rájönnie, hogy Jankins volt? – kérdezte már az irodájában.

– Csak szerencsém volt. Nem tudtam, hogy ő volt, egészen az utolsó pillanatig – mondtam. – Viszont azt nagyon sajná-

lom, hogy szegény öreg házaspárt nem csak, hogy meggyanúsítottam ezzel a gyilkossággal, de még a lelkükbe is jól beletiptortam a fiuk miatt. Az kavart meg, amit Johanson mondott nekem. Azt mondta, valami idős pasast látott. De gondolom, mivel sötét volt, csak abból gondolhatta, hogy esetleg Jankins görnyedt testtartással ment.

– Remélem, azért bocsánatot kért tőlük.

– Ez csak természetes.

– Akkor jó. Látja, most is tanultunk ám valamit.

– Micsodát?

– Hát azt, hogy az egyértelműnek tűnő jelek is megtéveszthetnek.

– Ez így igaz – értettem vele egyet. – Na és az időutazó barátainkkal mi lesz? – kérdeztem aztán.

– Ó, őket visszaküldtük a saját idejükbe, egyenesen a rendőrségre. McGregorra bíztam a drágalátos barátját.

– Ennyire megbízik benne?

– Nos, csak remélni tudom, hogy van annyi igazságérzete, hogy átadja az üzenetemet az akkori rendőrfőkapitánynak, vagy tudja fene, hogy fogják hívni majd a jövőben a rend őreit.

– Én is remélem – sóhajtottam.

– Tudja, azon gondolkoztam, hogy lehet, hogy jobb lenne, ha többet nem hívnám meg Egyiptomba.

– Igazán?

– Igen, mert, ahogy maga beteszi ide a lábát, rögtön hullákkal, meg ufókkal vagyunk körülvéve – mondta komolyan. Kicsit rosszul esett ez a megállapítás, de végtére is igaza volt, ezt be kellett látnom. Egy percre csak néztem a hadnagy komor arcát, amely aztán hirtelen megváltozott. Vidám lett, és nevetésben tört ki.

Megkönnyebbülve nevettem fel én is. Nevettünk, mert mindketten tudtuk, hogy bárhogy legyen is, egy dolog biztos: mi mindig barátok maradunk.

– Szeretnék adni magának valamit – mondta aztán, és elővett az asztala fiókjából egy tenyérnyi, bordó színű bársonydobozkát. Kíváncsian nyitottam fel, és amikor megpillantottam benne a fényes tárgyat, rajta a nevemmel, ismét felnevettem.

– Ugye ezt nem gondolja komolyan? – kérdeztem.

– Na, nem is igazi, ez csak egy jelképes rendőri jelvény, amit az egyik barátommal készíttettem. Úgy gondolom, ha többet valóban nem találkoznánk, ez majd mindig emlékeztetni fogja rám, és arra, amiken együtt keresztülmentünk.

Hirtelen könnybe lábadt a szemem a meghatottságtól.

– Köszönöm, Haszim hadnagy. Ettől szebb ajándékot nem is kaphattam volna.

9.

Miután elköszöntem Haszim hadnagytól, hazautaztam Magyarországra, hogy ott folytassam az unalmas irodai munkáimat, ahol abbahagytam. Igazából nem bántam, ez egy kellemes kikapcsolódás volt Egyiptomhoz képest.

A szobám még a régi volt, valahogy nem volt szívem megválni tőle, még az után sem, hogy fél éve az édesanyámat is elveszítettem örökre.

Leültem az ágyamra, és az éjjeliszekrényen álldogáló kis, cserepes növénykére pillantottam. Tudtam, hogy egyszer majd hatalmas lesz – ha nem is annyira, mint odalenn az orgonoknál az üvegpiramisokban – és talán még gyümölcsöt is fog hozni. Ez volt az a növény, amelynek a gyümölcsét együtt fogyasztottuk el Astharral, és amelynek a magját odaadta nekem: a takita. Asthar kedvence, és Netjeru egyik legkedvesebb gyümölcse. Szomorkásan mosolyodtam el, miközben inni adtam a zsendülő, zöld növénykének.